ROCKPOINT

מגזין רוק בעברית

גליון מס' 3, ינואר 2008
לחלוקה בלבד - לא למכירה

ICED EARTH

MY DYING BRIDE

$1000
הנחה על אופנוע
הארלי דיוידסון
פרטים בעמוד 9

חדש!
3 פוסטרים
בגליון אחד!

רוצים לזכות
בגיטרת ESP?
פרטים בעמוד 35

ELVENKING

HANOI ROCKS

DARK FUNERAL

DRACONIAN

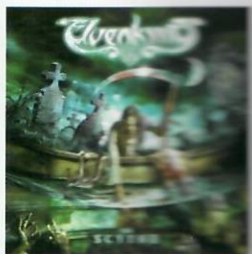

TRIVIUM

WHITESNAKE

עוד במגזין:

Raintime • Killswitch Engage • Amorphis • Darkthrone • War From Harlot's Mouth
Lita Ford • Devian • Elis • Led Zeppelin • Arallu • ארקדי דוכין על אלבומי מטאל

Elvenking - The Scythe

"The Scythe" shows Elvenking at their best,
a true masterpiece to discover listening after listening"
(Rock Hard Italy 9/10)
For fans of Blind Guardian, In Flames, Skyclad

Rob Rock - Garden Of Chaos

"there is no better voice than Rob Rock"
(Metal Hammer/Germany 7/7)
"Melodic Power Metal that kicks ass"
(Break Out/Germany)
Produced By Roy Z (Bruce Dickinson, Halford)

The Poodles - Sweet Trade

Top class Hard Rock
"Hymn after Hymn - this is the record of the year 2007"
(AOR Heaven/Germany)
includes the singles "Seven Seas" & "Streets Of Fire"
For fans of top quality melodic Metal

Magica - Hereafter

A Magical Record
Epic gothic metal
For fans of Epica, Nightwish, After Forever

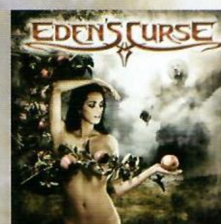

Check out the new AXXIS album "Doom Of Destiny" OUT NOW!!!

Fantastic new album from one of Germany's top metal bands
Combines Heavy Power Metal & Gothic vibes.
For fans of Queensryche, Iron Maiden & Nightwish

Tankard
Best Case Scenario
Thrash Metal Legend

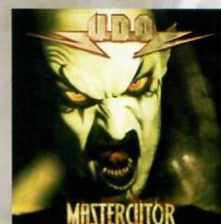
Eden's Curse
Epic Heavy

Mekong Delta
Lurking Fear
Dark Progressive Thrash

At Vance
VII
Melodic Power

UDO
Mastercutor
Traditional Heavy

Lion's Share
Emotional Coma
Dark Heavy Metal

מוצרי AFM - Records בהפצה בלעדית בישראל: www.ravenmetal.com
להזמנות טלפוניות באשראי: 0523-488465

דבר עורך

תמיד עניין אותי לדעת כמה מכם קוראים את המדור שבעצם פותח את המגזין ומהווה מבוא למה שקורה ב70 העמודים הבאים, קראתי ב 31 שנות חיי "דברי עורך" מוצלחים יותר ופחות ותמיד חשבתי שכשהבמה תהיה שלי אנסה לרתק ולעניין, זו הפינה הקטנה שלי לומר כמה מילים שאני מקווה שיגיעו אליכם הקוראים.

גיליון מספר 3, כשיצא הגיליון הראשון הסתכלו עלינו כמיסיונרים, כלוחמי טחנות רוח, כשיצא השני הנהנו בראש בהערכה, בימים אלו אנו משיקים את הגיליון השלישי, לא למען הכבוד של הסקפטיים שחשבו שמגזין רוק בישראל לא ילך, אלא למען המוסיקה שאנחנו אוהבים.
ואם זו נקראת מיסיונריות אז בכייף...

אני מאמין בלב שלם שמגיליון לגיליון אנחנו מתקדמים, מעניינים ומשתפרים, הפעם הוספנו כותבים חדשים, נגענו בסגנונות חדשים, הבאנו מסמך מרתק של בחור שנסע להגשים חלום של שנים, וכמובן המשכנו עם המדורים הקבועים.

בהרבה מקרים הכתיבה של הכתבות שאתם עומדים לקרוא היתה עבורי כמו אור, בהרבה מקרים הרגשתי צורך עז לשתף ולחלוק אתכם הקוראים את ההתלהבות ממוסיקה חדשה (מישהו אמר Raintime....?) ותמיד זה נעשה עם הרבה ריספקט ואהבה למוסיקה ולכם.

אני רוצה לומר תודה אישית לכל אחד ואחד מכם שמדבר על המגזין, מפיץ את השמועה, מגלגל את כדור השלג ומעביר אותו לחברים ולאנשים חדשים, ההצלחה שלנו היא בזכות כל אחד ואחד מכם, מאלו שמעבירים אותו בין הרוקיסטים בבתי הספר, במועדונים, בחנויות, בחדרי חזרות ואיפה שלא יהיה, לכל אחד ואחד מכם תודתי נתונה והרבה כבוד, המגזין הוא עבורכם.

מסתבר שזה אפשרי, מגזין רוק בישראל זו לא אשליה, הגיע הזמן שנתחיל להרים עיניים ולהשוות את מה שקורה כאן מבחינת המפה התרבותית למה שקורה בכל העולם, מגיע לנו ועכשיו גם יש.

Yours Faithfully
ישי שוורץ
Editor

תגובות: editor@rockpoint.co.il

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, yishai@rockpoint.co.il
גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי, Amit@rockpoint.co.il
דפוס ולוחות: דפוס שור, benny@rockpoint.co.il

מנהלי שיווק ופירסום: ירון נחום – 0528-784204
yaron@rockpoint.co.il
מוסמן – 0503-614953
mussman@rockpoint.co.il

עיצוב אתר האינטרנט: יוגב סיטון, yogev@rockpoint.co.il
עריכה לשונית
והנהלת חשבונות ספקים: דנה, account@rockpoint.co.il

מדור פאנק: ישי ברגר, ishaiuseless@rockpoint.co.il
מדור קעקועים: איבל חיים, evilhaim@rockpoint.co.il
מדור סרטים וקולנוע: שני, shany@rockpoint.co.il
אפליקציות אינטרנט: עודד בכר, oded@rockpoint.co.il

נכתב ע"י ישי שוורץ אלא אם כן צוין אחרת.

תוכן

עמ' 4-5
My Dying Bride

עמ' 6-7
Draconian

עמ' 10-11
Hanoi Rocks

עמ' 12-13
Whitesnake

עמ' 14
Raintime

עמ' 15
Iced Earth

עמ' 17
Elvenking

עמ' 18
Trivium

עמ' 19
Dark Funeral

עמ' 21
Devian

עמ' 22
ארקדי דוכין על אלבומי מטאל

עמ' 29
Motley Crue

עמ' 30
U.D.O
Amorphis

עמ' 31
Killswitch Engage

עמ' 35
Dark Throne

עמ' 37
Elis

עמ' 38-39
שירת הארץ הצפונית

עמ' 40
Lita Ford
Altharia

עמ' 41
War From Harlots Mouth

עמ' 42-43
Gene Hoglan

עמ' 46
Arallu

עמ' 47
רן ירקוני בעקבות Led Zeppelin

עמ' 48-58
Reviews

סיכום שנת 2007 - אלבומי השנה של עמית הלחמי (עיצוב וגרפיקה)

1) Symphony X - Paradise Lost
2) Obituary - Xecutioner's Return
3) Therion - Gothic Kaballah
4) Municipal waste - The Art Of Partying
5) King Diamond - Give Me Your Soul... Please
6) Onslaught - Killing Peace
7) Exodus - The Atrocity Exhibition Exhibit A
8) Megadeth - United Abomination
9) Machine Head - The Blackening
10) Primal Fear - New Religion

סיכום שנת 2007 - אלבומי השנה של ירון נחום (מנהל פרסום ושיווק)

1) Job For A Cowboy - Nemesis
2) Intense - As Our Army Grows
3) Machine Head - The Blackening
4) Madball - Infiltrate The System
5) Megadeth - United Abomination
6) Salem - Necessary Evil
7) Behemoth - The Apostasy
8) Symphony X - Paradise Lost
9) Paradise Lost - In Requiem
10) Raintime - Flies And Lies

סיכום שנת 2007 - אלבומי השנה של ישי שוורץ (עורך)

1) Nifelheim - Envoy Of Lucifer
2) Nikki Sixx - The Heroine Diaries
3) King Diamond - Give Me Your Soul... Please
4) Machine Head - The Blackening
5) Axxis - Doom Of Destiny
6) Megadeth - United Abomination
7) WASP - Dominator
8) Salem - Necessary Evil
9) Raintime - Flies And Lies
10) Vesania - Distractive Killusions

My Dying Bride

ים של דמעות...

ללא ספק מלכי ה Doom הבלתי ניתנים לערעור, הלהקה הבריטית שבמשך כמעט 20 שנה גורמת ללב לפעום ולרגש להקצין למקומות אחרים, הלהקה שמקדשת את הרומנטיקה והכאב, הלהקה שעבורה תשוקה ואהבה נפגשים עם קדרות ואבל, הלהקה הכי מרגשת שיצאה מאנגליה, קבלו בממחטות שלופות את מלכי העצב והיגון My Dying Bride ואת סולנם הכריזמטי אהרון לראיון עמוק ואישי לאור נרות.

אהרון, אני אפתח בשאלה אישית, שאלתי אותה בזמנו לא מעט אמנים שהיצירה שלהם שזורה בטראומה ובכאב ותמיד קיבלתי תשובה כנה, אתה כותב מוסיקה שהמוטיב המרכזי בה הוא עצב כבר כמעט 20 שנה, אתה נושק לגיל 40, ללא משפחה וללא ילדים, מאיפה מגיע כל העצב הזה?

אמי מתה בשנת 1988 ממחלה קשה, הייתי מאד קשור אליה, הייתי בסוף גיל ההתבגרות שלי וזה הכה בי בשיא הכוח ושיתק אותי למשך שנים, הפרידה הזו היתה הרגע שאני לא מאחל לאף בנאדם לחוות, זה כאב ברמה שאי אפשר לתאר בכלל, הנפש שלך מתה, הלב שלך נקרע, בא לך למות ואתה רואה את אביך מתפרק לך מול העיניים, אני לא יכול אפילו לתאר במילים את מה שזה עושה לך (הקול שלו משתנה י.ש) שנים כשדיברתי עליה הייתי בוכה מייד, אני עדיין פוגש אותה בחלומות, בלילות, בשירים, אני מאמין שזה המקור לעצב שהפך לחלק בלתי נפרד ממני מאותו רגע ועד היום ואני מאמין לנצח.

ואתה לא חושב שלשיר בלהקה כמו My Dying Bride זה בעצם "להנציח את הכאב" ולא לרפא את הפצע? אתה לא מנציח את הבעיה ואת הצער?

אני מסתכל על זה הפוך, השירה והכתיבה במסגרת להקה כמו My Dying Bride מטהרת אצלי הרבה סבל ומנקזת מוגלה מהרבה פצעים וכאבים, זה כמו לקחת פצע מדמם ופתוח והשירה שלי והיצירה בלהקה הזו היא התחבושת והמשחה שאתה שם על המקום הכואב והפגוע, לא יעזור - יראו שנפצעת, אמא שלי נפטרה ואני מלא כאב עליה ומלא כאב מהמין הנשי עד היום, אני לא אסתיר שמערכות היחסים שהיו לי היו מלאות תסבוכים כתוצאה מצלקות וגרורות של הכאב העצום הזה אבל אני חושב שלשיר בלהקה הזו בהחלט מטהר אותי, אני כותב בשיא הרגש, מתוך מועקה רגשית גדולה וכאב ולאחר שהשיר מוכן אני מרגיש הקלה, זה כמו להקיא, הבחילה והחום מחלישים אותך ולאחר ההקאה אתה תרגיש הקלה בגוף, ככה זה אצלי עם כתיבה, אני לא כותב לפי הזמנה ולא לפי סדר יום אלא לפי מוזה בלבד.

אז ה Bride בשם הלהקה הוא מעין דימוי לאמך?

כן, בהרבה מובנים.

כשאתה כותב, מהיכן זה מגיע, אתה כותב תחת לחץ?

ממש לא, זה אולי יישמע פלצני ותדמיתי להגיד את זה אבל אני כותב כשאני מרגיש רע, כשאני מדוכא ואני מרגיש שאני מתמלא בצער, אני כותב בעיקר בלילה, מדליק לי נרות בחדר ולוקח כוס יין אדום ומתיישב לכתוב, לא במחשב כי עם בעט על הדף, בהרבה מקרים יוצאים לי מחשבות או לבטים עצמיים ובמקרים אחרים יוצאים שירים שאחר כך מופיעים באלבומים שלנו, אני כותב מאד אישי, מאד עמוק, בהרבה פעמים בלילות האלו אני נסחף לחלוטין וכותב על עצמי דברים מאד אישיים, בבוקר המחרת אני מסתכל על מה שכתבתי אומר לעצמי "אין סיכוי שאני מראה את זה למישהו ובטוח לא שר את זה" כי ברור שאני מביא את זה ומישהו בלהקה ידיק איזו הערה ציניות או בדיחה, וזהו, אני הרוס והשיר לעולם לא יעלה, אני מאד ביישן וקטעים כאלו מורידים לי את הבטחון לחלוטין.

אני זוכר שבעבר אמרת בראיון במגזין האמר אנגליה ב 1995 שפחדת להתחיל לשיר בקול נקי וכשהגעת לחזרה והתחלת לשיר נקי התמלאת בחוסר בטחון

זזה מה שקרה, הייתי מאד נבוך לשיר בקול נקי, במיוחד עם הקול שלי שלא בדיוק קול רגיל ולא ידעתי איך שאר החברים בלהקה ייקחו את זה, הייתי מאד חסר בטחון, לשמחתי הם אהבו את זה ועודדו אותי להמשיך.

תגיד, אתה ידוע כאמן שמתעב הופעות חיות, שונא להופיע, מקבל פיק ברכיים לפני כל עלייה לבמה, מה הסיפור מאחורי זה?

אני לא אוהב להחשף עם השירים שלי על הבמה מול קהל, לפני כל הופעה אני משתנה, אני נלחץ, אני שותה, הולך לשירותים 100 פעם, עד שעה לפני ההופעה אני אחלה, מתבודד, צוחק עם כולם, מבסוט ומאושר, מהרגע שנכנס קהל לאולם אני מת מפחד, זה לא שמשהו יכול פתאום לקרות אבל מספיק שאראה אחד בקהל צוחק על משהו שבכלל לא קשור למוסיקה באמצע איזה שיר ואני ארצה לקבור את עצמי מרוב בושה, גם מרוב כעס וזעם, כל הופעה שלי היא כמו חשיפה בעירום מול אלף איש שמשלמים כדי לראות אותך עירום בשיא הפגיעות שלך, כמובן שהתחושה הזו היא רק שלי ושאר חברי הלהקה נהנים, משתוללים ומנפנפים את הראש, הם אוהבים להופיע, אני שונא את הטקס הזה, אני נחשף על הבמה, מרגיש לחוץ, חשוף ופגיע, לא משנה שהקהל הזה אוהב אותי, מזדהה עם הטקסטים שלי ואף שילם כסף כדי לראות אותי מן הסתם כי הם אוהבים את השירים שלי, עדיין אני לא מרגיש שכבשתי אותם אלא שבינתיים ניצלתי, אחרי ההופעה אני מבסוט, רע לי, לא רוצה לדבר עם אף אחד איזה שעה, ואז אני מתקלח, נרגע, הולך להפגש עם שאר החברים בלהקה, לשתות איזה בירה טובה ולדבר עם המעריצים, חשוב לי לפגוש את הקהל שלנו, אני נהנה מהטיולים בעולם, מלנסוע ממקום למקום עם חברי הלהקה, ומרגע שנגמרת ההופעה אני מתחיל שוב להנות עד יום המחרת כשמתחילים להתכונן להופעה הבאה, הרבה להקות יתארו את המצב הזה בדיוק הפוך אבל בישבילי השעתיים האלו שאני נחשף בהם כל יום, הייתי בשמחה מוותר עליהם ורק מקליט אלבומים ועושה קליפים.

אפרופו קליפים, הקליפים שלכם מאד ציוריים, מאד מיוחדים ומלאים בכאב, קליפים של שירים כמו For You או The Cry Of Mankind ממש פוצעים את הלב.

אני מנסה לתת בקליפ השתקפות אותנטית של הרגשות והעוצמות שליוו אותי כשכתבתי אותו, אנחנו לא מביימים ולא מזייפים כלום, בגלל זה התוצאה היא כזו.

Turn Loose The Swans הוא האלבום שלכם שאני הכי אוהב, בעיני הוא יצירת מופת ואחד מהאלבומים המרגשים והטובים ביותר שנכתבו אי פעם, הפסנתר הדומיננטי והשירה שלך עם התמלילים האלו פשוט חדרו לי ללב, איך אתה מרגיש היום עם האלבום?

אנחנו מנגנים 2 שירים ממנו בהופעות שלנו, לדעתי כל אלבום שלנו מביא עמו משהו שונה, כל אלבום שומר על הקו שלנו ובמקביל לוקח אותנו

כלהקה למקום חדש, אני חושב שהצלחנו באלבום הזה להטוות דרך ולקחת את סגנון ה Doom Metal למקומות חדשים שעד אז לא נגעו בהם, הפכנו את כל האמירה, הן במוסיקה והן בטקסט, לאישית יותר ועמוקה יותר, זו רומנטיקה מהסוג המפואר ולא מהסוג הזול שמסתובב היום במטאל.

ואם מדברים כבר על מה שקורה היום במטאל, אתה מקשיב ללהקות חדשות? לאיזה מוסיקה אתה מקשיב?
קשה לומר שאני מעודכן במה שקורה היום ואני מנסה לא לשמוע להקות דומות לנו כדי לא להיות מושפע מהן ולתת משהו מקורי משלנו, אם אתה שואל אותי מה אני שומע בזמני החופשי אז אני אוהב מאד את ניק קייב ואת קיית בוש, בתחום המטאל אני יכול לומר ששלושת הלהקות האהובות עלי הן Bathory, Celtic Frost ו Iron Maiden, אני חושב ש Under The Sign Of The Black Mark של Bathory הוא אלבום אדיר, אלבום האווירה הכי טוב שנעשה אי פעם, כשאנחנו הקלטנו את The Light At The Edge Of The Road מאד הושפעתי מהאלבום הזה, הקשבתי המון ל Bathory באותה תקופה.

אלבום שלכם שמאד נגע ללבי הוא Songs Of Darkness, Words Of Light
כן, זה ללא ספק אחד היותר טובים שלנו והיותר מרגשים, כתבתי אותו בהרבה סערת רגשות, הוא שיקף הרבה מחשבות שהיו לי בזמן כתיבת השירים על משברים, על הגיל שלי ועל הצורה בה אני חי את חיי האומנותיים והאישיים גם יחד והאם המחיר שאני משלם הוא כבד מדי, היו לי הרבה שיחות אישיות עם אבא שלי באותה תקופה, אני מאד קרוב אליו, מתוך השיחות האלו וכל המחשבות והפחדים שלי נולד התקליט הזה.

אתם התחלתם את הקריירה שלכם בחברת Peaceville, זה היה בשנת 1990, אתם עדיין שם, אני מניח שקיבלתם לא מעט הצעות עסקיות מהרבה חברות תקליטים, מה גרם לכם להשאר עד היום באותה החברה?
התחלנו את הקריירה שם, יש להם הבנה מלאה לגבינו, הם מבינים אותנו נהדר ויש לי חופש אומנותי מלא לחלוטין, מעולם לא לחצו עלי להוציא עוד תקליט מהר, להפך: אנחנו מתקשרים לחברה כשיש חומר ומציעים להם לעשות תקליט חדש.
מעולם לא הגבילו אותי, מעולם לא הכריחו אותי לעשות משהו שאני לא רוצה, תמיד התייחסו אלינו יפה ובכבוד ותמיד הבינו אותנו, טוב לי שם, נכון, היו לנו הרבה הצעות אבל בינתיים טוב לנו שם, אני לא מבטיח שנשאר שם לנצח אבל כרגע אני מאד מרוצה ותמיד הייתי.

אהרון, אנחנו מדברים כבר שעתיים בטלפון, אתה לא נשמע לי בנאדם מדוכא, אתה כן נשמע לי בנאדם מלא רגש ברמות שלהרבה אנשים יהיה קשה להבין ולעכל, אני צודק?

כן, אני לא מחשיב את עצמי כבנאדם מדוכא אלא כבנאדם מאד רגיש, בנאדם שנפגע מהר מאד ולא פוחד להחצין את הרגשות שלו, אני מביע רגשות, אני לא מבין את כל הקטע הזה של הסתרת הרגשות והמצ`ואיזם הגברתי, זה נמצא דרך אגב גם בהרבה מלהקות המטאל, אף פעם לא התחברתי לזה, זה זר לי, אני מעדיף חשיפה, עומק פנימי, זה העולם שלי והמקום ממנו אני בא ורואים את זה גם בשירים שלי.

תגיד, חשבת פעם לכתוב ספר? הכתיבה שלך מאד הולמת ספר, אחד האמנים שהזכרת קודם כפייבוריטים שלך, ניק קייב כתב אף הוא ספר בזמנו.
קראתי את הספר שלו "כשהאתון פגש את המלאך", ספר טוב, לא מדהים אבל קניתי אותו ובהחלט נהנתי ממנו, בנאדם כמו ניק יכול לשבת ולכתוב ספר ויש לו את כל הזמן שבעולם, אני עובד ביום בעבודה שלא קשורה למוסיקה ובלילה מריץ את הלהקה, אל תשכח שאני והגיטריסט שלנו מנהלים את הלהקה, אנחנו ההנהלה של הלהקה בעצמינו, לכל מה שהגענו הגענו לבד, הצלחתי להביא את הלהקה הזו לעשות סיבוב הופעות עם Dio ועם Iron Maiden בלי שיהיה לנו Management גדול ומסואב, זה רק אני והגיטריסט מנהלים את המפעל הזה ועושים למעשה הכל לבד, בעבר עשיתי גם את עטיפות האלבומים שלנו, אני אוהב לעצב ומאד נהנתי מזה, חשוב לנו חופש אומנותי ועסקי גדול בכל מה שאנחנו עושים. יותר מזה אני אגיד לך: עצם זה שאני חי מעבודה אחרת ולא תלוי בכמה דיסקים נמכור כדי לגמור את החודש, נותן לי חופש אומנותי מלא לעשות את מה שאני אוהב ומתחבר אליו ללא שיקולים נוספים מלבד האומנות, מי שנהנה מהתוצאה הסופית הזו זה הקהל שמקבל באמת אותי ואת הלהקה חפים מכל נסיון מסחרי כזה או אחר, לקחנו סיכונים בעבר בתור להקה ועשינו אלבומים לא קלים, זה מראה לך שאנחנו באים ממקום של יצירה.

אהרון, המון בהצלחה ותודה רבה על ראיון מרתק, מאד שמחתי להעביר אתך כמה שעות של שיחה איכותית, אשלח לך עותק של המגזין לכשיצא, מה יש לך לומר לסיום?
תודה רבה לך על התמיכה והעזרה, גם לי היה ראיון מרתק, עמוק ובהחלט לא שגרתי, מאד שמחתי, תמסור למי שמתעניין בנו בישראל שאני אשמח אם מתישהוא יצא לנו להופיע בישראל, ואני אשמח לשמוע להקות ישראליות חדשות, אני זוכר רק את Salem שזה שם שאני מכיר ממזמן, אני מקווה שהם עדיין פעילים כי כמו שאמרתי אני ממש לא מעודכן, אבל אני אעריך אם תשלח לי כמה דברים מעניינים שיצאו אצלכם, שוב תודה רבה על הראיון ובהצלחה עם המגזין, תישאר בקשר איתי.

DRACONIAN

Daylight's Misery in Tel Aviv

Draconian הופיעו כאן עם Therion בסוף אוגוסט, ללהקה היה זה אירוע מרגש ויוצא דופן, אנחנו עם הסולן אנדרס ג'קובסון בשיחת טלפון ארוכה כחודשיים לאחר המופע.

אהלן אנדרס, איפה אתה בימים אלו?
מה שלומך חבר? אני כרגע עם כל הלהקה באולפן ההקלטות, מקליט את האלבום הרביעי שלנו שאמור לצאת בתחילת השנה החדשה ב Napalm Records.

אז ההופעה בארץ תפסה אתכם ממש לפני הכניסה להקלטות?
כן, אבל היה שווה כל רגע, עשינו הרבה חזרות לקראת הכניסה לאולפן כך שהיה טוב לתפוס קצת כיוון אחר ולהרגיע את הראש לפני ההקלטות, מה שהסתבר בהחלטה מאד נבונה כי המופע אצלכם היה טוב מאד והקהל הישראלי מדהים, קיבלתי כל כך הרבה תגובות טובות על המופע בישראל שזה מילא אותי בשמחה, עכשיו אנחנו בהקלטות כפי שאמרתי וללא ספק נכנסנו להקלטות עם טעם מתוק בפה וזכרון מקסים מישראל.

מה היה הרגע שהכי ריגש אותך בהופעה?
היו שניים, האחד הוא שבאו אלי 2 מעריצים לאחר ההופעה וסיפרו לי שהם ממש בכו תוך כדי ההופעה משירים ספציפיים שלנו שריגשו אותם והזכירו להם דברים אישיים מהחיים שלהם, זה מאד ריגש אותי ושימח אותי לדעת שאנחנו נוגעים באנשים כל כך עמוק ובפן כל כך אישי.
הרגע השני או יותר נכון כמה רגעים, היו רגעי הפגישה עם המעריצים לאחר ההופעה שלנו, ירדנו מהבמה והתארגנו ליד הדוכן של רייבן מיוזיק שמכר את החולצות והאלבומים שלנו והתחלנו לדבר עם מעריצים שבאו לקנות את האלבום או סתם ללחוץ יד ולהצטלם אתנו, תוך דקות המקום היה מפוצץ באנשים שרצו לדבר, לספר, להצטלם, שנחתום להם ומה לא, זה מאד ריגש אותי ואת כל חברי הלהקה, מעולם לא קרה לנו דבר כזה בעוצמה כזו, בטח לא בשבדיה, לא עזבנו את המקום עד שכל מי שרצה תמונה איתנו או חתימה לא קיבל, דיברנו עם הקהל, זה היה הקטע הכי מדהים בטיול לישראל לדעתי.

התאהבת בקהל כאן?
יש לכם קהל נפלא, כך התרשמתי ממי שהיה בהופעה, קהל מקשיב, קהל מפרגן וכזה שמראה בלי היסוס אהבה כלפי הלהקה, לדעתי זה מדהים, אני מאמין שאנחנו ב Draconian מקרינים אהבה חזרה כלפי הקהל הזה, זה מאד חשוב לי.

ראיתי הרבה פידבקים של מעריצים ישראלים הן באתר שלכם והן במי ספייס לאחר ההופעה
כן, היו לא מעט פידבקים מדהימים מאנשים מישראל, עם חלק מהם גם נשארתי בקשר לאחר שפגשתי אותם בהופעה, אין לנו עניין של פוזה או תפיסת תחת כלפי הקהל- ההפך: אנחנו מעריכים כל אחד ואחד מאותם אנשים שבאים להופעות שלנו, קונים את האלבומים שלנו או תומכים בלהקה בדרך כזו או אחרת, זה האני מאמין שלי וכך גם כולנו בלהקה, אין לנו בעית אגו בהרכב.

אז מה... בא לכם לחזור?
מאד, אני בטוח שנחזור עם Draconian לעוד הופעות בישראל, אין לי ספק בזה, מה שכן, באופן אישי הייתי רוצה לחזור לישראל לחופשה של כמה ימים בעצמי, לראות את המדינה שלכם, לראות נופים, מקומות

היסטורים, לפגוש אנשים וחברים שהכרתי, אני חושב מאד ברצינות לעשות את זה במהלך החודשים הקרובים, יש מצב שבקרוב יותר ממה שנראה לך נלך לשתות שוב בירה ביחד..

בכייף, מה קורה כעת באולפן?
זה סטודיו שהקליטו בו גם Opeth בין היתר ויצאו משם אלבומים שאני מאד אוהב, לכן בחרנו אותו, סטודיו לא זול אבל אני מאמין מאד באלבום החדש, הוא יהיה הכי אישי שלנו, אנחנו ניתן מיצג מאד אותנטי של מי אלו Draconian בשנת 2008 ונמקסם את היכולות שלנו להכי טוב שאפשר, אני אשלח לך דיסק איך שנגמור להקליט, תשמע אותו אפילו לפני מיקסים ותגיד לי מה דעתך עליו, אשמח לדעת.

יש לך כבר שם לאלבום הבא?
כן, קוראים לאלבום החדש Turning Season Within.

איך היה להופיע עם Therion?
מעולם לא הופענו אתם בעבר, הם להקה מקצועית מאד ויש להם נסיון במה אדיר, אין ספק שאחרי 17 אלבומים שיש להם או משהו כזה הם בהחלט נותנים הופעה מעולה, מאד נהננו מההופעה שלהם וגם שוחחנו אתם והיה מאד נחמד, עד הביקור בישראל הכרנו אותם ברמה של שלום שלום אבל הביקור בישראל הפך את הקשר לחזק יותר, הם מקצוענים אמיתיים, ללא ספק.

ומה יש לך להגיד על הלהקה הפותחת Distorted?
להקה טובה, לא הכרתי אותם לפני אבל ידעתי שאנחנו אמורים להופיע ביחד בפסטיבל בבלגיה בסוף אוקטובר יחד עם עוד כמה להקות מטאל שיש להם סולניות, ראיתי את ההופעה שלהם, הם יותר כבדים מאיתנו ויותר מהירים, אבל יש להם חומר טוב ללא ספק, אני חייב גם לציין שהם התגלו כחבורה של אנשים נחמדים, עזרו לקלידנית שלנו ואני בהחלט מודה לכל מי שעוזר ולא לוקח כלום כמובן מאילו, נשמח לנגן אתם שוב בעתיד ואני מאחל להם הרבה בהצלחה.

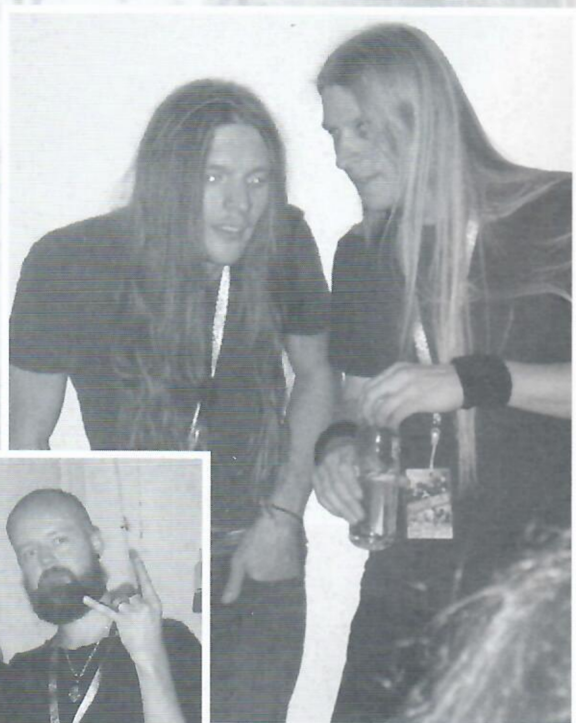
מה עוד שמעת מישראל שאהבת בביקור הזה?
קיבלתי ממך את הדיסק החדש של Salem שעוד לא יצא לי לשמוע אם כי אני חייב לומר שממש אהבתי את Strings Attached עם הכינורות והאווירה האפלה, הוא היה מאד לטעמי, קיבלנו גם דיסק של להקה חדשה בשם Altharia אבל גם אותו עוד לא הספקנו לשמוע, אני מבטיח לשמוע אותם ולהגיד לך מה דעתי, אני לוקח כל דיסק שנותנים לי ברצינות מלאה, במיוחד כשזה בא בסיטואציה כזו, מאד חשוב לי לשמוע ולהכיר.

אתם לא מופיעים הרבה, ההופעה הזו בארץ היתה עבורכם סוג של אירוע מיוחד?
חשוב לי להבהיר: אנחנו לא מופיעים הרבה פשוט כי בשבדיה ללהקת גותיק דום מטאל אין הרבה איפה להופיע, זה לא בדיוק הסגנון שהולך בשבדיה בשנים האחרונות, אז אנחנו מופיעים אבל מעט יחסית, אנחנו נצא עם התקליט החדש לסיבוב הופעות יותר מאורגן ורציני, חשוב לי להופיע הרבה ואני מבטיח שאחת ההופעות תהיה בישראל, אנחנו נתחיל עכשיו להופיע הרבה יותר, זה מאד חשוב.

ועדיין אתם עובדים בעבודות פרטיות שאינן קשורות בהכרח למוסיקה על מנת לממן את החים ואת הלהקה, זה מתסכל?
בוא אני אתן לך את הצד השני של המטבע בנאדם, נניח שאנחנו מתפרנסים סביר מהלהקה, לא מיליונים אבל סביר כדי לשרוד את החודש כל פעם, איך אתה חושב שזה ישפיע על המוסיקה שלנו? אתה חושב שהיא תהיה חפה משיקולים כלכליים? בודאי שלא, תראה את כל הלהקות מסביב בגיל הזה, הכסף מעסיק אותן הרבה יותר מהמוסיקה או מהאמירה, הכסף מהווה עבורן העיקר, אצלינו ב Draconian זה לא ככה ומעולם לא היה ככה, כסף לא בא מהלהקה , מה שמקבלים זה בערך כיסוי עלויות והרבה מאד סיפוק, וכמו כן אנחנו מקבלים את הזכות להיות נאמנים לעצמינו ולא למסחר את המוסיקה כדי למכור עוד 100 דיסקים, המשכורת שלי לא נכנסת מהלהקה ולכן אני לא מערבב להקה וכסף, אנחנו לא אמורים להיות מנהלי כספים אלא מוסיקאים.

אוקיי בנאדם, בהצלחה עם ההקלטות, אנחנו נעקוב מקרוב אחר התהליך, אל תשכח לשלוח לי כשזה מסתיים דיסק של החומר, ובוא תן מילות סיום לקהל הישראלי שאוהב אתכם כל כך:
תודה רבה לכולכם ממני ומהלהקה, תודה על התמיכה, האהבה, על זה שאתם נותנים לנו יום יום כח להמשיך להגשים את החלומות שלנו הרבה תודה לכל אחד ואחד מכם.

TO BE UPDATED - TO BE UNIQUE

To Be There Before Everyone

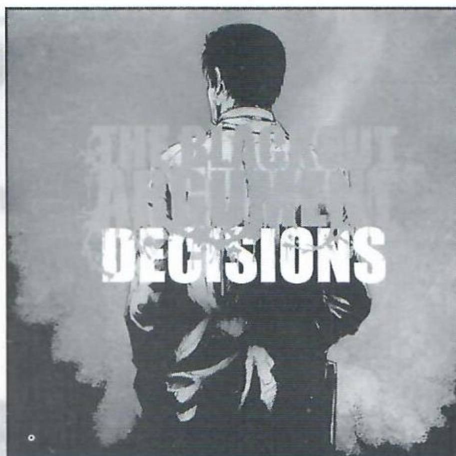
"החוכמה היא לעשות היום מה שאחרים ילמדו מחר"

LIFEFORCE

Raintime
Flies & lies

Dream theatre meets soilwork, modern progressive

The Black Argument
Decisions

New modern hardcore - melodic punk

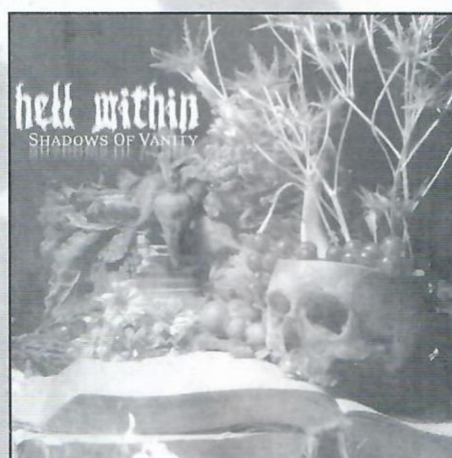
War From Harlot's Mouth
Transmetropolitan

Crazed Jazzy technical death groove

Trivium
Ember to inferno

The first album

Hell Within
Shadows of vanity

Fantastic newschool thrash

Burning Skies
Desolation

This means brutality in 2008

Fear My Thoughts
Hell sweet hell

Modern metal at it's best

Heaven Shall Burn
Whatever it may take

2007's reissue of hardcore classic

Last Winter
Under the silver of machines

Emo and hardcore meets 80's glam rock

To Be Part Of The Future - JOIN NOW!!!

www.ravenmetal.com
להזמנות: 0523-488465

www.lifeforcerecords.com

As the years Rolls

Hanoi Rocks

אקסל רוז "הסולן שלהם הוא ההשפעה הכי גדולה עלי"
פנריז (Darkthrone) **"יש לי קעקוע של הלוגו שלהם על הכתף"**
הם הופיעו בישראל, הרסו מלון בתל אביב, נעצרו והוטסו מהארץ. המתופף שלהם נהרג בתאונת דרכים בעת שנסע עם סולן מוטלי קרו. 20 שנה אחרי כל זה - הם עדיין הלהקה הכי גדולה בפינלנד.

מייקל מונרו, סולן הלהקה, האיש והאגדה על הקו מהלסינקי הקפואה עם האלבום החדש Street Poetry

מייקל ברכות על הסינגל החדש Fashion והאלבום החדש שבדרך Street Poetry, שמחתי לשמוע שהשיר נמצא במקום הראשון בפינלנד, בגרמניה ובלא מעט מדינות
תודה רבה לך, גם אני הייתי מופתע מההצלחה שלו, אנחנו אמנם להקה מצליחה אבל מאז שנות השמונים לא הגענו לכאלו מקומות, באירופה המצעדים נקבעים על פי מכירות וזה שבמדינות כמו פינלנד וגרמניה שנחשבות כיום למרכזיות בשוק הגענו למקום ראשון מעל להקות מאד מצליחות כגון Him, Marylin Manson, Nightwish או Megadeth מראה שאנשים שמרו לנו אמונים ואהבו את החומר החדש ומבחינתי כלהקה ממש לא צעירה זה קומפלימנט אדיר, זה האושר הכי גדול, לאורך הקריירה שלנו ידענו לא מעט טרגדיות ואני שמח שיש בשנים האלו גם נקודות אור רבות.

אתם מודעים להשפעה הענקית שלכם על לא מעט להקות בתחום הרוק המטאל והפאנק, מלהקות כמו Guns n Roses שסולנם אקסל רוז טוען שאתה ההשפעה העיקרית עליו, דרך להקות פאנק מודרניות שמחקות אתכם ועד ללהקות בלאק מטאל כמו Darkthrone שהמתופף שלהם Fenriz קעקע את השם שלכם על עצמו, כשאתה מסתכל על כל מגוון המוסיקאים וההרכבים שהשפעתם עליהם, מה עובר לך בראש?
קודם כל אני שמח שהצלחנו להגיע לאנשים בכל קצוות המוסיקה שנקראת רוק, מלהקות רוק רך ועד לכבדות ביותר, זה לדעתי הייחוד שלנו כלהקה, אתה תראה בהופעות שלנו פאנקיסטים, מטאליסטים, חבר'ה של גלאם והארד רוק וגם קהל שאוהב מוסיקת רוק רגילה, אחד הדברים הכי טובים ב Hanoi Rocks הוא שהמוסיקה שלנו יכולה לדבר לכולם ולא מתמקדת דוקא בקהל אחד, הופענו גם בפסטיבלי מטאל, גם עם Motorhead וגם עם להקות בסגנון אחר, מוסיקלית כל מה שנעשה יישמע כמונו כי יש לנו טביעת סאונד ייחודית וזה ניתן לזיהוי ולכן אנחנו לא מגבילים את עצמינו רעיונית, אנחנו להקת רוק אנד רול.

ועדיין אני מרגיש שלמרות שאתם להקה מאד מצליחה עם לא מעט אלבומים וותק של יותר מ 20 שנה בתחום, לא הגעתם לרמות ההצלחה של Motley Crue או Guns N Roses, למרות שהיו לכם את כל הכלים לעשות זאת, אתה שותף להרגשתי?
בהחלט, אני מסכים אתך לחלוטין, היה לנו חוסר מזל משווע ביותר מתחום אחד, למעשה אחרי המוות של המתופף שלנו Razzle היינו כל כך מדוכאים ומיואשים, נפלנו לסמים כבדים ופחות או יותר התפרקנו וחזרנו שוב רק בתחילת שנות האלפיים.

אני יודע שזה נושא כואב אבל יש כאלו שלא מכירים אותו, בעיקר בקרב הקהל הצעיר, מה קרה ל Razzle?
השנה היתה 1984, הגענו ללוס אנג'לס כדי לעשות יחסי ציבור לאלבום החדש שלנו ועשו לנו מסיבת קבלת פנים בבית של וינס ניל סולן Motley Crue, שתי הלהקות היו חברים טובים ומאד מחוברות אחת לשנייה, כל חברי הלהקות היו שם וכמובן כל מיני אנשים מלהקות אחרות, היו שם המון סמים ואלכוהול, כולם היו גמורים, באיזשהוא שלב וינס ניל ו Razzle החליטו שהם נוסעים לחנות מעבר לרחוב להביא עוד בירות לכולם, הם היו באוטו של וינס, בעיקול הרחוב הם פגעו ברכב שבא ממול, נוסעי הרכב נפצעו קל ו Razzle נפצע קשה ובדרך לבית החולים מת מפצעיו, טומי לי הגיע למקום בריצה ובכה מעצב, ה"פתרון" של שתי הלהקות להתמודד עם הטרגדיה הנוראה הזו היה להכנס עוד יותר עמוק לעולם של סמים קשים ובעיקר קוקאין שהיום אני אומר לך שזה חרא ואני נגד זה לחלוטין, בתור ילדים היינו מטורפים, חסרי מעצורים, עד היום הפצע הזה פתוח, טומי לי ניגן אתנו כמה הופעות לאחר מכן כי רצה לעזור לנו להשתקם אבל כולנו שקענו למדרון של הרס עצמי שנמשך שנים ובמקום לתת למוסיקה להיות הדבר שמנקז את הכאב ועוזר לנו פשוט נטשנו אותה כמעט לחלוטין, שנים איומות עבורינו, ללא ספק.

חצי שנה לפני זה ביקרתם בישראל בהופעה בלתי נשכחת, בוא ספר לנו את השתלשלות העניינים ממקור ראשון... דורות של אנשים גדלו כאן על הסיפור המטורף הזה...
קיבלנו הזמנה להופיע בישראל מאמרגן שהיום אני יודע שהוא אחד הענקיים אצלכם, התשלום על ההופעות היה באלכוהול שקיבלנו במועדון שלו "קולנוע דן" בתל אביב, נקבעו לנו 3 או 4 הופעות אני לא כל כך זוכר, בכל אופן ההופעה הראשונה היתה בסדר גמור, גם השנייה, באותו הלילה של ההופעה השנייה היינו כבר שיכורים לחלוטין, חברי הלהקה שתו אלכוהול כל היום והיו גמורים לחלוטין, עלינו לחדרים של המלון שהיה ממוקם כמה עשרות מטרים משם, במעלה רחוב הירקון לפי מה שאני זוכר, Razzle ואנדי היו באותו חדר והחליטו לבדוק מה יקרה אם הם יעיפו טלויזיה ושולחן החוצה דרך החלון..., תוך שניות החלון נופץ ושולחן כבד התעופף מקומה שביעית ובעקבותיו טלוויזיה, השולחן עבר מטרים ספורים ליד נהג מונית שעמד בסמוך למכוניתו ליד המלון ונחת לו על גג המונית כשהוא מרסק אותה לחלוטין, הנהג ההמום נבהל וטס למלון למנהל המלון, השעה היתה 2 בלילה ובחדר למעלה המתופף והגיטריסט שלנו היו מסטולים לחלוטין, הנהג עלה עם מנהל המלון שקם מהשנה ודפק בדלת שלהם ללא מענה, הוא נאלץ להכנס עם המפתח מאסטר שלו וישר דרך על זכוכיות שהיו בחדר בכל פינה, הצעקות שלו העירו את Razzle ואנדי שראו בנאדם פורץ להם לחדר, יחף ועם מפתח ביד, אנדי זרק עליו בקבוק או משהו וצעק עליו שהוא גנב ופורץ ושיעוף, הבחור צעק חזרה שהוא מנהל המלון ומה לעזאזל הם עושים, התפתח בלאגן, הוא הזמין משטרה שלקחה את כל הלהקה למעצר, הם התלבטו אם להגיש נגדינו תביעת נזיקין או להעיף אותנו חזרה לפינלנד והחליטו להטיס אותנו בבוקר המחרת חזרה הביתה עם בעיטה בתחת, זה פורסם בכל העיתונים אצלכם, היה אתנו כתב של עיתון ה"מלודי מייקר" שנחשב לעיתון ענק בעולם והוא יצא בכתבה Havoc In The Holy Land שסיפרה את כל סיפור המעשה, הסיפור הזה התפרסם בכל העולם. הזדמנות טובה להגיד שאנחנו מתחרטים על השטויות שעשינו לפני 22 שנה כשהיינו ילדים מטומטמים.

אני בטוח, אתה בן 45 היום וכבר מזמן לא נוגע בסמים ואלכוהול, מה אתה זוכר מהביקור בישראל מלבד אותה תקרית מתוקשרת?
נסענו לירושלים לתחנת רדיו כדי להתראיין ("רשת ג' של שנות השמונים" י.ש) והנהג לקח אותנו למקומות הקדושים לנצרות, ביקשנו לבקר גם בכותל אז הוא הסיע אותנו לכותל, צילמנו המון תמונות שם והתנפלה עלינו קבוצה של דתיים חרדים כי הם חשבו שאני בחורה ושאנחנו צריכים להיות מופרדים בחורים ובחורות, באיזשהוא שלב הייתי צריך להראות להם בדרך פחות וורבלית ויותר בלתי ניתנת לערעור שאני גבר ולא אשה, אני זוכר גם את החוף אצלכם, הייתי הרבה בחוף בזמן הקצר שהיינו אצלכם, חוף מקסים, הצטלמנו עם גמלים במאהל בדואי, היה כייף חיים חוץ מאותו לילה שנהפך לאחד הסיפורים הכי נודעים באייטיז רוק.

תרצה לחזור להופיע בישראל?
בטח !! מאד !! ואני מבטיח לך שאנחנו אנשים רגועים וחברותיים היום ממרומי גילנו המופלג, אנחנו לא צורכים סמים ואני אישית גם לא שותה אלכוהול כבר יותר מ 15 שנה, הגעתי למסקנה שכל זה היה הרס עצמי ואני רוצה לחיות טוב ולהיות מאושר ולעשות אנשים אחרים מאושרים, אני מאד אשמח להופיע בישראל, לא מעניין אותי הכסף ולא הקייטרינג, אם יש אפשרות לעשות מופע במועדון של כמה מאות אנשים שאוהבים אותנו, להיות קצת על החוף, לפגוש מעריצים ולטייל בארץ אני מאד אשמח להגיע, הגיטריסט שלנו היה אצלכם בחופשה לפני כמה שנים ומאד נהנה, אני מת לחזור לישראל, ואוו, עברו 24 שנה מההופעה שלנו, בוא נעשה עוד אחת, אתה יכול לעזור לי?

בהחלט כן, תגיד, מה האלבום שהכי הצליח שלכם מבחינת מכירות?
Twelve Shots From The Rocks ואני מאד מופתע מזה, זה אלבום ששילב את השירים הכי כבדים שלנו עם שיר מאד אישי שאני כתבתי לאחר שעברתי טרגדיה נוראית בחיי האישיים ואשתי שהיתה נשואה לי 15 שנה נפטרה ממחלה קשה, השיר In My Darkest Moment הוא אחד האישיים והכואבים שכתבתי בחיי, אני לא יכול אפילו לתאר לך במילים את הכאב העצום ותחושת האובדן, לקח לי כמעט 4 שנים לבנות את חיי מחדש ואני יודע שהפצע לעולם לא ירפא והכאב לעולם לא ייגמר אבל אני משתדל להיות אופטימי ושמח בחיים שלי ולהסתכל על הצד החיובי של החיים, עברתי בחיי לא מעט טרגדיות ואני מעדיף להיות זה שיסתכל תמיד על חצי הכוס המלאה, אני בריא, אני חי, אני מנגן ושר בלהקה עם חברים שלי ונהנה מזה וגם הקהל נהנה, מבחינתי כיום די טוב לי, אני כבר לא ילד, אהיה בן 45 בעוד חודש.

להיות להקה מפינלנד כיום זה נקודה לטובתך, אבל לפני 25 שנה זה היה בדיוק ההפך, ספר לי על אותם ימים
פינלנד של תחילת שנות השמונים לא היתה בדיוק מקום ללהקות רוק, חוץ מאבבא השבדים לא היו להקות רוק בסקנדינביה, הלהקות היו בעיקר מרוכזות בתוך פינלנד, שרות בפינית וכיו"ב, באמצע שנות השמונים זה כבר היה יותר קל כי לא מעט הרכבים מהאזור פרצו לתודעה אבל אנשים עדיין לא ידעו תמיד שאנחנו מפינלנד, אני זוכר שאקסל רוז היה בטוח שאנחנו מויאטנם בגלל Hanoi והיה בהלם שאמרתי לו מאיפה אנחנו, חיינו הרבה באמריקה ואנגליה באותה תקופה כך שבהרבה מובנים נתפסנו

כמעיין הרכב שלא ברור מאיפה הוא, כיום אני יודע שפינלנד נחשבת למדינה עם הרבה רוק ומטאל מצליח, להקות כמו Him או Nightwish מצליחות בכל העולם, הסולן של Him הוא חבר שלי, הוא צעיר ממני ב 15 שנה אבל הוא בחור טוב שעד היום אומר ש Hanoi Rocks היו האידאל שלו כשהיה נער, הכרנו דרך זה שהוא בא והציג את עצמו והפכנו אט אט לחברים, אני שמח על ההצלחה שלהם, מגיע להם ובכלל אני שמח על כל הרכב שמצליח מפינלנד, זו לא שאלה של מאיפה אתה בא אלא כמה המוסיקה שלך טובה ומעניינת.

אינטרנט,, הורדות... לא הרסו לכם את המכירות בשנים האחרונות?
דווקא זה שיחק לטובה מבחינתי כי הרבה אנשים חדשים נחשפו אלינו דרך האינטרנט ועקב זמינות המידע, האתר שלנו גדל וכמות המבקרים בו עלתה, מבחינת מכירות נכון שזה הורס ופוגע שמורידים את המוסיקה שלך ואתה לא רואה מזה כלום אבל אף להקה לא מוכרת היום כמו בשנות השמונים ולגבי Hanoi Rocks ספציפית: השם שלנו וכמות הקהל שבאה להופעות שלנו תמיד היו גדולים יותר מהמכירות בפועל, אולי כי לחלק מהאלבומים לא היתה הפצה במשך כמה שנים, לפני 4 שנים כולם יצאו מחדש עם קטעי בונוס והיום ניתן להשיג את כל האלבומים שהוצאנו בלי בעיה בכל מדינה, הנה גם אליכם הגענו עכשיו עם האלבום החדש.

חלק מנגני העבר שלכם מנגנים כיום ב New York Dolls המחודשת, גם אתם וגם הם נחשבים ללהקות שבאמת הביאו קטע שלקח את הרוק למקום חדש, גם מבחינת התדמית וגם מבחינת המוסיקה
אני חושב ש Sami Yaffa (שימו לב לשם... י.ש) שמנגן כיום ב New York Dolls עושה שם עבודה יפייפיה, מאד אהבתי את האלבום החדש שלהם, אלבום הקאמבק שלהם, לדעתי הוא טוב מאד, אנחנו עדיין חברים טובים, אני מרגיש שלהקות כמונו וכמוהם יצרו משהו חדש בזה שהביאו בצורה מאד בוטה את הרחוב והלכלוך לרוק ובמקביל שמרו על סממנים מלודים ברורים והצליחו ליצור מוסיקה שבאה מהרחובות ועדיין תדבר לאנשים, אנחנו וגם הם זה החיבור בין סיקסטיז, רוק, פאנק, גלאם, הארד רוק וסליז, ואצלינו במידה מסויימת יש נגיעות של מטאל, זה משתנה משיר לשיר כי כמו שכבר אמרתי אנחנו להקה מאד מגוונת מוסיקלית אבל אני מאמין שגם אנחנו וגם הם הטבענו חותם חזק.

מייקל אני מאחל לך המון הצלחה עם Hanoi Rocks והאלבום החדש Street Poetry שיוצא בימים אלו, אני זוכר ש Scorpions ו Aerosmith שהיו ענקיים בשנות השמונים חזרו אחרי הפסקה ארוכה ועשו קאמבקים מדהימים, אני מאחל לך ש Street Poetry ייקח אותכם לאותה מידה של הצלחה ואני מקווה לראות אתכם בארץ ב 2008.
תודה רבה, אני מקווה מאד שנצליח להגיע לרמות האלו של ההצלחה, זה יכול להיות מדהים להקה כמונו שעושה עד היום כמעט הכל לבד מבחינת ניהול וארגון, עד עכשיו הסינגל Fashion מגיע להצלחה שלא ראינו כמוה לפחות 15 שנה, הוצאנו עכשיו עוד שיר מתוך האלבום, שיר קצבי יותר שנקרא Trouble Boys ויותר בכיוון של החומר הישן שלנו, ואני מאד מאמין ב Street Poetry, בוא נישאר בקשר, יש לך את הפרטים שלי, בוא נהיה בקשר וננסה להביא אותנו שוב אליכם, הפעם אני מבטיח,בלי שולחנות וטלויזיות מעופפות...ניתן לכם מופע רוק מהסרטים, זה בטוח.

אחד שהיה שם...
ארתור מרמלשטיין, בן 39 מקריית טבעון, מספר זכרונות מהמופע ב 1984..
"הגעתי להופעה עם חברים מהצפון, Hanoi Rocks נתפסו כלהקת מטאל בקרב הקהל, חלק מהקהל הכיר אותם וחלק בא כי הגיעה להקה מחו"ל, אני הכרתי והגעתי במיוחד, ההופעה שלהם היתה מאד שונה ממה שהכירו פה, זה היה בשיא תקופת הגלאם שלהם, אנשים היו בהלם מוחלט מהם, בשוק, הופעת הבמה שלהם היתה משהו סנסציוני, סמי נשי סמי גברי ומטורפת לחלוטין, הם היו שתויים, נתנו מופע מלא וארוך, זה היה הלם לראות מקרוב להקת גלאם עם כל הסממנים החיצוניים הנלווים, אחרי ההופעה ישבנו אתם לשתות אלכוהול, הם היו גמורים לגמרי אבל נחמדים, יומיים אחר כך קרה המקרה המפורסם, ואוו..אתה מזכיר לי נשכחות, קראתי את המאמר ההוא ב"מלודי מייקר" כשהוא יצא, נוסטלגיה חופשי...

David Coverdale

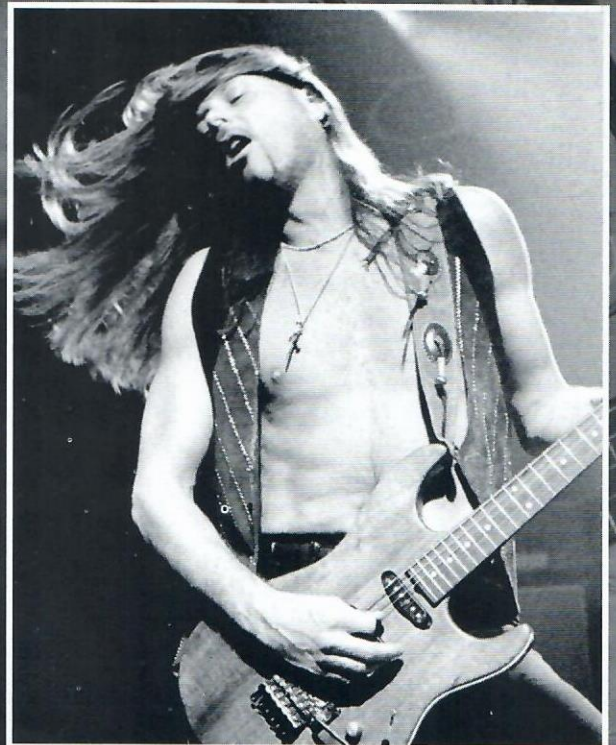
W

S

Whitesnake's

קול הזהב של הרוק

אולי הוריכם ואולי אף אתם זוכרים את התקופה בה היו מתרגמים בישראל שמות של להקות, אלבומים ושירים לעברית ומשתמשים בשם המתורגם, שורשי התופעה בשנות השישים ברצון לא לדבר בישראל שפה זרה ולהשתמש בשפה העברית, זה התחיל ב"חיפושיות" המשיך ב"סגול כהה" "האבנים המתגלגלות" ויותר מאוחר "בתולת הברזל" "רובים ושושנים" ועוד, מי לא שמע את המונח "החומה" או "מדרגות לגן עדן" שיקום... התופעה גוועה אט אט, בהתחלה הפסיקו לתרגם שמות של שירים, לאחר מכן גם שמות האלבומים חזרו לשפת המקור, ובסוף גם שמות הלהקות, קשה לי לחשוב כרגע על להקה משנות התשעים שעשו לה עברות לשם, "רובים ושושנים" ו"תאבון להרס" היה האקורד האחרון לדעתי.
משעשע לחשוב מה היה קורה לו היתה התופעה ממשיכה והיינו קוראים על להקות כגון "כלתי המתה" "עריסת הזוהמה" או "להקת הקיסר" (תודו שזה נשמע ערסי להחריד...)

אחד השמות שמוכר לבני ה 30-50 בישראל יותר בשמו העברי הוא Whitesnake או כמו שקוראים להם נהגי המשאיות של נצרת עלית "נחש לבן"...

מה שהפך את "נחש לבן" לאחת הלהקות המוערכות ביותר בישראל בתחום הרך של הרוק הכבד היה קולו האגדי של סולנם דיוויד קוברדייל, קוברדייל (כיום בן 57), האיש בעל קול הארגמן הוא מאלו הנושאים מעל ראשם הילת כוכבים, מדונה היא כזו, טומי לי כזה, גם ג'ון בון ג'ובי או ג'יימס הטפילד, איך שהם נכנסים לחדר הם מושכים אש, קוברדייל לא צריך להיות מפוצץ בקעקועים, עם גיטרה בגודל חצי מטר על הברכיים או להצטלם בחצי עירום כדי למשוך תשומת לב, את כל הטור האחרון של Whitesnake הוא עשה כשבגדי ההופעה שלו היו ג'ינס כחול/אפור דהוי, נעלי ספורט לבנות וחולצה לבנה יוקרתית הפתוחה בדיוק במינון הנכון, אבל איך שהוא עלה לבמה האולם רעד, ואיך שהוא פצח בשירה הוא כבש את כולם, מהראשון ועד האחרון.

קוברדייל החל את פריצתו כשעבר בעבודתו כמוכר בחנות בגדים לעמדת הסולן של Deep Purple ("סגול כהה" זוכרים...?) כשנכנס לנעליים הגדולות של איאן גילן, גדולות אמרתם? האלבום Burn עם קוברדייל על המיקרופון שרף את כל מה שהיה לפניו ולטעמי הוא הטוב ביותר של הסגולים.
Stormbringer שיצא אחריו הביא מעבר לשיר הנושא הקלאסי את Soldier Of Fortune – בלדה אקוסטית מדהימה שהעלתה את ההערכה לקוברדייל לממדי היסטוריה.

ריבים וחילוקי דעות הביאו את קוברדייל לחתוך מבלקמור (2 אגוטריפרים בלהקה אחת = צרות) ולהתחיל להקליט אלבומי סולו, הראשון White-Snake היה פושר, השני Northwinds היה אדיר, ב 1977 היה קוברדייל על פרשת דרכים, ממנה החליט לחתוך את קריירת הסולו ולהפוך את רוב ההרכב ללהקה שתקרא על שם אלבומו הראשון Whitesnake.

אלבומם הראשון Snakebite היה המשך של אלבומי הסולו, השני Trouble היה זהה, השנה היתה 1979 כשהאלבום השלישי Lovehunter יצא ופיצץ את העולם ואשתו, זה היה השילוב הנכון של רוק, בלוז, והארד רוק והנחש החל לדהור על הסוס במהירות..
ההופעה החיה Live In The Heart Of The City מ 1980 נחשבת לאחת ההופעות הקלאסיות בעולם הרוק, התקליט זכה להצלחת ענק גם בישראל והודפס בהדפסה מקומית שמכרה לא מעט, "נחש לבן" היו שם חזק מד והפופולאריות רק הלכה וגדלה.

שני אלבומים מצליחים אבל לא מדהימים היו Saints And Sinners מ 1982 ו Slide It In מ 1984 למרות שהיו בהם כמה להיטי ענק.

הפיצוץ קרה שוב ב 1987 עם האלבום 1987, הסטייל הפך גלאמי יותר ופחות בלוזי והאלבום קרע את העולם עם המנוני הארד רוק כמו Still Of The Night האנרגטי, Give Me All Your Love הכייפי, Is This Love הרומנטי, Crying In The Rain המרגש ובעיקר Here I Go Again הסוחף, האלבום מכר בארה"ב בלבד 10 מיליון עותקים והארס של הנחש חדר לורידים של כל אוהב רוק בעולם.

1989 הביאה את Slip Of The Tongue עם הסאונד המושלם והלהיטים Wings Of The Storm וכמובן החידוש של Fool For Your Loving שבוצע בעבר ע"י הלהקה בתחילת אותו עשור, האלבום היה כבד יותר וסימן את הצטרפותו של הגיטריסט האגדי Steve Vai ללהקה.

הפסקה ארוכה מאד לקחו האיש והגרון עד 1993 בה שחרר קוברדייל יחד עם הגיטריסט הענק ג'ימי פייג' (לד זפלין) אלבום משותף הנקרא פשוט "קוברדייל/פייג'" האלבום היה הצלחה ענקית ואיחד את הקהל של שני המוסיקאים המעולים האלו.
1997 הביאה את Restless Heart, אלבום בלדות מדהים ואחד מאלו שמבהירים איזה סולן ענק האיש, באותה שנה הוציא גם אלבום הופעה חיה Starkers In Tokyo שזכה להצלחה.

ב 2005 החליט האיש לאחד את להקתו Whitesnake להופעות שהביאו אותו להוצאת אלבום הופעה ו DVD בשם Live In The Still Of The Night– ה DVD הזה הוא כל מה שמי שאוהב רוק או רוק כבד צריך כדי לקבל אורגזמה, לא משנה אם אתם אנשי אקסטרים מטאל או רוק בלוזי: ההופעה הזו כובשת, מי שלא קרא את הגליון הראשון: כך נכתב עליה: "ויזואלית Whitesnake עוברים מסך מצויין, דיוויד קוברדייל זז על הבמה כמו בן 20 עם בטריה שלא ניגמרת, משגע ומטריף את הקהל ששר מילה במילה את כל השירים, מדליק אותם ומכניס אותם למצב הנכון במומחיות שרק לגדולים ביותר יש, רבים אומרים שדיוויד קוברדייל הוא סולן הרוק האולטימטיבי – אפשר להבין למה: הבנאדם פשוט בלתי יאמן, קולו החם והופעת הבמה הכריזמטית שלו שוטפת את העיניים והאוזניים ושלא יגמר לעולם" ואכן: כל מילה בסלע.

לאחר הרבה התלבטויות החלטתי לכתוב פה שההופעה הזו, ה DVD הזה הוא פשוט הופעת הרוק הכי טובה שראיתי בחיים, מי שמכיר אותי יודע ש Live After Death של איירון מיידן ו Carnival Of Sins של מוטלי קרו היו ההופעות הטובות ביותר בעיני, הם עדיין, אבל משהו בחוסר הפוזה ובאותנטיות של המופע הזה של דיוויד קוברדייל והנחש הלבן מנצח את כל הפירוטכניקות שבעולם, פשוט הופעה Best, הקרם של הקרם.
השנה האחרונה הביאה עוד אלבום בהופעה בשם Live In The Shadow Of The Blues שהוא אלבום ההופעה הרביעי של ההרכב ב 29 שנות קיומו, העיניים נשואות כעת לעבר האלבום החדש שהוא אלבום הסטודיו הכבד הראשון של ההרכב ב 19 השנים האחרונות, דיוויד קוברדייל יהיה כבר בן 59, הוא סבא ל 2 נכדים והולך לומר לנו ש Good To Be Bad אמור לצאת ב 2008 ולהראות לעולם מאיפה משתין הדג, אופסססס סליחה: מאיפה מכיש הנחש...

RAINTIME

בעיטה מארץ המגף

מעטות הלהקות שמעיפות אותך על ההתחלה.
Raintime מאיטליה הם ההתגלמות של איך משלבים בשנת 2008 את מה שגדלנו עליו ובמקביל מושכים קדימה ומותחים את הגבולות לצדדים.

סיפורה של הלהקה מאיטליה מתחיל ב 1999 כשהקלידן קלאודיו קוסאין, הגיטריסט מאטין דה בון והמתופף מאתיו בארזן נפגשים ומתחילים ליצור יחד, החודשים הראשונים מביאים איתם יצירות ארוכות של Progressive Metal ללא שירה, מעין הרכב אינסטרומנטאלי שמשלב רוק מתקדם ופרוג עדכני, כשההשפעה העיקרית היתה Dream Theater.

חודשים מעטים לאחר מכן הושלם ההרכב עם הגעת הנגנים הנוספים אנדראה קורונה, מישל קולוסי ואנריקו פבריס, הדמו הראשון Jump In The Past היה פרוגרסיב מטאל אינסטרומנטלי עדיין, לאחריו הלהקה החלה לגבש סגנון ייחודי יותר כשהקלידן קלאודיו קוסאין נוטש בהדרגה את הקלידים בהופעות לטובת המיקרופון והופך רשמית לסולן של הלהקה.

האלבום הראשון Tales Of Sadness יצא ב 2005, רעש גדול הוא לא עשה אבל מספיק הד כדי שחברת התקליטים Arise תרצה להחתים את הלהקה לאלבום שני, מספר חודשים לאחר מכן פשטה חברת התקליטים הספרדית את הרגל וביטלה ללהקה את החוזה ואת סיבוב ההופעות עם Royal Hunt שהיה אמור לצאת לדרך.

הלהקה החליטה שבמקום להתייאש - תמשיך קדימה, אלבום נוסף נכתב ואולפן נקבע, המפיק טומי האנסן (Helloween) היה אחראי על ההפקה כשסולני הלהקות Manticora ו Hatesphere מתארחים באלבום כסולנים אורחים.
חוזה חדש נחתם מייד עם חברת התקליטים הגרמנית Lifeforce Records שהאמינה מאד בלהקה ונתנה לה את כל הדחיפה שניתן.

Flies & Lies שיוצא בימים אלו לשוק הוא ה-הפתעה של השנה בלי ספק, להקה שכמעט אף אחד לא שמע עליה קודם, מוציאה אלבום שהוא שילוב בין Queensryche ,Dream Theater בתקופה הטובה, Soilwork מבחינת ה Melodic Death ו Dark Tranquillity, התוצאה היא אלבום מקורי שמחבר בין הפרוגרסיב מטאל המלודי למטאל השבדי העצבני והמודרני, זה לא אלבום שניתן להגדיר במונחים של חדש או ישן, זה אלבום שגם בעוד 10 שנים יהיה רלוונטי.

"מדהים איך כל אחד יכול למצוא את מה שהוא אוהב לשמוע באלבום הזה, כל מה שצריך זה לאהוב מטאל ולבוא עם רצון אמיתי להקשיב, אתם תקבלו בראש כל כך חזק שלא תשכחו אותם"

Raintime מתברכת בסולן רבגוני, קלידן וירטואוז ומתופף כריזמטי, יחד נוצרות מלודיות שנחרטות בלב ולא פוגעות ברמת כתיבת השירים הגבוהה.

קצת קשה להאמין אבל כל שיר כאן להיט, אין כאן שיר אחד גרוע או פחות מטוב מאד, אין באלבום הזה קטע אחד שלא במקום, הכל כתוב בזרימה ובלי קטעים מתים, קשה להצביע על שירים בולטים כי כל האלבום מלא בכאלו, זו להקה בוגרת שיודעת לכתוב מוסיקה ברמה גבוהה מאד, זה עניין של רק להכיר אותם ולתת להם סיכוי מפני שמבחינה מוסיקלית הם משביתים את רוב הלהקות שקיימות היום בשוק, צריך פשוט להקשיב לאלבום הזה ולהתמכר, מדהים איך כל אחד יכול למצוא את מה שהוא אוהב לשמוע באלבום הזה, כל מה שצריך זה לאהוב מטאל ולבוא עם רצון אמיתי להקשיב, אתם תקבלו בראש כל כך חזק שלא תשכחו אותם, אין לי ספק שההרכב הזה הוא התגלית החדשה של 2007, ההרכב החדש הכי טוב וההרכב שמצפים ממנו לפרוע את השטרות ולשחק בשנים הבאות בליגה של הגדולים.

אני לא הולך להגדיר את האלבום הזה, רק לומר שלטעמינו במערכת העתון זה אלבום מדהים, כזה שרץ ב Repeat במערכת מהרגע שהוא יצא, כמו שזה נראה כרגע אין מצב שהוא יוצא ממנה בעתיד הנראה לעין, להקה שאנחנו מאד אוהבים ותהיו בטוחים שתשמעו ממנה עוד הרבה, אל תשכחו מי סיפר לכם עליהם אה?

ICED EARTH

המבחן האמיתי

עכשיו זה כבר לא צחוק, עכשיו אי אפשר לתרץ יותר וצריך לספק תוצאות ולהבקיע שערים, Iced Earth היו הסינדרלה של הטראש האמריקאי לפני עשור, מדהים לחשוב איך עשר שנים עוברות כל כך מהר ומה שנשאר מהן אלו רק הזיכרונות, אבל כן: Iced Earth נמצאים עשור לאחר הפריצה הגדולה שלהם שהתרחשה בין האלבומים The Dark Saga ל Something Wicked This Way Comes, שני אלבומים מצוינים שהביאו את ג`ון שפר ולהקתו למעמד גבוה מאד שהיה יכול עוד אלבום שניים להיכנס לפנתיאון של Testament ושאר להקות הטראש שבאמת נחשבות קליבריות, קרי: לשחק בליגה של הגדולים.

בין לבין ג`ון שפר ריסק את הצוואר כתוצאה מהזנחה מטופשת והיה מחוץ לפעילות כמעט חצי שנה, הדבר היה יכול להיות דוקא קטליזטור לכתיבת שירים שהיו באמת מרימים את הלהקה גבוה אבל מה שקרה בפועל היה האלבום Horror Show שהיה אלבום מצויין אבל אפל מדי לקהל של Iced Earth שאהב אותו אבל לא נפל ממנו כמו משני קודמיו.

שנה לאחר אותו אלבום חטפה קבוצתו של שפר מכה רצינית עוד יותר כשהחלוץ המרכזי שלה: הסולן מתיו בארלו החליט להיות שוטר ולעזוב את הלהקה, למעריצי הלהקה זה היה שוק, המחשבה שהאליל שלהם יכול בקלות לעצור רבים מהם היתה הרבה יותר גרועה מביזארית...

אך לא אדם כשפר יתייאש, הקפטן בעל פני הספינקס והשיער שלא ניגמר גייס למלאכה את טים אואנס הידוע בכינויו "ריפר" וידוע עוד יותר כסולנה הזמני של Judas Priest ששימש אותם לשני אלבומים עד שהם הבינו שאם ימשיכו לעשות מוסיקה שהם אוהבים הם ימשיכו לצלול ללא קהל וללא מכירות ועדיף להחזיר את הלפורד ולחתום על צ`קים ביד בטוחה מאשר להתנסות כאמן, גם הלפורד הבין את זה ומיודעינו טים ריפר קיבל פקס פיטורין מהודר ויפה - תמיד אמרתי לך לא לצאת עם בחורה שעדיין אוהבת את האקס שלה נכון??

מבולבל ופגוע התייצב ריפר לצידו של שפר הפצוע ויחד החליטו לתת בראש לעולם הרגוע.

רק מה? נתנו חזק מדי בראש - הוציאו אלבום ימני ופוליטי מלא פטריוטיות אמריקאית ונפלו בדיוק על גל החוסר אהדה לבוש, למדיה שתוקפת את הממשל ואין זה פלא שגם האלבום שלהם The Glorious Burden שהיה סך הכל אלבום טוב, חטף מהמבקרים עם שוט באחוריים תוך כדי שהוא חוטף האשמות על היותו לאומני הרבה מעל מה שהמדיה אוהבת או מוכנה לקבל.

Iced Earth, שקיבלו מקדמה מטורפת מחברת SPV על בסיס מכירות של חצי מיליון עותקים, מצאו עצמם מאוכזבים ומאכזבים עם מכירות של בקושי מאה אלף והפסד כסף לחברת התקליטים, חלק גדול מהקהל התגעגע לסולן הקודם מתיו בארלו וחלק אחר ראה בצירוף "ריפר" סוג של קומבינה.

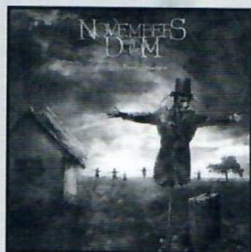
אישית דוקא אהבתי את האלבום, אמנם הוא היה גדוש בפטריוטיזם לאומני אבל לפחות זה היה מעניין, בטוח יותר מעניין מהטקסטים הקודמים של הלהקה שעסקו ביצורים שיורקים אש על יצורים אחרים כשהאדם האנושי יושב באפלה תחת שמיים אפורים..כמה אפשר?

עכשיו מוציא שפר וחבר ססניו את האלבום החדש ושוב מצליח לעורר מעט אנטגוניזם כשהוא משתמש בשם של האלבום המצליח ביותר שלו ומשלב אותו בשם האלבום החדש, תרגיל זול אין ספק אבל הפעם אין טקסטים פרו אמריקנים או שופעי לאומנות, הבחור נזהר הרבה יותר כי הוא יודע שזו שעת מבחן, הפעם אם לא יבקיע יועף מההרכב.

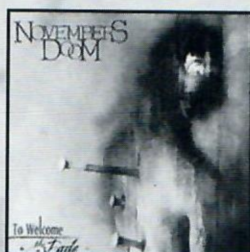
והאמת: הוא מבקיע, מה ששפר תמיד ידע להכין לנו זה שירי מטאל טעימים וטובים מלאי רגש ודרמה, גם הפעם הוא "מספק את הסחורה" (אופסס: סליחה ריפר.. והמבין יבין.. י.ש) והתוצאה היא אלבום טראשי עם ניחוח Heavy עדין ויפה, Iced Earth ללא ספק שחררו אלבום טוב ובעטו הישר לרשת והצילו את קבוצתם מירידה לליגה השנייה, עכשיו השאלה אם החבורה תיכנס שוב לשאננות או תמשיך לתת בראש, בשנה הבאה יהיה להם משחק חוץ נגד Nevermore החדש ולמרות שיש שם כמה שחקנים פצועים, הבעיטות של Warrel Dane עדיין יכולות להכריע משחקים, איך אומרים: חיים מאלבום לאלבום... רק מה? שפר החליט שבוער לו להחליף שוב את שחקני הסגל והחליט להחזיר לקדמת הבמה את השוטר בדימוס וסולן העבר מאתיו בארלו שימשיך מעתה והלאה עם ההרכב קדימה ושיגר באופן חד צדדי מייל פיטורין לריפר, מה יהיה ההשלכות של הקומבינה המוזרה הזו? רק שפר יודע, מה שטים ריפר יודע ושוב מצלצל לו בראש זה מוסר ההשכל : "תמיד אמרתי לך לא לצאת עם בחורה שעדיין אוהבת את האקס שלה נכון??

THE END RECORDS

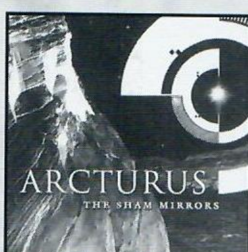
2008 WILL BRING THE END

November's Doom
The Pale Haunt Departure

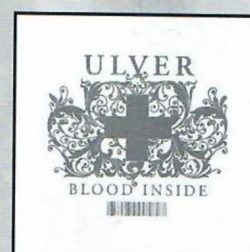
November's Doom
To Welcome The Fade

Arcturus
The Sham Mirrors

The Gathering
Home

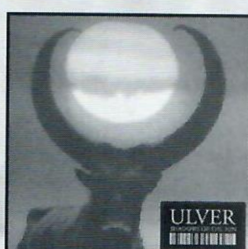
Ulver
Blood Inside

Sigh
Hangman's Hymn

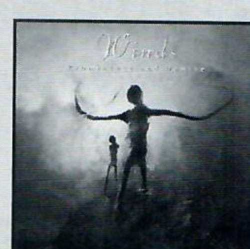
Sleepytime gorilla museum
In Glorious Times

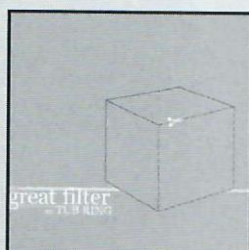

Ulver
Shadows Of The Sun

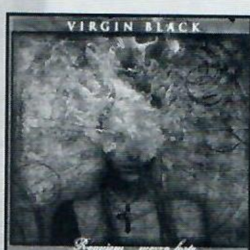

Kosmos
Kosmos

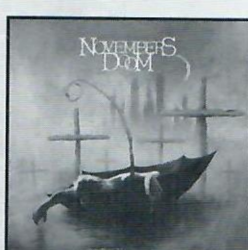

Winds
Prominence and Demise

Tub Ring
The Black Filter

Virgin Black
Requiem - Mezzo Forte

November's Doom
The Novella Reservoir

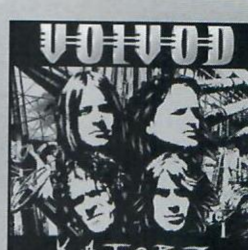
Stolen Babies
There Be Squabbles Ahead

Sleepytime Gorilla Museum
Grand Opening And Closing! (reissue)

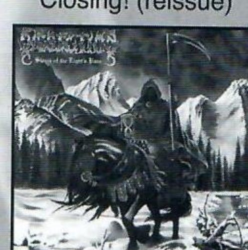

Unexpect
In A Flesh Aquarium

Agalloch
The Mantle

Agalloch
Ashes Against The Grain

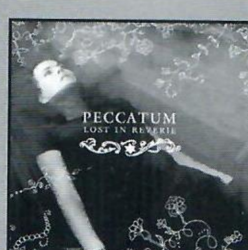

Voivod
Katorz

Dissection
Storm Of The Light's Bane

Antimatter
Planetary Confinement

Antimatter
Savior

Peccatum
Lost In Reverie

Agalloch
Pale Folklore

בקרוב בהפצה בישראל

הפלישה מאיטליה

יחד עם Raintime מתחיל להיווצר באיטליה Vibe של להקות מטאל איכותיות שמתברג בצורה מאד מכובדת בין אחיהם השבדים, הגרמנים ושאר האירופאים, אם לפני שנים מה שהכרנו מאיטליה היה ה Power המתקתק של להקות כמו Rhapsody או Vision Divine אז כאן מגיע דור חדש של להקות שלא ידע את עידן החרבות והדרקונים, דור שלוקח קדימה את המטאל לכיוון קצת שונה עם טוויסט מקורי, Elvenking היא אחת מהלהקות האלו.

"הפעם ניסינו לקחת כיוון קצת שונה" מספר לי סולן הלהקה המתהדר בשם הבמה Damnagoras בשיחת טלפון מאיטליה, ומוסיף "שמרנו על האלמנטים של הפולקלור כי זה מרכיב חשוב בסאונד שלנו אבל במקביל להקה צריכה להתקדם ולא להתקע במקום ואנחנו רצינו לקחת את Elvenking למקום קצת שונה, כמובן בלי לבגוד בסאונד ובקהל שלנו"

האלבום נשמע מאד In Flames של תקופת Clayman בהרבה מקומות, זה מכוון?

"זו להקה שאנחנו מאד אוהבים, במיוחד את תקופת הביניים שלה, לדעתי היה להם כשרון לכתוב שירים מצויינים בלי לאבד את המקוריות, נכון להגיד שהושפענו מהם אבל זו רק השפעה, תקשיב למשל לשיר השני Lost Hill Of Memories, יש בו את כל האלמנטים שאני מדבר עליהם כשאני מדבר על ההתפתחות שלנו כלהקה, יש בו את הגרוביות שציינת בשאלה שלך, יש בו את הכינור כמעט לאורך כל השיר בקטע של פולק מטאל ויש בו את כתיבת השירים המיוחדת שלנו".

גם העטיפה שונה הפעם, הרבה פחות פסטורלית ופולקלורית והרבה יותר מטאלית

"נכון, הבענו את השינוי במוסיקה גם בעטיפה, הכל חייב להיות מקשה אחת, אנחנו לא הולכים חצאי דרכים, האלבום יותר מטאלי וכך גם העטיפה, בכלל אני מרגיש שאנחנו מנסים להביא למקסימום את היכולות שלנו באלבום הזה, גם ככותבי שירים וגם כנגנים, לא בקטע של וירטואוזיות אלא בקטע של שירים טובים ומעניינים".

אתם קיימים 10 שנים בשוק, ארבעה אלבומים, אתה מרגיש שאתם מתחילים להטביע חותם או שאתה לא מרוצה מהקצב בו דברים מתקדמים?

"אנחנו לא מהלהקות שפרצו על האלבום הראשון, לקח זמן לקהל לעכל ולקבל אותנו, אנחנו לא בדיוק פולק מטאל ולא בדיוק Power Metal אלא הכלאה מיוחדת בין כמה אלמנטים הלקוחים מהעולמות האלו, כל אלבום שהוצאנו עד עכשיו הצליח יותר מזה שקדם לו ואני מקווה ש The Scythe ימשיך את המסורת הזו".

סוג המלודיות שלכם מאד התבלט באלבום הזה

"זה מה שניסינו ליצור, אלבום שהוא מצד אחד מלודי ומצד שני הכי כבד שכתבנו עד היום, כבד לא במובן של אקסטרים מטאל אלא במובן של אווירה".

ובמקביל הכנסתם גם אלמנטים מודרניים וחדשים למוסיקה שלכם, איך התגובות עד כה?

"התגובות מצוינות, הרבה ביקורות מעולות על האלבום בעיתוני המטאל החשובים והדבר הכי חשוב לי זה שהקהל שלנו מאד אוהב את האלבום, זה הופך אותי למאד גאה כי אני יודע אמנם שהוצאנו תקליט טוב מאד אבל מצד שני לקחנו סיכון מסויים, כמו שזה נראה כעת האלבום הזה יביא את המוסיקה שלנו להרבה אנשים חדשים ועל כך אני שמח".

ושאלת השאלות, לנגן בישראל?

"בכייף, מתי שתרצה, תזמין אותנו ואנחנו נבוא בכייף, אנחנו לא להקה עם דרישות גבוהות וכל הדאווין הזה, רוצים להופיע, שהקהל ייהנה, אנחנו נהנה ויהיה כייף, זה הכל, כך שמאד נשמח לנגן בישראל ואחרי הכל איטליה מאד קרובה אז אני מאמין שהטיסות לא יקרות, אם יאהבו אצלכם את הדיסק החדש מאד נשמח להגיע".

TRIVIUM

Are they the new Masters Of Puppets? Or they simply Ride The Lightning?

Trivium זה נושא מעניין לדון בו, בשנים האחרונות הלהקה הזו עלתה והתקדמה ותוך שלושה אלבומים העמידה את עצמה בטופ של הפירמידה. אין הרבה סיפורי סינדרלה כאלו של להקות שבגיל כל כך צעיר מצליחות לעקוף בלי בעיות שועלים ותיקים ושבעי קרבות, Trivium הם בהחלט סיפור סינדרלה יוצא דופן.

מעניינת העובדה שההצלחה שלהם גורמת לגל קינאה מטורף בעולם, גל קנאה שמתחיל בלהקות ותיקות שמרגישות שאין להם מושג מה לפתע קורה בשוק ואיך זה שחבורת ילדים בני עשרים עוקפת אותם בלי לאותת, גל קנאה ממטאליסטים שחושבים שלקחו להם את המטאל לכיוונים שלא מוצאים חן בעיניהם, גל קנאה מאנשי מטאלקור שמרגישים שהלהקה הכניסה יותר מדי אלמנטים של מטאל קלאסי ועוד ועוד.

כל פעם שאני מזכיר את Trivium אנשים או מעקמים פרצוף או מפרגנים בגדול, אין באמצע, איך חבורה של טינאייג`רים הצליחה לסובב את עולם המטאל על האצבע תוך ארבע שנים? מה זה אומר על המצב העכשווי בתחום? יובש? שעמום? צמא למשיח חדש? יצאנו לדון קצת ולבדוק האם Trivium הם המאסטרס אוף פאפטס החדשים או שהם רק רוכבים על ברק ההצלחה הזמנית...

אני מודה שבחודשים האחרונים התאהבתי בהם, זה התחיל בהדלקות, כמה דייטים עם הדיסקים שלהם והיום אנחנו יוצאים קבוע, אני אוהב אותם, יש בהם הרבה דברים שמדברים אלי, ואני בנאדם שהטראש של האייטיז זרם בעורקיו כמו בירה בורידים של הסולן של Tankard, השילוב סגנונות שהם הצליחו ליצור מדליק בעיני ולא יעזור: יש להם את זה בעיני הרבה יותר מרוב הלהקות כיום.

אז מה אנשי אולדסקול שגדלו על Testament: לקחו לכם את הטראש? הצעצוע שלכם כבר בידיים של ילד אחר מהשכבה מתחת? אם להיות כנה אין פלא, הטראש מטאל חי בועט ונמשך רק אצל Kreator, Destruction, Overkill וכמה מתקמבקים שתופסים טרמפ כל שנה על הפסטיבלים, כל גל איחודי הטראש הזה מעלה גיחוך, התגעגענו אליכם, רשמנו את הלוגואים שלכם על שולחנות בית ספר, גרפיטי ומה לא, איפה הייתם 15 שנה? במחסן? ועכשיו אתם רוצים שניתן לכם אותו ריספקט? איפה היו Possessed, Death Angel, Exodus, Nuclear Assault וכל החברה שעומדים עכשיו בטרמפיאדה במשך שנים?

הסוג השני של הטראש שכן חי הוא הטראש Underground שחי אצל להקות כמו Nocturnal Breed, Bewitched וחבריהם שעדיין חיים ב 86 ועדיין כותבים ליריקה כמו ש Venom כתבו ב 1981, אין לי בעיה עם רוח הרטרו ועם חוסר ההתפתחות, יש לי בעיה שזה נשמע תמיד כמו Sodom ליגה ג.

קיצר: הישועה לטראש לא תבוא לא מימין ולא משמאל, וחוץ מ Kreator רק חול וחול...

באו החבר`ה האלו שגדלו על מטאליקה והלכו לכיוון יותר מטאלקורי באלבום הראשון ותפסו את עולם המטאל בביצים כל כך חזק שאין פלא שעכשיו כואב לכמה אנשים, וכל מי שזה כואב לו שיבדוק טוב טוב איך הלהקות שהוא אוהב נשמעו בעשור האחרון ולא ישקר לעצמו.

שיר כמו Detonation זה טראש מטאל לפנים והסולואים המדהימים רק מוסיפים לתענוג, וכן, קראתם נכון, ללהקה הזו יש שירים שהם תענוג לאוזניים, נכון שיש להם קטעי קלין וקטעי פופ פאנק בחלק מפזמוני השירים, אז מה? גם ל Amorphis יש קטעי חתונות ול Cradle Of Filth יש קטעי קלידים של אוטו גלידה בשירים אז? המנה העיקרית במוסיקה של Trivium היא מטאל איכותי ועשוי בטוב טעם, טראש או לא טראש זה לא העניין, זה מטאל מצויין, הפקתית גאוני, פשוט ועם זאת ברור ונותן תחושה של מוסיקה גדולה מהממוצע, זה סאונד שהגדולים משתמשים בו, ו Trivium כיום הם בהחלט מהגדולים.
אחת ההשפעות הכי גדולות על הלהקה היא Annihilator הקנדית, ברור שהם גדלו על אלבומים כמו Never Neverland ו Alice In Hell, בסולואים זה ממש מורגש וזו בהחלט מחמאה, לא כל אחד יכול לנגן כמו Jeff Waters והרבה ניסו..

אני חושב שההצלחה של Trivium נותנת תקווה להרבה להקות צעירות להמשיך ולעבוד, הם הוכחה שזה אפשרי ולא צריך בהכרח לעבור חצי תלאות עולם כדי למכור כמה אלפים, צריך פשוט לעשות משהו נכון והלהקה הזו בהחלט יוצרת מוסיקה מאד נכונה בכל מובן, כתיבתית הם כותבים שירים טובים, הם לא מנגנים איפה שלא צריך ולא ממלאים את השירים בקטעים חסרי טעם, כל ריף נמצא כאן במקום, ככה גם מטאליקה עבדו, זה מה שהופך להקות לגדולות.

אם הם יהפכו למטאליקה הבאים יגידו רק הזמן והאלבומים הבאים, אבל הם בהחלט לא רוכבים על Hype, הייתי אומר שההפך: הם ברחו מהאופנתי וחתכו הצידה כדי ללכת לכיוונים שהם אוהבים וזו החלטה שהתבררה כנכונה הן מסחרית והן מוסיקלית, לא יעזור לקנאים ולמי שמרגיש שלקחו לו את הצעצוע: Trivium של היום היא להקה מצויינת.

לא פותחים פה לשטן (הוא לא רופא שיניים...)

להקת הבלאק מטאל הותיקה משבדיה חוגגת בימים אלו את יציאת ה DVD הראשון שלה, ארבע שעות מסך עם החבורה מהצד האפל במהירות הקול.

"סוף סוף קיבלנו את הזכויות על כל האלבומים הקודמים שלנו" מספר לי מנהיג הלהקה מייקל (לורד ארימן) בשיחה משבדיה ומוסיף: "זה הגיע למשפט, החברה שלה היו שייכים שלושת האלבומים הראשונים שלנו היא חברה של רמאים שעשו הכל כדי למנוע מאיתנו להתקדם ולפגע בנו, אבל הם התעסקו עם האנשים הלא נכונים ואנחנו לקחנו אותם למשפט וניצחנו לאחר 4 שנים של מאבק, עכשיו שלושת האלבומים יוצאים בחברה שבה אנחנו חתומים כיום Regain Records שהיא חברה מעולה של אנשים שאוהבים אותנו ומאמינים בנו, שלושת האלבומים יוצאים מחדש עם בונוסים ובאריזה מהודרת".

אנחנו מדברים כמובן על אלבום הבכורה The Secrets Of The Black Arts, על האלבום השני Vobiscum Satanas ועל השלישי Diabolis Internum.

אבל הסיבה למסיבה מדרום לגן עדן היא צאת ה DVD החדש שנקרא Attera Orbis Terrarum Part 1 ויוצא בימים אלו, מה יש לנו במסגרת הטירוף הויזואלי?

"יש כאן שתי הופעות שלנו, אחת מפריס והשנייה מהולנד, כל הופעה בת 14 שירים שזה בערך שעה, הופעות מאד אינטנסיביות ומטורפות, ממחישות את האווירה שיש בקהל ועל הבמה כשאנחנו מופיעים. כבונוס יש עוד הופעה שלנו בפולין שהיא מכילה 11 שירים, הופעה בפסטיבל "מטאל מניה" שנערך שם, יש גם קליפים שלנו, חדשים וישנים, ראיונות עם חברי הלהקה, קטעים שצולמו במהלך השנים מאחורי הקלעים, הרבה דברים שמעולם לא שוחררו כשהעיקר בעצם אלו שלושת ההופעות החיות שלנו".

"כמו כן, כדי לעשות את זה עוד יותר מעניין ולא שיגרתי הוספנו סרט דוקומנטרי על הקריירה של Dark Funeral מתחילת הדרך ועד היום, כולל את המופע הראשון שלנו כלהקה שנערך באוסלו ב 1994, סרט שממחיש נאמנה את הימים הקסומים האלו של בלאק מטאל אנדרגראונד אמיתי".

סך הכל יש כאן ארבע שעות של אטרף אמיתי עם החבורה שמנגנת יותר מהר ממטוס, יש כאן הכל כדי לרתק את הצופה והם אכן מצליחים לתת תמורה מלאה גם לכסף וגם לאותם ארבע שעות של טירוף אקסטרימי שמספק ה DVD הזה.
הציניקנים שבכם יכולים להסתכל עליהם בעין סקפטית עד מחר, Dark Funeral למרות החדגוניות בטקסטים הם להקה שחרשה אלפי הופעות על אלפי במות בכל העולם.

ניסיון הבמה שלהם ברור וניתן לצפייה ב DVD החדש, הלהקה נשמעת מנוסה, בועטת, רעשנית וטובה מאי פעם, יש לא מעט להקות בתחום הזה שההופעות שלהם הם העתק חיוור של האלבום, כאן המצב אחר: Dark Funeral היא להקת הופעות מנוסה שפועלת כמו מכונה משומנת היטב, יחד עם ההוצאה המחודשת של שלושת האלבומים הראשונים של ההרכב השנה הקרובה הולכת להיות גהינומית מתמיד, ועכשיו ההצגה המרכזית מתחילה וה DVD החדש רואה אור (סליחה: חושך, אפלה, ערפל ועשן.....)

Devian

המשך מגליון קודם

La Grand Danse Macabre היה האלבום הבא, אני אהבתי למרות שהיה לי חשק לבעוט בתחת של הגיטריסט שלכם, במיוחד אחרי אותו ראיון שנתן לי והתנהגותו בשטח שהיתה הפוכה, את האלבום אהבתי מאד, האטתם קצב קצת...

בכנות ובשיא היושר אני אומר לך שלא אהבתי את האלבום הזה, חוץ מהשיר האחרון בו האלבום גרוע, משעמם, הוא משקף להקה עייפה, שבעה וחסרת רוח יצירה, מורגן כתב את כולו לבד כי לא רצה לשתף אף אחד בחזון שלו, הוא היה מביא לחזרות ריפים וקטעים שבעצמו לא אהב, ניגנו את זה מתוך אינרציה, מתוך לא יודע מה, זה היה האלבום שסימן את התחלת הסוף עבורי בלהקה הזו, המתופף Fredrik עזב אחרי האלבום הזה, נמאס לו והוא חטף עצבים מכל מה שקורה בלהקה, היום הוא חי כחוואי בצפון שבדיה, הסתפר, עזב את התופים ואת עסקי המוסיקה וכל מה שמעניין אותו זה להיות בחווה שלו, לשתות וודקה שהוא מכין לבד ולהחזיק בדעות ששונאות את כל מי שלא כמוהו, אין לו בעיה איתי אבל אני לא מתחבר לאנשים כאלו, אני יכול לדבר אתו רק על Marduk מדי פעם בקטע של להעלות זכרונות, בזה השיחה בערך ממוצה...

הבאתם מתופף חדש, Emil שמו ובכל זאת המשכתם הלאה והוצאתם את World Funeral שהיה שוב מהיר ורצחני, עם הלוגו הישן והרבה יותר בועט מבחינת החומר, אותו אהבת?

Emil הכניס רוח חיה בלהקה שהיתה כמעט גמורה, הוא היה החוט המקשר והדלק שנתן לעגלה לסחוב עוד קצת, הוא בא עם המון מוטיבציה ורצון להתקדם, סוג התיפוף שלו היה מתקדם יותר, מאד נהנתי גם לעבוד אתו וגם מהאלבום, אני מת עליו כבנאדם, גם היום אנחנו מנגנים יחד, כשחיפשתי נגנים להרכב החדש מייד פניתי אליו, הוא בנאדם מצויין ואחלה של מוסיקאי בעיני, אני מאד אוהב לעבוד אתו, גם האלבום World Funeral הוא טוב מאד בעיני, אני גאה בו וזה משהו שאני לא יכול לומר על האלבום שקדם לו.

והנה הגענו לשאלת מיליון הדולר: למה בעצם עזבת?

דוגמא ראשונית קיבלת כבר קודם והיו עוד מאות דוגמאות כאלו, באיזשהיא נקודה גיליתי שהזכויות על השירים שלנו רשומות רק על אדם אחד..., שהלהקה רשומה רק כאדם אחד.., שכסף ממכירות לא ראיתי מעולם למרות שמכרנו במצטבר בערך רבע מיליון דיסקים בעשר שנים, היו בלהקה כאלו שנסעו בג`יפ ארבע על ארבע וכאלו שלא היה להם כסף לאכול, ככה לא בונים קבוצה, לא איתי לפחות, אני מאמין שמה שעשה אותנו למצליחים זה השילוב בין חברי הלהקה, וגם אם אני טועה עדיין זה לא אומר שלא מגיעות לי זכויות על שירים שכתבתי, הויכוחים על הדברים האלו בלהקה והרצון של איש אחד לעשות "הפרד ומשול" ואף לסכסך בין שאר חברי הלהקה כדי להשאר השולט, הרצון הזה לא היה מעולם קרוב אלי , בהופעות הוא רצה שאעמוד כמו טמבל על הבמה בלי לזוז מטר כי זה "רוע של בלאק מטאל", אני מופיע כמו אוזי אוסבורון בשנות השמונים, רץ כאחוז תזזית על הבמה, קופץ, מניף ידיים ומשגע את הקהל, אבל זה לא היה קשוח מספיק עבורו מיסטר דארקנס כנראה..., והחלטתי שנמאס לי, שאני מזיק לעצמי, שאני הורס לעצמי את הקריירה ואת התדמית שלי ולא יכול להמשיך להיות בלהקה כזו, עזבתי, שבוע אחרי עזב גם B. War שסבל לא מעט מהתופעות שציינתי קודם כי הוא בחור יותר פייסני ופחות עומד על הרגליים האחוריות, העזיבה שלי היתה בישבילו אור ירוק ללכת בכיוון הנכון והוא חתך גם כן.

ואז עברת לגרמניה, הבנתי שחייך היו מלאי תהפוכות..

עברתי תקופה מאד קשה בחיים האישיים שלי, תקופה בה נדרשו ממני הרבה מאד כוחות נפש ואמונה באנשים שמקיפים אותי ובאשתי, הלהקה לא עניינה אותי לחלוטין, עברתי לגרמניה ושם נולד בני השני ג'ייסון, אני חי שם כבר שנה וחצי ובקרוב חוזר לשבדיה עם כל המשפחה, יש לי שני ילדים וזה האושר הכי גדול שיכול להיות לבנאדם, פעם חטפתי פאניקה כשהילד רכב על מכונית צעצוע גדולה בחצר הבית, לא ראיתי אותו לשנייה ורצתי לכביש לראות מה הולך, הקפתי את כל הקומפלקס ומצאתי אותו רוכב בחצר האחורית מחייך אלי ואומר "אבא הכל בסדר, אני כאן, לא קרה משהו רע..." אני מאד קשור לילדים שלי ורוצה ומתכוון לתת להם את הטוב ביותר.

ואם הבן שלך ירצה להיות... אהם.... נוצרי קתולי....?

אני לא אומר לילדים שלי מהי הדרך הנכונה, אני גדלתי בבית של הורים שהיו רחוקים מהדת מאד, אבא שלי בז לדת עד היום, בגלל זה לא היתה להם מעולם בעיה עם הטקסטים שהייתי שר, גדלתי עם ההבנה שהדת זורעת הרס בעולם, את הילדים אני מלמד לא לשפוט ספר לפי העטיפה, אם הוא ירצה להיות נוצרי אני אוהב אותו ואתמוך בו באותה מידה, אני מלמד אותם להיות מטאליסטים אלא להיות אנשים טובים ולהבין שלפעמים אנשים עם מראה אחר ושונה הם הרבה פחות אלימים ובעיתיים מאנשים חוייטים, אני מפחד הרבה יותר מביזנסמן מפוקפק ומחוייט מאשר מאיזה פאנקיסט מקועקע או מטאליסט מזוקן, מה שכן, הבן הגדול שלי אוהב Machine Head ו Motorhead וזה ממלא לבי אור, אהם סליחה: חושך... סתם צוחק...:-)

לגדל ילדים זה לא קל, צריך להטוות להם דרך בלי להיות רודן, בלי לחזור על הטעויות שההורים שלנו עשו אתנו ועם כל זאת אנחנו בני אדם, אני מקווה שבעוד 30 שנה יסלחו לי על שאטעה ואני מבחינתי אעשה הכל על מנת לתת להם הכל עד הסוף, כל מה שרק ניתן ויותר מזה.

בחזרה למוסיקה, Devian, שמעתי את החומר שלכם במיספייס ונפלתי מהכסא, דוגרי: יותר טוב מ Marduk, שילוב נכון של חדש וישן, מלא בשורשים של מטאל, שילוב של בלאק מטאל, Slayer ואפילו מעט טראש עכשווי סטייל טסטמנט האחרונים או מאשין הד, חתיכת להקה הבאת לעולם...

תודה תודה, ניסיתי לתת את כל מה שאני אוהב והשפיע עלי לתוך החומר הזה, אני מאד מאמין בלהקה הזו, מאד רוצה להופיע עם החומר הזה, אחרי שהאלבום יצא אני מקווה לעשות כמה שיותר הופעות והלוואי שאוכל גם להגיע לישראל ולפצות את הקהל אצלכם על הבושות מ 2002, אני מאד אשמח להגיע לישראל להופיע, שמעתי שהקהל שלכם מטורף.

מטורף ביותר, אתה מכיר להקות ישראליות?

רק את Salem, יש לי את שני הקלטות דמו הראשונות שלהם מאמצע שנות השמונים ואת התקליט הראשון, להקה מאד טובה, מה קורה אתם היום?

הוציאו 5 אלבומים ו DVD מאז.., שמעת על הלהקה הישראלית Arallu ועל ההצהרה שרשמה בעטיפת אלבומה השני שם הם מושיטים אצבע מאשימה ללהקות מאזורכם ובמידה רבה גם כלפי Marduk על הביטול והפחד לבוא לנגן בישראל וקוראים להם "לוחמים וירטואלים" ו"להקות שלא עומדות מאחורי מה שהם אומרות" ובזמן ש Arallu חיים בתוך שפיכות דמים ומלחמה להקות כמו זו שהיית בה גיבורות מהבית בשבדיה...

לא הכרתי את ההצהרה הזו אבל הוא צודק, אני מסכים אתו, אני מקווה שמורגן קרא את ההצהרה הזו, שמעתי ממך את הסיפור של מה שקרה לאחיו של הבחור מ Arallu בקולומביה ואני מכבד מאד את מה שהוא עשה, לטוס לקצה העולם להציל את אחיך ולא לסמוך על זיבולי השכל של הממשל, במה שהוא כתב על הלהקות משבדיה ונורבגיה הוא צודק ואני מסכים אתו, אני רק מקווה מאד שיצא לי להגיע לישראל ולהופיע, אני לא מפחד ממה שקורה אצלכם, הופעתי בכל העולם, איפה שיש קהל למטאל אני אשמח לבוא ולהופיע ולתת מעצמי.

הגיטרות צרחו

ארקדי דוכין על אלבומי מטאל ורוק

ארקדי דוכין פרץ לתודעה ב 1989 עם צאת האלבום הראשון של החברים של נטאשה, האלבום היה נועז, שונה ומרגש ברמות שהרוק המקומי לא הכיר, ארקדי והחברים מתחו את הגבולות של מה מותר ומה אסור, על מה מקובל ופחות מקובל לשיר ובעיקר: הראו לכל התעשייה שחבורה של נערים מהקריות בלי כסף לאוטובוס להופעה יכולה ועושה רוק הרבה יותר אמין, אותנטי ומרגש מכל מדושני תוכניות הלהיטים של האייטיז, זה היה הפסקול של החיים של עשרות אלפי אנשים שהרגישו שונים במעגל, שהרגישו ש"רוצה לחזור" "מלנכולי" ו"זקוק לך" נכתבו עבורם, איך אני יודע את זה? אני הייתי אחד מהם...

"רוצה ויהיה" התקליט שבא מיד אחריו היה אלבום סולו של ארקדי משירי המשורר ולדימיר ויסוצקי וכלל כמה מהשירים הכי יפים הן מילים והן לחן שנכתבו בעברית מעולם לדעתי ("צמרמורת" "לא דר" ו"ואלס לטאה") מיכה שטרית תרגם את רוחו של ויסוצקי להווי שנגע עמוק בלב.
מאז הכל היסטוריה וארקדי הוציא כתב והלחין לא מעט נכסי צאן ברזל במוסיקה הישראלית, אלבומו הלפני אחרון "חלומות למבוגרים" היה כבד, מלא גיטרות ובהחלט נותן בראש, גם הטקסטים היו בעלי רמת כאב חדה ומפלחת ומי שחווה ומכיר את הנושאים עליהם שר ארקדי מקרוב לא יכל היה להישאר אדיש גם הפעם.

בערב של אוקטובר התארחתי אצל ארקדי וחשפתי בפניו מעט מהעולם שלנו, ארקדי נתן דעה ייחודית ותיכף תוכלו לקרוא הרבה מידע מעניין, יצאתי מהפגישה בתחושה חזקה שאני מעריך עוד יותר את המוסיקאי והאדם שהערכתי מילדותי, אין ספק שזה היה עמוק, וייחודי, ויום, איזה יום היה אז? אה כן... רביעי....

My Dying Bride
Sear Me
מתוך Turn Loose The Swans

אין ספק שהם לוקחים את עצמם במלוא הרצינות וזה יפה, מה הם עושים בדרך כלל? (אני משמיע לו שיר כבד יותר שלהם מאותו אלבום) אוקיי, החומר הרגיל שלהם נשמע יותר מיוחד מהשיר הזה, נורא קל בסגנונות האלו לשחק אותה דמות שאתה לא, ונשמע שהם לחלוטין בתוך הקטע, הם לוקחים נגינה בסיסית וממנה מייצרים רגש ואווירה אם כי לי אישית חסר אצלם משהו שיגרה יותר את המחשבה, עוד רבדים נוספים.

Korpiklaani
Mid Summer Nights
מתוך: Tales From The Road

זה ממש מיוחד, זו להקה שיכולה בקלות עם דחיפה נכונה לעניין חברות גדולות ולהגיע להמון אנשים, אין כאן רגש, זה יותר פאן ופולקלור, אני שומע אצלם יותר נגיעות של אירי וצועני ופחות של פולקלור רוסי, מרגישים שהם שומעים הרבה סגנונות מוסיקה ולא שקועים בתוך תבנית, הם מנגנים טוב, יש להם הרבה דמיון והחומר שלהם יותר אינטליגנטי בזכות העיבודים, בגדול להקה מגניבה.

Sepultura
Ratamahatta
מתוך Roots

יש פה אלמנטים של היפ הופ, מטאל, מוסיקה שבטית, סוג של הצדעה למוסיקה העממית, טקסיות מסוימת, זה נשמע אחלה, אני שומע כאן הרבה נגיעות של הרכבים כמו Red Hot Chili Peppers יחד עם המטאל הכבד, זה מגניב, אין ספק שהם ראו כמה שבטים ועשו חתיכת תחקיר עמוק על נושא האינדיאנים והשבטים, זה פרויקט מאד מעניין, אהבתי את כלי ההקשה והשימוש בהם, זו נשמעת להקה אמינה ומקורית והם עושים את זה טוב מאד.

Nevermore
Dreaming Neon Black
מתוך Dreaming Neon Black

כאן אני שומע הרבה פסיכדליה, למרות שזו להקת מטאל אי אפשר לפספס את ריח הפסיכדליה אצלם, זה הדבר הכי רגשי ששמעתי עד עכשיו, השירה מאד אמינה בעיני, יש משהו מאד סבנטיז בלהקה הזו למרות שהגיטרות שלהם עדכניות לחלוטין, אני בטוח שהם גדלו על קינג קרימסון, פינק פלויד ודומיהם, שומעים את זה בקטעים השקטים בבירור, יש להם כתיבה מאד רגשית, נוסטלגית, אני בנאדם שמחובר לעבר, אותי זה ריגש.

Mercyful Fate
The Mad Arab
מתוך Time

נכון שיש פה קו מזרחי ברור לאורך כל השיר אבל זה "מזרחית מדנמרק" (ארץ מוצא הלהקה) וזה נשמע כאילו הם נוגעים במשהו שהוא קצת זר להם, מה שכן, בקטע של הכישוף וכל המיסטיקה והמכשפות למיניהן נשמע שהם לחלוטין ב"סרט שלהם" בעניין והמוסיקה מתאימה לזה אם כי בי זה לא נגע ולא ריגש, יש בזה הרבה נאיביות, הם מנגנים יפה אבל זה לא ייחודי כמו מה שהשמעת לי קודם, אני בטוח שיש להם קהל, לצערי אני לא אחד מהם..

התופים מכים...

Salem
Al Taster

מתוך Collective Demise

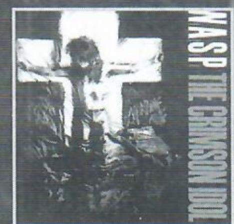
זה בהחלט לא פשטני, יש להם סטנדרט גבוה של מוסיקליות והמתופף מנגן מאד מעניין, מרגישים שזו להקה שמנגנת הרבה שנים ביחד, הם נשמעים מאד מגובשים.
השיר עצמו אמין בעיני, ההגשה מרגשת במיוחד השירה, לא תמיד הבנתי את הטקסט אבל קולטים את העוצמות ואת האמת בחומר שלהם, זה לא נשמע לא שייך בין כל הלהקות מקודם, זה יושב יפה, גם הים תיכוניות מאד בולטת כאן ופה כן נשמעת אמינה, עמוק.

Lamb Of God
Laid To Rest

מתוך Ashes Of The Wake

מתופף מטורף, "לא מהעולם הזה", נגינה מדויקת בצורה מדהימה, שבירות קצב מטורפות, זה יותר כבר נגיח מ System Of A Down שאלי מדברים יותר בגלל הקטע הארמני והייחודי שלהם, כאן הלהקה לא ייחודית אבל מנגנת מדהים מבחינה טכנית, יש כאן טכניקה בכרמה גבוהה ואגרסיה אבל חסרים לי מקוריות ובעיקר רגש כדי שזה ידבר אלי.

W.A.S.P - The Great Misconception Of Me

מתוך The Crimson Idol

הקונספט של האלבום הזה מאד מעניין ואני אישית מאד אוהב אלבומי קונספט, אבל משהו במוסיקה פחות טוב מהרעיון, ההפקה מאד אמריקאית, סאונד גדול, מלודרמטי ורחב, בומבסטי, השירה של הסולן יותר מרגשת מאשר סולני הארד רוק אמריקאים אחרים אבל יש בזה משהו שטאנץ אמריקאי שהופך את המוסיקה לפחות משכנעת מהטקסט והקונספט עצמו, הייתי קורא לזה הגשה שבעה לרעיון רעב.

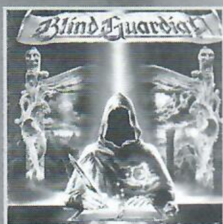

Metallica
Sanitarium

מתוך Master Of Puppets

ראיתי את הסרט עליהם כמה פעמים ויכלתי להזדהות עם ההתלבטות הזו שחוזרת לכל אורכו כשמצד אחד הטוטאליות שהמוסיקה נותנת ולוקחת ממך ומצד שני הרצון לחיי משפחה, לחברה וילדים, זה הדיסוננס של הרבה אנשים בענף, השיר עצמו

לא רע אבל Old School ונשאר בגבולות הסגנון, אבל הם בהחלט להקה טובה ולא סתם הם הפכו ענקיים, מדהים לשמוע היום כל כך הרבה להקות, כולן מנגנות מטאל אבל כל אחת לוקחת את זה למקום אחר לחלוטין, זה מעניין.

Blind Guardian
Mordred Song

מתוך: The Forgotten Tales

סולן טוב, מושפעים מקווין אתה אומר? אני דווקא שומע כאן יותר ג'טרו טול ויותר נגיעות של פולקלור, קווין היו להקת פופ טובה מאד עם סולן מדהים אבל כאן זה יותר עממי, יותר פולקלוריסטי כמו שאמרתי, יש כאן נגיעה חזקה של להקות שישלבו פרוגרסיב עם פולק, זה נשמע לי סוג של שיר שיהיה יותר כייף לשמוע בתקליט עם כל החריקות שנותנות טעם של פעם מאשר בדיגיטאליות של הדיסק, זה לא הפיל אותי מהכסא אבל אני לא יכול להגיד שזה רע, נחמד.

At The Gates
Blinded By Fear

מתוך Slaughter Of The Soul

אטרף אמיתי, מתופף מעולה, כאן יש המון רעב ואנרגיה צעירה, שומעים את הלהט והרגש בתוך הכבדות, שמע זה מטורף לאללה אבל שומעים שזה אמיתי ושזה בא מהלב, זה מצליח לרגש בהיותו רצחני מבחינת הכבדות, זה טוב אם כי זה בלאגן רציני למי שלא שומע את הסגנון בדרך כלל, פסיכי לחלוטין במובן המחמיא של המילה, שומעים שהם להקה טובה, מכל הלהקות שהשמעת לי היום ונשארות בגבולות הז'אנר זה הכי דיבר אלי, זה בהחלט רעב.

Subterranean Masquerade
No Place Like Home

מתוך Suspended Animation Dream

זה מדהים, שמע זה ממש מיוחד, הבחור הישראלי שכתב את התקליט הזה מועשר בטירוף, שומעים שהוא שומע הרבה סגנונות מוסיקה ושיש לו ראש פתוח ולא מקובע, מוסיקאי מאד ייחודי בעיני, זה ממש מעולה, העטיפה מדהימה אבל במוסיקה עצמה יש את כל מה שאמרתי לך שאני מחפש קודם: עומק, רגש, טקסט טוב, רבדים עיבודים מעניינים, תקליט מלא וגדוש בעניין מוסיקלי, עשיר, עם הרבה צבעים, בעיני זה מעולה.

SOUND POLLUTION - BLACK LODGE RECORDS

Sabaton
Primo Victoria

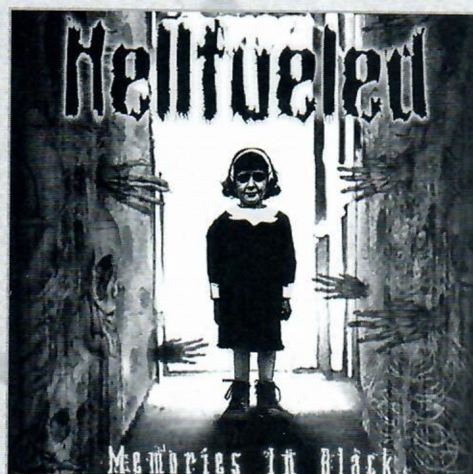

Sabaton
Atteno Dominatus

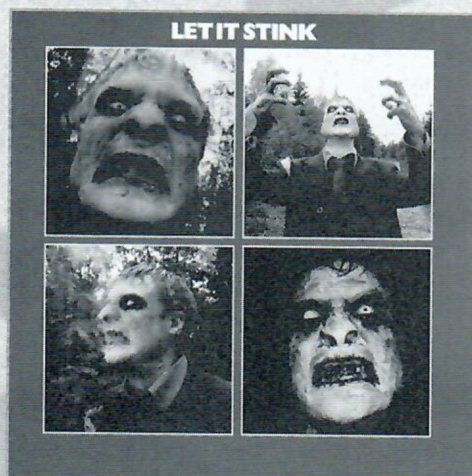
Sabaton
Metalizer

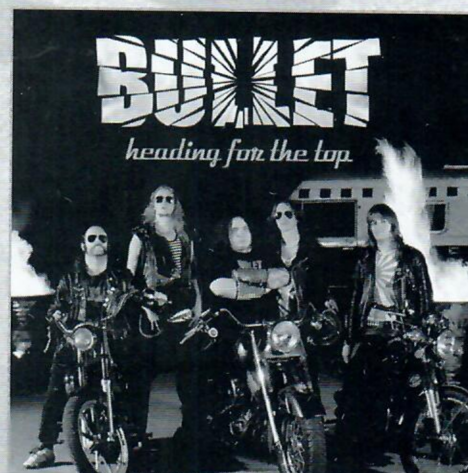
Hellfueled - Memories in black
(Classic heavy rock)

Insania - Agony - Gift of Life
(Power metal)

Death Breath - Let It Stink
(Death & Roll)

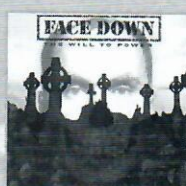
Bullet - Heading for the top
(Venom / Motorhead style)

Amorphis
Eclipse (LP)

Merciless
S.T

Face down
The Will To Power

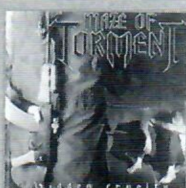
Merciless
The Treasures Within

Casino Steel
There's a Tear In My Beer

The Storyteller
Underworld

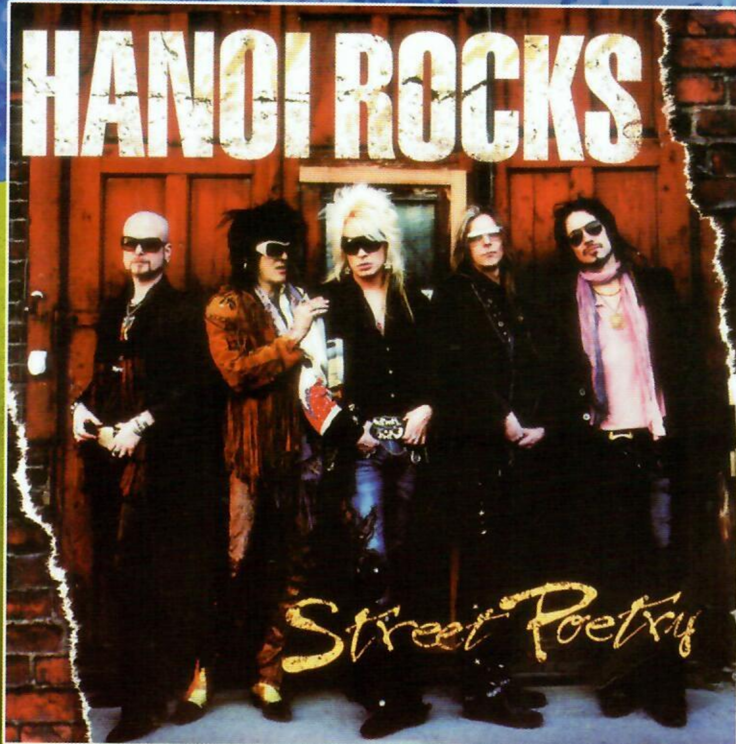
Maze Of Torment
Hidden Cruelty

Manegarm
Vargstenen

www.blacklodge.se | **להזמנות: 0523-488465**

או באתר: www.RavenMetal.com

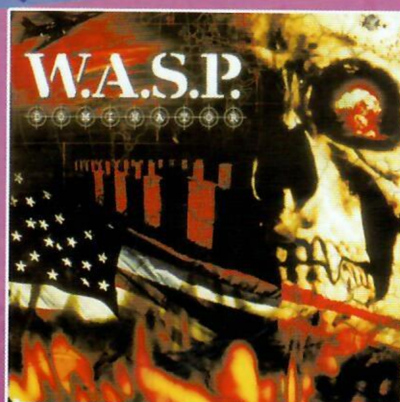

DEMOLITION

HANOI ROCKS
Street poetry

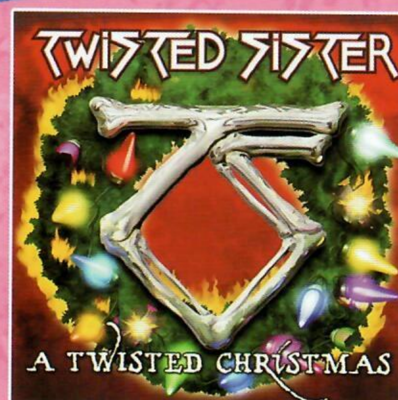
אקסל רוז: "הסולן שלהם הוא ההשפעה הכי גדולה עלי"
טומי לי: "הרוק אנד רול של הרחוב בצורה הכי יפה"
הם הופיעו בישראל ב-1984, הרסו מלון בתל אביב, נעצרו וגורשו מהארץ. המתופף שלהם נהרג בתאונת דרכים בעת שנסע עם סולן מוטלי קרו. 20 שנה אחרי כל זה - הם הלהקה הכי גדולה בפינלנד.
האלבום החדש - Street poetry

W.A.S.P - Dominator

אלבום גדול של להקה גדולה, יודעים מה, אלבום ענק של להקה ענקית, בגיל 50 מצליח הבנאדם לבעוט כל כך חזק לתוך הפרצוף ולרגש עד כדי טלטלה, זה הפאר שבמוסיקה, זה מה שהופך אנשים כמוני למכורים למוסיקה הזאת עד המוות וכנגד כל אופנה, תקליטים כאלו בדיוק, ואני יודע שקולו של Blackie Lawless ליווה אותי כילד, ליווה אותי כנער ומלווה אותי כיום כאב, להקות כאלו זו ברית לכל החיים ושירים כמו Heaven hung in black נשארים איתך עד יום מותך.

TWISTED SISTER
A twisted christmas

מלכי הגלאם מהאייטיז חוזרים עם אלבום שירי כריסמס וחגיגה שמרימה את כולם באוויר, חובה בכל מסיבת מטאל!

MÖTLEY CRÜE

SCREAM & SHOUT !!!

So come now children of the beast
Be strong, and SHOUT at the devil

יותר מעשרים שנה לצאת אחד האלבומים היותר חשובים ב Hard & Heavy Metal מאז ומעולם, צא ולמד איך עושים רוק אנד רול מהבטן, איך לא רק שרים על טירוף אלא חיים את השיגעון מדי יום, מדי שעה, כל דקה, כל תו.
Shout At The Devil היה האלבום השני של Motley Crue והראשון בחברת הענק אלקטרה לאחר שהלהקה פיצצה כל מועדון ב Los Angeles ומכרה לבד (!!) 20 אלף עותקים של האלבום הראשון Too Fast For Love שהביא להחתמתם ב Elektra שגם הוציאה את האלבום בהוצאה מחודשת מספר חודשים לאחר מכן.

Motley לא בחלה באמצעים כדי להביא את עצמה לפסגת הארד רוק של התקופה, אם זה לכסות את כל לוס אנג'לס ובעיקר את אזור ה Sunset Strip בפוסטרים שלהם ("אם לכל להקה יש פוסטר אחד על הקיר – לנו יהיו ארבעה, זה היה החוק שלנו") ואם זה להביא לבמה הופעות אקסטרוונגדיות לתקופה שכללו מעשים קיצוניים כמו שעשה בסיסט ההרכב Nikki Sixx שהצית את מכנסיו באש במהלך ההופעה, הלהקה לא באה מאולפני ההקלטה שעשו את הרוק האמריקאי מתוק, מוטלי קרו באו מהרחוב, מהסלאמס של. Los Angeles בני 18 עם צאת האלבום הראשון ולאחר עבר "עשיר" של מגורים בחדר בתוך ארון עם 2 פרוצות ועזיבת הבית בגיל 15 (Nikki Sixx). הגעה מהאזור הגרוע של העיר לאחר שהותקף ונדקר (Vince Neil) או לאחר מעצרים חוזרים ונשנים ואבטלה ממושכת של נער שהפך לאב בגיל 18 בהיותו נרקומן (Mick Mars) היחיד שהגיע מבית יחסית "סביר" היה טומי לי, דבר שלא עצר אותו להתדרדר במורד הכאוטיות לנקודות הכואבות, הטרגדיות והקשות ביותר יחד עם חבריו ללהקה, נקודות שרבים לא היו חוזרים מהם חיים.

אם חשבתם ש Mayhem מטורפים אז חשבו שוב... הם לא גירדו למוטלי קרו את הברך בטירוף..
אבל על זה עוד נספר בעתיד, וכרגע אנחנו ב 1983, החבורה שהיתה גרה בחדר וחצי בדירה מזוהמת שחדר השירותים שלה היה מכוסה בטמפונים, תחבושות, מזרקים, זבל ובקבוקי אלכוהול בכמויות שעלו על גדותיהם ונשפכו מחלון הדירה אל הרחוב..., דבר שהביא את המשטרה למקום בפעם המי יודע כמה..
החיים לא הראו כלפי החבורה את הצד היפה, "רציתי איתי אנשים כמוני, שלושה אנשים שאין להם דבר להפסיד" אמר Nikki Sixx דאז, והוא צדק, מכונת הרוק אנד רול שיצאה מאותה דירה ב Sunset Strip שיגעה את העולם במשך 20 שנה ויצרה תקדים אחר תקדים בתעשיית המוסיקה.

"אחרי האלבום הראשון שלנו, עם החוזה ב Elektra המצב שלנו החל לצאת משליטה, כמויות הסמים והאלכוהול העבירו אותנו על דעתינו, המסיבות בדירה המצחינה שלנו יצאו מכלל שליטה, אנשים נפלו שיכורים מחלון הקומה למטה כדי לחזור מהדלת, המשטרה ביקרה מדי יום, הלכלוך והאי שפיות הגיעו לשיאים שקשה לתאר" מתוך הכאוטיות הזו החל Nikki Sixx להתעניין בצד האפל של החיים, אריסטו קראולי, ספרי כישוף, תנ"ך שחור וכל מה שרק ניתן היה לשים את היד עליו, הפסיכוזה והמצב הלא שפוי של חברי ההרכב ובעיקר של ניקי שכתב את רובו של החומר היוו קרקע נוחה להתפתחות תקליט רוק/מטאל/הארד רוק משוגע אמיתי.
ועכשיו מגיע הקטע שכל מי שמחזיק פאקינג גיטרה צריך להתחיל לשנן וללמוד הרבה לפני שהוא חושב שהוא ברוטאלי ומגניב...
צא ולמד איך עושים רוק מהבטן.

Shout At The Devil היה אפל הרבה יותר מכל הרכב שהסתובב אז בארה"ב, מוטלי קרו לא הלכו בקו של Def Leppard או Scorpions ששמרו על דימוי נקי מבחוץ כשמבפנים האורח חיים והלכלוך עולה על גדותיו – מוטלי קרו היתה הלהקה הראשונה בעולם ששיתפה את הקהל במסיבה שלה, הכל גלוי, מוחצן, מטורף, פרוע ,וכמה שיותר כך יותר טוב, הדימוי מלוכלך ובצדק, השירים לא עסקו ב "היא עזבה והיא עצובה" אלא ב "מצולק מהחיים, חברים מתו, שפיותי אבדה, לא יכול לברוח, את החיים חייתי מתוך משאלות, הייתי עיוור צעד לפני הקצה, שקרים מקועקעים בתוכינו, זוהי הוליווד" , מוטלי קרו הביאו את הרחוב לבמה ואת הבמה לרחוב, Shout At The Devil עורר סערה בעיתונות הרוק העולמית שבמרכזה מואשמת הלהקה בעידוד פולחני שטן ומאגיה שחורה ,בתגובה הפכה הלהקה את כל תפאורת הבמה לפנטגרמים, שפיכת שמן למדורה העולה היה עניין של מה בכך לחברי ההרכב.
Looks That Kill, היה שיר לפי הספר, ריפים מלאי כוח, תיפוף כוחני וקליפ ססגוני בו מתעמת הסולן Vince Neil עם לוחמת ולקירית מאיימת לאחר שכלא נשים בכלוב והיא באה כנגדו, הכל מלא בדם, צבע, איפור כיד המלך, עור, ברזלים, ניטים, מגפיים והרבה Rock And Roll שלידו Scorpions היו נראים כמו להקת פקידי בנק.

Bastard מאחל לא פחות מבעיטה במעיים למנהל ההרכב הקודם, הריפים שימשו מקור השראה ללא מעט להקות, מטאל, הארד רוק, פאנק, לקחו אינספור רעיונות מכאן, הנה המקור חברים.
מוטלי לא התביישו לחדש את Hetler Sketler של לנון ומקרתני ולעשות לו ביצוע כבד ונותן בראש, Red Hot ששוחרר כסינגל השלישי מהאלבום היווה בהרבה מובנים את ההלך רוח של ההרכב באותם ימים מלאי תמימות ואנרכיה, "נלחמים לקצה השחר, מחפשים דם ,אהבתינו כמכונת יריה עם רשיון להרוג, הילדים צורחים בבעתה בלילה, נלחמים ברחובות, ואנו מפוצצים לעצימנו את המוח עם האמת, כמו אדום חם" , שיר מהיר שהפך ללהיט ענק בהופעות.

Too Young To Fall In Love (או כמו שקוראים לו החבר'ה: "צעיר להתאהב") היה עוד פצצה , שוב, כשמוטלי שרו על אהבה זה לא היה You Give Love A Bad Name בעדינות, זה היה "האהבה שלך גיליוטינה, את הופכת את פני לכחולים"(יחי ההבדל הקטן...) השיר לווה בקליפ בו מופיעים חברי הלהקה עם דמויות עממיות יפניות ובאים לשחרר את הילדים מהשליטה והכליאה.
Knock Them Dead Kid נכתב על מקרה שקרה מחוץ למועדון ה Rainbow המפורסם בלוס אנג'לס בו הסתבכה הזמרת Lita Ford שהיתה קרובה ללהקה ביחד עם חברי הלהקה בקטטה עם אופנוענים שהביאה שוטרים למקום שהפכה עד מהרה לקטטה המונית בין הלהקה לשוטרים, Nikki Sixx מצא עצמו שוב במעצר לאחר שדפק לשוטר שהכה אותו חגורת ניטים בפרצוף ושם נכתב השיר.., אלו היו ימים של טירוף של חוסר גבולות, של ריסוק הגבול לחתיכות קטנות ובלתי נראות, ומתוך זה יצא ההארד רוק הכי בועט בתחת שיצא מלוס אנג'לס...
"מוסיקלית כיוונו את הגיטרות הרבה יותר כבד, הצליל היה הרבה יותר אפל מבאלבום הראשון" כותב Nikki בחוברת המצורפת לאלבום.
Danger הוא היהלום שבכתר, השיר הסוגר את האלבום בפצע פתוח, השירה של Vince מלאה כאב, כמו חתול מדמם הוא מילל את הלכלוך מתוך הרחובות הפרועים של תחילת שנות השמונים, שיר מרגש, סרט, סצנה, "היו חלומות פרועים מתוך הרחובות, לא הבטנו לאחור ,אספנו רק את החלומות מהגיהינום שלנו, אתה בסכנה, וזו העיר, זו הוליווד, הייתי עיוור צעד לפני הקצה, שקרים מקועקעים בתוכננו, זו הוליווד" ואתה מרגיש את הצעקה באה מהבטן, מהרחובות הכי קשים למילוני אוזניים בעולם, את הצעקה קורעת את העיר ,מהדהדת...

Shout, Shout, SHOUT at The Devil

U.D.O האיש בחליפת הפלדה

Udo Dirkschnieder הוא אחד מאמני המטאל המצליחים ביותר בגרמניה, מאחוריו קריירה ענפה בשנות השמונים כסולן להקת Accept שהתאחדה לא פעם גם לאחר מכן וכמובן מספר לא מבוטל של אלבומי סולו תחת שם הבמה שלו U.D.O.

Udo הגיע להופעה בארץ במועדון התיאטרון ב 2006 כדי לקדם את אלבומו דאז Mission X, ובכן אנחנו שנה וחצי לאחר אותה ההופעה והבחור בעל קול הבזלת מגיע אלינו עם אלבום סטודיו חדש המבוסס על דמות המפלצת Mastercutor.

ל Udo יש קול של ברזל, הקול שלו נשמע כמו הכלאה של בראיין ג'ונסון מ AC/DC לרוב הלפורד מ Judas Priest, גבוה, מלא חספוס וכח ובעיקר: מטאלי מאד.

על השיר הראשון Mastercutor מרגישים שהאיש השקיע באלבום הזה לא מעט, The Wrong Side Of Midnight שיצא כסינגל מהאלבום ממשיך את העוצמה, מדובר ב Heavy Metal, לא מהיר במיוחד אבל גם לא איטי, מלא עוצמה ופזמונים קליטים אך לא קיטשים שמאד מתאימים לקולו החזק של Udo.

כמעט בכל תקליט של Udo יש שיר אחד שקורע את הלב ומשמש כאוצר של האלבום, כאן זה ללא ספק One Lone Voice הנפלא, מסתבר שכש Udo שר מהלב והקול שלו רגוע יותר מתגלה בו נופך חדש שמאד מחמיא לו כזמר וליכולות שלו, הוא מצליח לרגש בשירה עמוקה ואישית יותר, נהנתי לשמוע את הצד הרך של קול הפלדה הזה וללא ספק מדובר בפנינה של האלבום.

עוד עובדה מעניינת שלא ציינו על Udo היא שהאיש כבר בן 50 ועדיין נותן בראש הרבה יותר מלהקות של בני עשרים, הוא מכונת מטאל Man And Machine אמיתי שנוטף מטאל מכל תו במוסיקה ובכל מילה שהוא שר, Mastercutor הוא אלבום טוב מאד שלו, הוא בהחלט יספק את הסחורה למאות אלפי המעריצים שלו בעולם, באשר למי שלא מכיר אותו: Mastercutor הוא הזדמנות טובה להכנס בשערי הפלדה של האיש בעל קול הברזל.

AMORPHIS Silent Waters

השתקפות השמיים האפלים מתנדנדת על גלי המים הקרים של אגם שכוח ובודד הזרוק אי-שם בתוך יער עד השומר את סודותיו בקנאות תחת כיסוי כבד של ערפל וחושך שרץ בין ענפי העצים. האוויר המלא רגיעה אפלולית זורח באור רפאים תחת הירח המלא, מפגין נכונות לשרוף כול פולש טיפש מספיק לנסות ולהגיע אל צל העבר הקפוא באותם מים שקטים.

אבל בתהום התעלומות הזה יש סוד אחד קטן, שמוכן להעיר את האגם מהתרדמת ולשחרר את דובריו חסרי הצורה לחלוק את ההיסטוריה איתנו. והפעם הרוחות האבסטרקטיות שלנו – Amorphis השתכנו באותו האגם - בSilent Waters שלו, רעבים מתמיד להשתרש בראשינו ולגרור אותנו לעוד פיקניק מצמרר תחת השמים מלאי כוכבים, ליד מדורה חמה ו101 בלדות נהדרות למלא את הדממה הפראית.

המסע הארוך של 17 שנה מתקופת הDoom ו-הDeath עם נגיעות מלודיות ופרוגרסיביות, מוביל אותנו לתקופה של מטאל מלודי עם נגיעות רוק רבות שהופכות כול שיר לסוג של בלדה, ימים טובים יותר ופחות, סיפורים של צער האובדן לצד שמחת הניצחונות, וכול זה על ציר מוצק של פולק פיני ומסורת עתיקת ימים, המוכנה לעלות על הגל של האגם שלנו ולחשוף יצירה נהדרת אחרי אלבום קודם שטיפה אכזב בתקופתו. סוף סוף מגיעה ההרגשה ש-Tomi Joutsen התיישב חזק על הלהקה אחרי הפרדה המצערת מהסולן הקודם Pasi Koskinen.

הדיסק מחליק על המערכת, העיניים נעצמות בצפייה רעבתנית להרגיש את החוויה הנהדרת הצפויה לנו במלואה. לחיצה אחת על Play והמחזה נפרש בפנינו.

הזיכרונות העידנים פורצים על המציאות החומרית, מציפים את האוויר הלח, יוצרים מערבולות באגם העתיק, מתיזים מים שעמדו דומים שנים על גבי שנים לכול עבר, ומהתהום עולים אותם הסיפורים שנשמרו כאן מאז ומתמיד.

טיפות קרות זולגות על שריון העור של לוחם המתאדה מרגע לרגע כמו זכרו הטוב בשנים שכוחות, מבטו המורעל מופנה דרך סיבובי הענפים על האגם בתקווה שמימיו יעזרו להתגבר על הצמא אחרי ימים ארוכים של חיפושים אחרי המטרה. והנה נאלם סופית מפנה מקום עבור אדם עני המחפש את מקומו בחיים, נלחם בזהותו שנכפה עליו, מנסה להטביעה אותה באותם מים קפואים, המים שהיו שדא קרב של הטוב מול הרע עבור דורות שלמים. וההד מציף את האוויר, מלווה בסימפוניה פסטורלית של רעם וגשם, חוזר על הווידוי

I know how to fight, I know how to sing, I know the way!

שמחליק הלאה על הגלים, טובע בגעגוע נצחי לאותם הימים של חופש מוחלט, לאנשים שבחרת ובחרו בך ללכת לצידך על הלא נודע דרך הסיבוכים האפלים אך הנפלאים כול כך של יער החיים שלצד נהר המוות השחור.

הבלדות ממשיכות לצוף באוויר, מרחפות על גלי המוסיקה, מספרות על קסמים ותעלומות – מסע קלאסי על ה-Enigma וסיפורי חיפושים רבים אחרים.

זהו סיפור מוסיקלי נורא חי בדרכו שלו, ונראה שחייו התחילו הרבה זמן לפני קום הלהקה וימשיכו לזרום מאלבום לאלבום כול עוד נשמרה אותה התרבות חסרת הצורה שמצאה השתקפות בכול כך הרבה יצירות וללא ספק תמצא עוד.

נכתב ע"י וסוולוד זימין

צילום: ירון נחום

ROCKPOINT
מגזין רוק בעברית

ROCKPOINT
מגזין רוק בעברית

KATATONIA

KILLSWITCH ENGAGE

HEARTWORK 2007

Killswitch Engage פרצה לפני כמה שנים לתודעה בבום גדול, הלהקה שהיתה אלמונית לחלוטין קודם הוחתמה בחברת הענק Roadrunner והוציאה מספר אלבומים שהעלו אותה למרכז הבמה של המטאל החדש, שוחחנו עם גיטריסט הלהקה Adam על האלבום החדש, ההצלחה הגדולה וגם על ישראל.

ההצלחה תפסה אותך מופתע? הגעתם מאלמוניות מוחלטת למעמד של להקה מובילה תוך זמן קצר מאד, איך זה קרה?
נציג מחברת ההקלטות Roadrunner ראה אותנו בהופעה והתלהב, העניינים התגלגלו מאד מהר, אני מאמין שאף אחד מאיתנו לא ציפה להצליח בכזה סדר גודל, הרבה מזל היה לנו אבל אני מאמין שאנחנו להקה טובה ויש למוסיקה חלק לא קטן בהצלחה.

איך נוצר הקשר עם חברת Roadrunner Records?
נציג שלהם הגיע להופעה שלנו, הוא התלהב ממה שראה ותוך כמה שבועות הם הציעו לנו חוזה הקלטות, היינו מאד מופתעים, זה קרה בלי שהספקנו לכתת את רגלינו בין חברות התקליטים או לאכול חרא של הרבה שנים בחיפושים אחרי דיל, אני מאד שמח שזה קרה לנו מהר, עכשיו נשאר לנו רק להוכיח את עצמינו ולהשאר בשטח הרבה זמן וזאת בהחלט הכוונה שלנו.

הרבה דובר על הקשר שלכם עם In Flames השבדים, סיבובי הופעות משותפים, הם מדברים עליכם ואתם עליהם, איך התחיל החיבור הזה? אתה חושב שזה שילוב של קהלי יעד שהתקרבו זה לזה?
הם ראו אותנו בהופעה ואנחנו אותם, היתה התלהבות הדדית, מבחינתינו אנחנו גדלנו על האלבומים של In Flames, אני אוהב אותם מאד מכבר מהאלבום הראשון והחומר המוקדם שלהם כך שמאד שמחנו להתחבר אתם ולהופיע אתם, הפכנו חברים ולהקות שמופיעות ותומכות זו בזו וכן, אני מאמין שגם חלק גדול מהקהל התמזג.

מה האלבום הכי מצליח שלכם ובכמה מדובר?
הכי מצליח שלנו הוא The End Of Heartache שמכר עד היום חצי מיליון עותקים בכל העולם.

ואתם חיים מהמוסיקה או שעדיין עובדים בעבודות אחרות? במה?
אנחנו מרוויחים כסף ממוסיקה אבל זה לא מספיק כדי לחיות כמו בנאדם אז לכולנו יש גם עבודות אחרות, חלקן במוסיקה וחלקן לא, היום קשה מאד לחיות רק מהלהקה שלך, כמעט בלתי אפשרי.

פרצתם על הגל החדש של הפופולריות העולה של להקות שנדחפות חזק באינטרנט, איך אתה מסתכל על ההשפעה של זה גם כמוסיקאי וגם כבנאדם שאוהב מוסיקה?
כמוסיקאי זה פוגע כי לאנשים יש את האלבום שלך בבית ואתה לא מקבל אפילו את התמלוג המינימלי ולבסוף נותר ללא כסף לקיים את הלהקה ולהתפרנס, ולראייה אנחנו עובדים בעבודות אחרות בנוסף ללהקה, דבר שבטוח משפיע לרעה על קצב היצירתיות שלנו, כמאזין ואוהב מוסיקה זה דבר טוב כי אתה יכול להחשף להרבה מאד מידע והרבה מאד להקות בזמן מינימלי ולהכיר מוסיקה חדשה כל הזמן.

אתה חושב שפרצתם איזשהי דלת והבאתם קטע של סגנון חדש לממדי הצלחה שלא היו לו בעבר? להקות כמוכם, כמו Lamb Of God או Shadows Fall עושות היום למטאלקור מהפכה שמזכירה את מהפכת הטראש של שנות השמונים, איך אתה משווה את זה?
יש פה מהפכה מסויימת אבל הטראש של שנות השמונים היה מהפכה יותר גדולה, אני חושב שהיום המטאל נמצא במצב הכי טוב שהוא היה אי פעם, תחנות טלויזיה משדרות קליפים ואפשר למצוא אלבומים ולראות הופעות בלי בעיה, אז נכון שרעיונית הטראש של האייטיז היה מהפכה יותר גדולה אבל האפשרויות של להקות כמונו וכמו מי שהזכרת להתקדם ולגדול יותר חזקה ומציאותית כיום.

מה אתה יודע על ישראל? על המטאל כאן? היית רוצה להופיע כאן?
לא מכיר להקות ישראליות בכלל, מכיר אולי כמה שמות אבל לא יצא לי להקשיב להן, כמובן שהייתי רוצה לנגן עם הלהקה בכל מקום ובמיוחד במדינות שלא ניגנו בהן בעבר אבל ההפקה שלנו כיום יקרה מאד ואני בספק אם זה יכול לקרות מבחינה לוגיסטית וכלכלית כרגע, המנהלים שלנו מטפלים בדברים האלו.

איזה סוג קהל אתם רואים בהופעות? הופעתם בין היתר בפסטיבל Ozzfest ב 2005, איך היתה החוויה?
הקהל שלנו מגוון, ילדי מטאל של מטאליקה וסלייר, אנשים בקטע של פאנק והארדקור, אנשים בקטע של מטאלקור, קהל של להקות כמו פנתרה ו In Flames והרבה סוגים של אנשים שאוהבים מטאל כבד ומודרני מהסוג שאנחנו עושים.

הוצאתם גם DVD לאחרונה מהופעה במועדון הפלדיום, למה לצלם הופעה אחת ולא לשלב את הקטעים הטובים מכמה הופעות שצילמתם במהלך הסיבוב?
ה DVD הוא הופעה אחת שלנו ממועדון הפלדיום בארה"ב, רצינו לתת הופעה אחת מההתחלה ועד הסוף כדי לשמר את האנרגיה וההרגשה שאתה מקבל בהופעות שלנו, אחרי הכל מה שהביא לנו את הדיל עם חברת התקליטים היה הופעה חיה, אנחנו להקת הופעות בעיני ורצינו לתת את מלוא האנרגיה למי שקונה את המופע הזה, שישב מול המסך וירגיש לחלוטין בהופעה שלנו, עם כל העוצמות והאמוציות שיש בה.

אוקיי, מילות סיכום וכל מה שתרצה להוסיף.
תודה רבה לך על הראיון והתמיכה בלהקה, ד"ש לכל מי שאוהב אותנו בישראל, ובהצלחה עם המגזין.

SPV ROCK ATTACK!

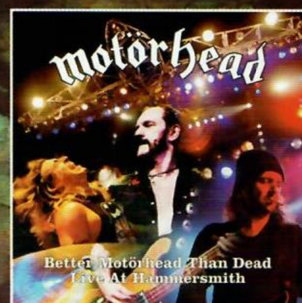
ICED EARTH
Framing Armageddon CD
Out now!

MOONSPELL
Under Satanae CD
Out now!

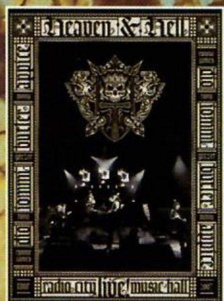
SODOM
The Final Sign Of Evil CD
Out now!

MOTÖRHEAD
Better Motörhead Than Dead
- Live At Hammersmith CD
Out now!

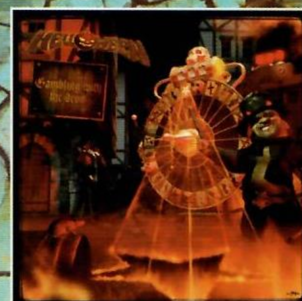
HEAVEN & HELL
Live From Radio City Music Hall CD
Out now!

HEAVEN & HELL
Live From Radio City Music Hall DVD
Out now!

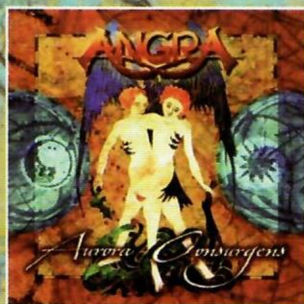
KAMELOT
Ghost Opera CD
Out now!

HELLOWEEN
Gambling With The Devil CD
Out now!

GAMMA RAY
Land Of The Free II CD
Out now!

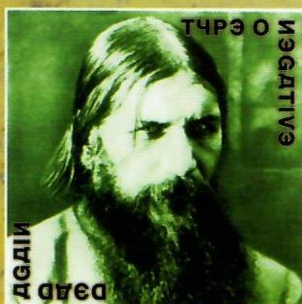
ANGRA
Aurora Consurgens CD
Out now!

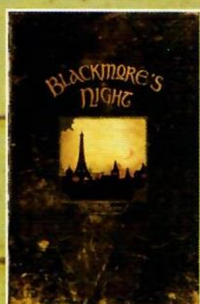
ANNIHILATOR
Metal CD
Out now!

AXEL RUDI PELL
Diamonds Unlocked CD
Out now!

TYPE O NEGATIVE
Dead Again CD
Out now!

BLACKMORE´S NIGHT
Paris Moon DVD
Out now!

מופץ בישראל ע"י: מטאלשופ, פרישמן 42 תל אביב
www.metalshop.co.il 03-5235115

WHITESNAKE
GOOD TO BE BAD
Coming in March 2008!

STEAMHAMMER

www.spv.de/tv

Nocturno Culto מדבר ומספר...

״אנחנו לא להקה נורמלית באף מובן, יש לנו תשוקה חזקה למוסיקה שלנו אבל אנחנו פועלים ומקליטים אחרת מכל להקה, כך הייתי רוצה להאמין״ במילים אלו פותח אחד מגיבורי הבלאק מטאל הנורבגי את הראיון שנערך לרגל צאת ה DVD החדש שלו The Misanthrope.

אני שואל אותו אם הטריות באמירה המוסיקלית שלהם לא הפכה במרוצת השנים לסוג של רוטינה מכונתית וממוחזרת

״אנחנו מפתיעים את עצמינו בכל פעם מחדש, לא יודעים איך האלבום הבא הולך להשמע, מחוץ לאולפן אנחנו לא מתאמנים כך שהכל מאד ספונטני, אני חושב שהאלבום החדש שלנו יראה להרבה אנשים שאנחנו לא סוס מת״.

והיום אתם מקבלים הרבה יותר כבוד מאשר בתחילת שנות התשעים נכון? ההתמדה שלכם עומדת לזכותכם כיום, מסכים? ואם כן אז: לאן העתיד מוביל אתכם?

כן, בלי ספק, ההתמדה שלנו בסופו של דבר הביאה לנו הרבה הערכה מקשת רחבה של אנשים בתחום, אנחנו חושבים מאלבום לאלבום, לא מתכננים יותר מדי קדימה, רק את האלבום הבא, השאיפות שלנו צנועות יותר, הן קיימות מאלבום לאלבום.

אתם הפכתם את האמנות של להיות קיצוני לפאסון שאומר שניתן לעשות את זה גם רק על ידי מוסיקה ולא להסתייע בגימיקים זולים או בהתנהגות טפשית כדי למשוך את תשומת הלב

תודה רבה על המחמאה, בעיני זה מראה שעשינו דבר נכון, הכיוון שלנו הוא לא להופיע יותר, מה שהקהל יקבל מאיתנו זה רק האלבומים, אנחנו לא חלק מהמשחק המקובל בשוק, אנחנו עושים מה שבא לנו ולא עושים מה שלא בא לנו.

איך הרגשת כשפיליפ אנסלמו בשיא התהילה של Pantera המליץ על הלהקה שלך, הצטלם עם חולצות שלכם והפך לסוג של מעריץ תומך?

פיל הוא בחור נחמד מאד ואני מאד מכבד אותו, הוא סולן אדיר, אני שמח שהוא הבין את הכיוון שלנו בלהקה.

והסרט DVD החדש שעשית The Misanthrope, מה יש לך לספר עליו?

רציתי להראות אותי ואת הקרובים אלי באור אחר, זה סרט שאני גאה בו והשקעתי בו המון שעות עבודה, הוא אחר מהסרטים שעושים כיום על הסגנון ועל כך גאוותי.

Elís

To Hell And Back

הסולנית החדשה של Elis העונה לשם Sandra מספרת לנו מעט ממה שעבר עליה ועל הלהקה שחוותה טרגדיה בדמות אובדן של סולנית ההרכב Sabine לפני שנתיים.

"כשנכנסתי להרכב אחרי שעניתי למודעה שהלהקה מחפשת להמשיך הלאה נתקלתי באנשים שעברו טראומה לא קלה עם המוות של הסולנית הקודמת אבל לאחר כמה חודשים הם היו מוכנים להמשיך את היצירה שלהם ואת הלהקה ולהמשיך קדימה בחיים עם הכאב, אט אט התחברנו והתחלנו ליצור את מה שתשמעו בדיסק הקרוב ובחומר החדש, בהתחלה היו הרבה שיחות, לא ניגנו בכלל, דיברנו על Sabine כאדם, ועל הכאב, רק אחרי כמה שבועות של הכרות ושיחות התחלנו ליצור מוסיקה מחדש, מוסיקה שבעצם מהווה המשך של חיים, ובעיני זה כבוד גדול ליצור עם הלהקה הזו"

והם ביקשו ממך לכתוב חומר? יש שירים שנוגעים במה שקרה?

"אחד התנאים שלהם לסולנית היה מישהו שתכתוב חומר ולא רק תשיר, כתבתי מילים שחברי הלהקה התחברו אליהם, כרגע אין טקסט שעוסק במה שעבר עליהם אבל אני מאמינה שטקסט כזה יכול להגיע רק אם הוא בא ממישהו שהכיר אותה מקרוב, סך הכל הנושא מאד רגשי ועדין והכל עדיין טרי יחסית"

מוזר לך להיות הבחורה היחידה בלהקה של גברים ובעולם המטאל היחסית גברי?

בלהקה אני מרגישה טבעי מאד, כולם מאד נחמדים והאווירה מאד חברית ותומכת, אנחנו כותבים כרגע את האלבום החדש, לגבי המטאל בכלליות, יש עכשיו את Arch Enemy שמאד מצליחים בעולם ומראים שלהקה כבדה עם בחורה לא חייבת להיות להקת גותיק מטאל מלודית, אני למשל מגיעה בכלל מרקע של Power Metal ו Progressive Metal ופחות מהתחום הגותי, עד שנכנסתי ל Elis לא הקשבתי כמעט לגותיק מטאל אלא יותר למטאל מסורתי, כך שהדעה שבחורה בלהקה זה בהכרח סטייל מסויים היא דעה שגויה בעיני.

שרת בלהקות בעבר?

התחלתי לשיר בגיל 14, הייתי הסולנית של Dreams Of Sanity ואחר כך שרתי עם Siegfried ועם Eyes Of Eden , נאלצתי להפסיק לשיר בגלל בעיה בריאותית שהיתה לי אבל עכשיו אני בסדר גמור ולכן פניתי ל Elis כשראיתי שהם מעוניינים להמשיך לעשות מוסיקה והשאר היסטוריה...

ומה קורה ב MCD החדש שהוצאתם כעת?

יש בו שיר חדש שאני כתבתי והקלטות אחרונות עם הסולנית הקודמת שכולנו רצינו להנציח, כך שאתם מקבלים למעשה את ההמשך בין מה שנגדע למה שהולך כעת לצמוח בלהקה, זה קו התפר בין החומר החדש לאלבום האחרון.

ומתי צפוי האלבום המלא?

איפושהו באביב 2008, יש הרבה למה לצפות, הוא יהיה המשך לקו של הלהקה אבל יביא אתו השפעות חדשות שכולנו רוצים לבטא מוסיקלית.

שירת הארץ

מאת: ליאור אלפרוביץ

אי שם בשנת 870, כך מספרת האגדה, יצא הויקינג אינגלפור ארנרסון את נורבגיה מולדתו שהדת הנוצרית כבר כבשה חלקים נרחבים ממנה והפליג מערבה. שם במערב ביקש לקבוע בית לאמונתו הפאגאנית שעיקרה היה סגידה לאודין ולת'ור האלילים הנורדים הקדומים. לאחר כמה חודשים בים הגדול הגיע ארנרסון אל אי קטן, עטוף שכבות קרח ובלתי מיושב. שם האי היה לימים איסלנד והמקום נקרא ריקיאוויק. שלוש מאות וחמישים שנים לאחר שהקים ארנרסון את רייקיאוויק, העיר שייעודה היה לשמר את הדת הנורדית האלילית, ישב בה המשורר והפילוסוף סנורי סטורלסון, וכתב את "האדה", יצירת מופת שהיא למעשה אסופת שירים המגוללת את המיתולוגיה הנורדית. בשעה שחתם את יצירתו כבר לא נותרו עוד ויקינגים בסקנדינביה באירופה. גם באיסלנד מולדתו כל בני האי, ובהם גם הוא עצמו, כבר חסו תחת גלימתו של האפיפיור הרומי. השתלטות הכנסייה הקתולית שהחלה בימיו של קרל הגדול הושלמה, אירופה הייתה לנוצרית.

כמעט אלף שנים לאחר מכן הגיע פועלו של תומס אייס פורסברג, שבדי צעיר שנודע לימים תחת השם קוורת'ון, שהחליט בשנת 1983 ליצור חלופה שתזעזע את תפיסת במוסיקה בכלל והמטאל בפרט. את מחאתו הביע קוורת'ון בן השמונה עשרה באמצעות "Bathory", אלבום הבכורה של להקתו שנשאה אף היא את אותו השם, שנבחר כמחווה מקאברית לאליזבת באת'ורי אצילה הונגריה בת המאה ה- 16 שזכורה עקב רצח של 600 נשים ובשל מעלליה אלו כונתה "רוזנת הדמים". המוסיקה באלבום הייתה אוונגרדית והתאפיינה בצלילי גיטרה צורמניים, פעמונים ושירה צרחנית אך בעלת גוון עמום, שהעניקו לאלבום אווירה אפלה וקודרת שהביעה לדעתי היטב את הגועל שחש קורת'ון הצעיר נוכח המוסיקה המלוקקת שהייתה כאמור כה פופולרית ביותר בשבדיה מולדתו. גם הטקסטים נכתבו בהתאם לרוח המוסיקלית והוקדשו למאגיה שחורה וסגידה לאדוני האופל.

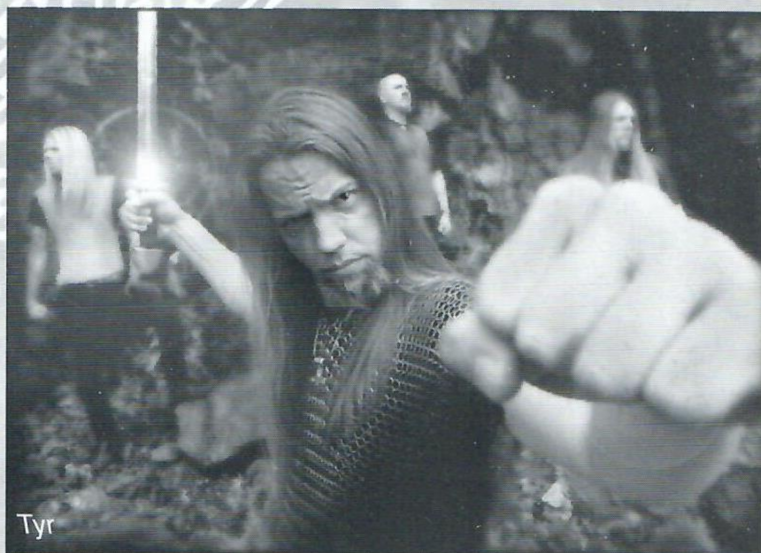
קולם של הויקינגים גווע תחת צלצולי הפעמונים של הקתדרלות, ומאוחר יותר, ברבע האחרון של המאה ה- 20, נאלם בין צלילי סינטיסייזרים ותופים מסומפלרים. הבשורה המוסיקלית הגדולה שיצאה משם הגיעה בדמות Abba , הרכב פופ קליל שכבש את העולם עם:Dancing Queen ו Super Trooper. הישימון הצפוני, מעולם לא נראה שומם יותר. לכאורה נדמה היה כי שנות השמונים לא יצמיחו בשורה תרבותית חדשה בסקנדינביה. הקהל היה שקוע עמוק בפופ, וגם להקות רוק כבד שהחלו להופיע לא שינו בצורה משמעותית את הלך הרוח הצפוני שהיה מושפע בעיקרו מהקצב האמריקני המלוקק. אך דווקא מתוך אווירה זו, נוצרה האנטיתיזה,

מלבד הרקע המוסיקלי שהביא ליצירת אלבום הבלאק מטאל הראשון. נדבך נוסף היה שותף בהיווצרות סוג מוסיקה זה והוא שעתיד לעצב עשור שנים מאוחר יותר את הסצנה כולה ולפתחה לכדי אידיאולוגיה של ממש, שכן באותם השנים החלו כמה מדינות סקנדינביה בהן שבדיה ודנמרק בהליכי הצטרפות לאיחוד האירופי שכבר קרם עור וגידים. אך מול חזיון האחדות והאחווה שביקשו תומכי האיחוד לצייר, נתפס בעיניי רבים מתושבי סקנדינביה האיחוד כגוף שעלול לפגוע בעצמאות המדינה במסורתה ובתרבותה הייחודית. חשש זה של המתנגדים היה מבוסס בעיקר על ההשפעה של המדינות "המבוססות" תרבותית כדוגמת: גרמניה צרפת ואיטליה על פני מדינות קטנות שהאינטגרציה האירופית החדשה עלולה הייתה לטשטש את זהותן קליל, בהן מדינות סקנדינביה. המציאות אכן הוכיחה את מידת חששם זה של המדינות הצפוניות, שכן בעוד דנמרק ושבדיה הצטרפו לאיחוד נורבגיה ואיסלנד דחו את הרעיון על הסף.

לאחר ארבעה אלבומים הוציא קורת'ון את Hammerheart , אלבומה החמישי של הלהקה שהיה למעשה לאלבום "הויקינג מטאל" הראשון. ייחודו של האלבום היה בשימוש במוסיקה ובתכנים שנשענו על המיתולוגיה הנורדית. אודין, ת'ור ומסעות הכיבוש הויקינגים הפכו לנושאי השירים שהללו את העבר והתרבות הנורדים המפוארים. אחד השירים המעניינים באלבום הוא One Rode To Asa Bay המספר על הגעתו של מיסיונר נוצרי אל כפר ויקינגי שלו כשהוא מנסה להעביר את יושביו מאמונתם הפגאנית המסורתית. גישתו זו של קוורת'ון הייתה חדשנית ויותר משסמלה את תחילתו של העידן הרומנטי במוסיקת המטאל היא הביעה מחאה גלויה כנגד התהליכים ההיסטוריים שחוו ארצות סקנדינביה ויבשת אירופה כולה. שכן Hammerheart יצא לאור בשנת 1990 , שנה שהייתה שנת מפתח מבחינת תפיסת אירופה את עצמה, גלגלי האינטגרציה החלו לנוע במרץ וכל היבשת הייתה שרויה באופוריה של ניצחון האחווה האירופית שבין היתר נשענה על קריסת הגוש הסובייטי. ממזרח נפתחו אופקים חדשים להתרחבות ולכל נראה היה שהאינטגרציה ניצחה את ההיסטוריה. אך דווקא רוחות השינוי הללו הן שבישרו גם את תחילתו של העידן הרומנטי במוסיקת המטאל הצפונית ושנות ה- 90 עמדו בסימן עלייתן של להקות ויקינג מטאל.

גל רומנטי ויקינגי זה לא יכול היה להיעצר בגבול המזרחי של שבדיה והוא אכן פרץ גם לפינלנד השכנה. זה המקום גם להדגיש את ההבדל התרבותי בין פינלנד לבין שאר מדינות הצפון, הבדל שאולי אינו ידוע אך יש לו השפעה על היצירה. שהרי אם השבדים הדנים והנורבגים מקורם הוא בשבטים גרמניים שנדדו צפונה והתיישבו בסקנדינביה במאה ה- 5 הרי מקורם של הפינים הוא בערבות מונגוליה ממנה הגרו לאירופה לפני כחמשת אלפים שנים. מוצאם השונה של עמים אלו בא בעיקר לידי ביטוי במראה החיצוני ובלשון. השבדים כמו הנורבגים והדנים דוברים למעשה שפות גרמניות ותפיסתן הלשונית נעוצה בהתפתחות השפה בתרבות המערבית. הפינים לעומת זאת דוברי שפה הונית המזכירה במידה רבה את ההונגרית.

לשוני זה משמעות תרבותית והיסטורית רבה. ראשית הפינים לא היו ויקינגים ואמונת המסורתית מבוססת על מיתולוגיה שונה מזו הנורדית. כך שאם הטקסטים של להקות פולק מטאל שבדיות או נורבגיות עוסקות בעולם הדימויים של הפולקלור הויקינגי, כמו למשל Therion השבדית שאלבומה Secret of the Runes מוקדש לעשרת העולמות המיתולוגיים

Tyr

הצפונית

וניתן למצוא בו שיר כדוגמת Midgard המתאר את העולם בו חיים בני האדם, או את Falkenbach שהוא פרוייקט של אמן איסלנדי שחי ויוצר מדיסלדורף ועונה לכינוי:Vratyas Vrakyas שיוצר שירים כמו: Baldrus Todשהוא יצירת מופת אינסטרומנטלית המספרת את סיפור מותו המיתולוגי של בלדר, אל היופי הויקנגי, שמת מחצו המורעל של האל הערמומי לוקי, מוות שבישר את הראגנרוק הוא קרב אחרית הימים על פי המיתולוגיה הויקינגית בו יאספו הולקירות את הלוחמים הויקינגים שמתו בקרב הישר אל היכל הלוחמים בולהאלה שם ילחמו יחד עם אודין נגד הענקים חורשי הרע. להקות פיניות כדוגמת Korpiklaani , ו - Amorphis לעומת זאת, שרות על אגדות פיניות עממיות ועל סיפורי הקאלוואלה שהיא המיתולוגיה הפינית. כך למשל Trolhammeren שירה של להקת הפולק מטאל הפינית Finntroll המספר את סיפורו של טרול יערות מרושע תוך שהוא משלב מוטיבים של מוסיקה פינית מסורתית. הבדל סגנוני נוסף בין הפולק מטאל לויקינג מטאל הוא כאמור בשימוש בכלי נגינה המסורתיים לכל מקום. כך למשל הלהקות הויקינגיות שמוצאן מאירופה הפאגאנית משלבות מוטיבים גותיים של שירה אופראית בעוד הלהקות הפיניות משלבות לצד גיטרות חשמליות ותופים גם כלים פינים מסורתיים כגון קאנדלה, חליל ואקורדיון וכן שירה פינית מסורתית המזכירה מקצב אינדיאני.

אך מלבד הבדלים פולקלוריסטיים אלו יש גם דמיון רב בין שתי הסוגות הללו שרובו נשען על התפיסה הרומנטית הן של הפולק מטאל והן של הויקינג מטאל את הנוף המשופע ביערות עד צפופים ואגמים אפלים ומזג האוויר החורפי השולט רוב ימות השנה בסקנדינביה. כך בנורווגיה שם את חלקיה הצפוניים יותר של בחודשי החורף שורר חורף מוחלט, מצב המכונה "ליל הקוטב" ואותו היטיב להסביר באוזניי הסופר הנורווגי פר פטרסון כ: "התקופה שעוברת מהערב בו השמש שוקעת ואין רואים אותה עד האביב". תקופה זו המאופיינת באור אפלולי, ערפל ושלג זוכה אפוא להוות השראה לאומנים רבים המבקשים להדגיש את ייחודה הרומנטי על פני מזג האוויר הנוח יחסית במרכז אירופה והים תיכוני בדרומה. דוגמא נפלאה לכך אפשר למצוא אצל Nightwish המזוהה אמנם כלהקת סמפוני מטאל, אך כמה מתכניה בהחלט רומנטיים מספיק בכדי לשמש דוגמא לטקסטים פולקיסטיים מובהקים, בשירה Sleeping sun שכשמו מתאר את תנומת השמש הגדולה. באמצעות קול הסופרן הצלול מצליחה הסולנית לשעבר Tarja Turunen לתאר את כמיהתו של האדם היושב בישימון הצפוני אל ימי החושך והקור במילים הקולעות:

I wish for this night-time to last for a life-time/ The darkness around me - shores of a solar sea / Oh how I wish to go down with the sun

לבד מההשפעה של האלמנטים המטאורולוגים של האזור הבאה לידי ביטוי כאמור בכמיהה אל אטמוספרה צוננת ומושלגת, קיימת השפעה עצומה של מזג האוויר הצפוני על תפיסת הזמן של יושבי סקנדינביה. את ההבדלים בין תפיסות הזמן הללו ניתן להבין זאת בהשוואה אל תפיסת הזמן הישראלית - יהודית. החברה בה אנו חיים היא חברה המתבססת על עיקרון מרכזי שמקורו בסיפור בריאת העולם בתנ"ך, שם מתוארת היממה בפסוק: "ויהי בוקר ויהי ערב יום אחד". כלומר לאדם הפשוט היום והלילה מהווים שני חצאים של השלם אותו אנו מגדירים כיממה, והבא לידי ביטוי במספר שעות מוגדר של אור שלאחריו מספר מוגדר של שעות חושך. תפיסה זו שונה בתכלית מהתפיסה הצפונית שם שני החצאים הללו אינם מרכיבים יממה אלא מרכיבים שנה שלמה. כך יוצא שמספר שעות האור והחושך אצלנו מתורגמים לחודשים בסקנדינביה. המשפט המסביר יותר מכל את ההשפעה של מצב זה על נפש האדם הוא המשפט

המפורסם בו מסתיים הסרט "חלף עם הרוח" שם אומר רט לסקרלט אוהרה: "ככלות הכל, מחר יום חדש!". משפט זה מיטיב לתאר את התחושה כי עם רדת יום ייתמו גם הצרות ומחר עם זריחת השמש החדשה עתיד חדש וטוב ייפתח בפנינו. ברור שלמשפט זה אין כל תוקף בזמן "ליל הקוטב", משום שהליל לא ייתם והשמש לא תזרח בכדי לנקות את העבר. תפיסה זו היא המביאה רבים מתושבי סקנדינביה לכדי דיכאון והתאבדות, והיא גם זו העומדת בבסיסו של הראגנרוק, מצב האפוקליפסה על פי האמונה הויקינגית בו פנריז הזאב בלע את השמש על כן העולם מצוי בעלטה ואי וודאות. כך אפוא להקות ויקינג מטאל כמו: Asmegin, Windir ,Moonsorrow ואחרות מבקשות לנצל את האטמוספרה בכדי להדגיש את ייחודם של הנורדים בעלי המזג הבדלני והמסתגר היוצרים את ההשפעה האפלה והצוננת בשיריהם.

ויקינג מטאל הוא אם כן תופעה עמוקה ונרחבת יותר מן התדמית שנוצרה סביבה. בשל המוטיבים השאולים מהדת' מטאל והבלאק מטאל נתפסת התופעה, שלא בצדק, במקרה הטוב כמשובת נעורים ובמקרה הרע כאינפנטילית ממש. אך דיון מעמיק יותר בתופעה ובגורמיה מגלה כי תחת שמות שלכאורה נראית כמושכי קהל כמו: Vintersorg (צער החורף) או Tyr (כינויו של המלחמה הויקינגי) מסתתרת תפיסת עולם רומנטית המבקשת ליצור חלופה תרבותית לאינטגרציה האירופית שתכליתה בסופו של דבר לעורר את הדור הצעיר בסקנדינביה לעסוק יותר בהיסטוריה בתרבות ובפולקלור הצפוני הקדום.

ALTHARIA

The Oasis Fib, A Cosmic Sail

Altharia מנהריה הם אחת ההפתעות של המטאל הישראלי בשנה האחרונה, EP הבכורה שלהם תפס אותי מופתע ברמות שלא הייתי הרבה זמן: קחו בחשבון שאני לא בדיוק מאזין לAfter Forever או Epica בשעות הפנאי ותמיד אעדיף איזה Kreator טוב ודוקא בגלל זה הדעה כאן יותר ממפתיעה.

קיבלתי את המיני אלבום הזה מהלהקה עצמה, להקה צעירה שעושה את צעדיה הראשונים עם הרבה רצון ואמונה, על השיר הראשון The Heir עפתי מהפתעה: אם יש מישהי שבאמת נשמעת חו"ל ובאמת נשמעת אופראית מכל סולניות המטאל ששמעתי בארץ זו הסולנית של ההרכב הזה שעונה לשם שירי, מבט בתמונות בעטיפה מראה לי שגם היא וגם רוב חברי ההרכב לא עברו את גיל העשרים וההערכה רק גוברת, אין בארץ ולא שמעתי הרבה להקות מקומיות שבגיל כזה נשמעו ככה, אם כך הם נשמעים בגיל 20 אני לא רוצה לחשוב איך הם יישמעו בעוד חמש שבע שנים אחרי שיתבשלו ויתפתחו, זו להקה עם פוטנציאל הצלחה ענק, בסדר גודל של Epica בעולם אם הם יתמידו וימשיכו, שני הכוחות העיקריים בהרכב הזה, כותב השירים המרכזי אדיר קולונה והסולנית שאותה כבר ציינתי ואני עדיין המום מהגוון הנייטווישי בקול שלה, שוב: הלהקה הזו יכולה להיות הרכב המטאל הכי מצליח שיצא מהארץ אם הם יעבדו נכון, את המוסיקה כבר יש להם, עכשיו נשארו ההתמדה וההשארות עם רגליים על הקרקע והעבודה הקשה, אם הם יצלחו את המבחן הזה תצא מהארץ להקה מפלצתית והם יקבלו דיל באחת מחברות המטאל הגדולות בעולם.

MISS YOU BADLY

איפה הם לעזאזל? צריכים אתכם כאן!

Lita Ford

רוק/מטאל נשי? הרבה לפני תופעת הזמרמרות של השנים האחרונות, בשלהי שנות השמונים היתה ליטה פורד השם הנשי הכי חם (תרתי משמע) בעולם המטאל יחד עם Doro, בניגוד ל Doro שנותנת לנו בראש עד היום, ליטה פרשה ממוסיקה לפני עשור ומאז עשתה תקליט הופעת קאמבק אחד ולאחרונה נתנה את קולה כאורחת בשיר של Twisted Sister, הבלונדה שהיתה חברה של ניקי סיקס וטוני איומי מגדלת כיום את שני ילדיה ונשואה באושר, מוסיקה? "זה כבר לא הדבר הכי חשוב לי" היא מודה בכנות.

ליטה הביאה קול מדהים, עמוק ומלא רגש ובנוסף נגינת גיטרה וירטואוזית ויכולת כתיבת שירים יוצאת דופן, נכון שהיא הציגה גם מראה פרובוקטיבי וסקסי אבל בלי מוסיקה פצצה זה לא היה עובד והבחורה ידעה להופיע כמו מפלצת.

הדואט שלה עם אוזי אוסבורון Close My Eyes Forever היה להיט ענק, Kiss Me Deadly היה מטורף, מ 1985 ועד 1990 הבחורה היתה על כל שער של מגזין מטאל אפשרי, מכרה המון אלבומים וב 1990 הוציאה את Dangerous Curves שזה לדעתינו האלבום הטוב ביותר שלה.

במהלך הקריירה הוציאה ליטה ששה אלבומי סולו, אלבום הופעה אחד, שלושה אוספים ו DVD מצויין.

שירים מומלצים:
Close My Eyes Forever, Shot Of Poison, Playing With Fire, Bad Love, Gotta Let Go, Black Widow, Kiss Me Deadly, Fatal Passion

אלבום מומלץ: Dangerous Curves (1990) Lita (1988)

למה להקשיב לה בשנת 2008: כי היא הרוקרית הנשית הכי מוצלחת שיצא לי להכיר

אתר: www.litaford.net

עוד שנתיים כולם ישמעו אותם!

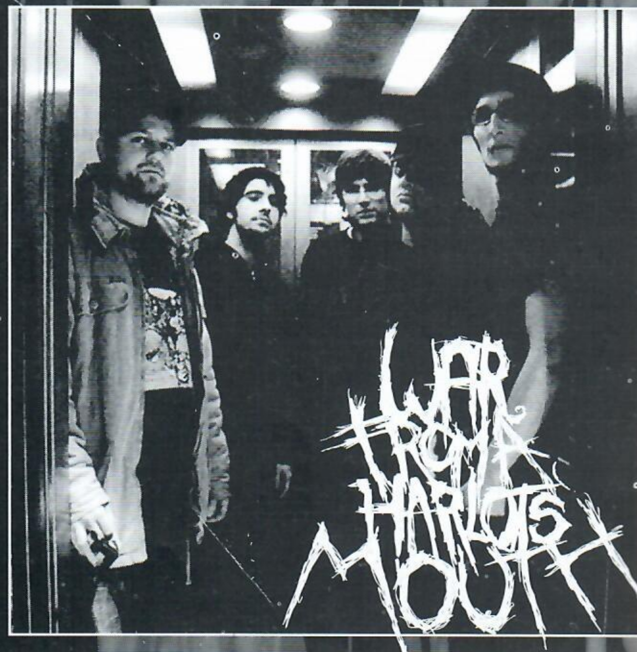
מגלה הכישרונות של רוקפוינט - War From A Harlot's Mouth

ארץ מוצא: גרמניה
דיסקוגרפיה: ספליט אלבום עם Molotov Solution ב 2006 ואלבום בכורה בשם Transmetropolitan שיוצא בימים אלו.
סגנון: מטאל, גריינדקור, ג'אז, הארדקור, פיוז'ן, מטאלקור, דת' טכני.
לייבל: Lifeforce Records
מומלץ לאוהבי: Dillinger Escape Plan, Mr Bungle, Cephalic Carnage, Faith No More, Cannibal Corpse, Meshuggah
מה הדבר שעושה אותם פצצות: המקוריות, הרעננות, הגרוב.

מה תגידו על להקה עם שמות השירים הכי מקוריים ששמעתי הרבה שנים? קבלו:

How To Disconnect From Your Social Surroundings In Half An Hour
Heeeeey... Let's Start A Band
Fighting Wars With Keyboards
If You Want To Blame Us In Something Wrong - Please Abuse This Song
And In The Right To Make Mistakes We May Loose And Start Again

הבנתם את הראש? שמות השירים יותר ארוכים מהשירים של Opeth, הגרוב עושה מ Cephalic Carnage קציצות במיץ, המקוריות בשיא הווליום, הסאונד שלהם בועט באשכים, שורף כמו שמש באוגוסט, הטירוף שבא אתם אמיתי ומלא חן, הם צעירים, הם חדשים בשוק ואני בטוח שבונים עליהם הרבה מאד בימים אלו, זה בטוח תקליט המטאל המקורי ביותר שיצא ב 2007, יודעים מה? בואו ניתן להם עוד מדליה: הלהקה החדשה הטובה ביותר השנה, עדיין אנונימים אבל איזו פצצת זמן מתקתקת הם..., כשהמחוג יגיע לאפס הפיצוץ יעיף בניין ויעיף כמה להקות חזרה לחדר החזרות, אני מניאק אם ב Relapse לא דופקים עכשיו את הראש בתסכול, הלהקה הזאת יצרה להם בעיה רצינית, אין להם מושג עד כמה....

Gene Hoglan

TIME WILL NOT HEAL THE INDIVIDUAL DEMONIC FROM THE CITY...

שאלות נוקבות למתופף הענק...

בן כמה אתה? יש לך משפחה? אתה חי ממוסיקה?
אני בן 40 בעוד שבועיים, אני לא נשוי ואין לי ילדים, אין לי אפילו חברה, יש לי חברות בכל העולם.., אני חי כמו Teenager בהרבה מובנים, גר עם שותפה בדירה שכורה קטנה, אין לי יותר מדי כסף ואני משתדל לחסוך כדי לשרוד, היו זמנים שהייתי חסר פרוטה.

איך אתה מסתכל היום על התקופה של Dark Angel?
אוהב את המוסיקה שלנו וגם את המילים שהיו מאד עמוקות אבל לא רואה טעם לעשות איחוד אם אין תקליט חדש, הסולן נהיה נוצרי מאמין, הסולן השני אפילו מכחיש שהיה אתנו, אני פוגש את החבורה מפעם לפעם אבל אני לא הולך אחורה לחברה לשעבר ולאר משחזר משהו שכבר לא רלוונטי.

צ`אק שולדינר: קריזיונר חסר תקנה או חביב וסבלני?
טיפוס מאד דעתני, איש ישר אבל מאד דומיננטי, כל עוד אתה בצד שלו הכל בסדר, כלכלית הוא מעולם לא רימה אותי, היו לנו הרבה ויכוחים, בתקופת Symbolic הוא לא רצה לצאת להופעות עם להקות כבדות אלא עם להקות מלודיות ולא הסכים שהחברה תקרא לנו Death Metal, הוא רצה להפוך את הלהקה למשהו כמו Savatage עם שירה רגילה, איבד קשר לחלוטין לאקסטרים מטאל, התכסח עם עיתונאים וחברות תקליטים, רב עם מפיקים והחליט באיזו נקודה לשנות את שם הלהקה, להעיף את כולם ולעשות מוסיקה אחרת כדי לצאת מההתחייבויות שהוא חתם

עליהם, כמה שנים לאחר מכן הוא חזר מההחלטה הזו, הקים את הלהקה מחדש והוציא את האלבום שלימים היה האחרון, אחרי Symbolic יצאנו לסיבוב הופעות שאחריו לא דיברנו כבר, היינו בנתק 4 שנים עד שנפגשנו שוב ב 1999, התחבקנו ואיחלתי לו בהצלחה עם ההרכב החדש, יש לי הרבה דברים לומר עליו וכמו על כל אדם כריזמטי הם טובים ורעים, הרבה פעמים הייתי צריך להיות דיפלומט כדי לא לאבד את מקומי שם.

איך היתה העבודה עם Andy La Roque ו Steve Diorgio?
בוא אנפץ לך מיתוס: את אנדי מעולם לא פגשתי, עד היום לא פגשתי אותו, שלחנו לו את החומר והוא הקליט סולואים בשבדיה, אני קורא כתבות שמדברות על הכימיה האדירה שהיתה בין הנגנים באולפן ובחזרות של התקליט הזה ואני מת מצחוק, איזה כימיה? בחיים לא דיברתי עם הבנאדם...
עם סטיב זה סיפור אחר, הוא חבר שלי עוד מאז שהתחיל עם Sadus, הוא בחור מקסים ובנאדם ציני ומדליק, אני מאד נהנה לעבוד אתו ואני בטוח אעבוד אתו עוד בעתיד, אני מתכנן תקליט סולו שלי ואני בטוח אזמין אותו לנגן ביחד.

למה עזבת את Death?
מוסיקלית לא רציתי שהלהקה תהפך ללהקת Traditional Metal כמו ש Chuck רצה, אמנם הוא נתן לי חופש פעולה מלא על התופים ועודד אותי לעשות מה שאני רוצה אבל בהדרגה הוא איבד קשר עם המוסיקה הזו, בנוסף לזה את הסיבוב הופעות האחרון התחלנו כידידים טובים וגמרנו עם כעסים ונתק מוחלט חוץ מלעלות יחד על הבמה.

איך הגבת ש Chuck נפטר?
בכיתי, התקשרתי לאמא שלו, יש לי המון כבוד כלפיה, היא איבדה את שני הבנים שלה וזה הדבר הכי נורא שיכול לקרות לאדם בעולם הזה, לבי יוצא אליה, הייתי אתו בקשר בשנים האחרונות, הנתק בינינו נגמר ב 1999 ומאז חזרנו לדבר, הוא חלה, מצבו התדרדר, הוא עבר ניתוח ששיפר את המצב ועשה הטבה ואז שוב היתה התדרדרות שממה הוא לא קם, הוא השאיר אחריו מורשת שלמה ובעיני הוא גיבור, חילוקי דעות בין אנשים בלהקה זה דבר לגיטימי, במיוחד כשהלהקה מורכבת מאנשים שיש להם מה להגיד.

עבדת גם עם ה Chuck השני, Chuck Billy מ Testament, איך זה נוצר?
האיש הזה מלך אמיתי בעיני, הוא צלצל אלי יום אחד ואמר "אנחנו מפרקים את Testament ויוצאים עם להקה חדשה בשם Dog Faced Gods - אתה רוצה לנגן?" הוחמאתי מאד למרות שלא הייתי מעריץ של Testament, תמיד אהבתי את Chuck עצמו כאדם וכסולן, אמרתי לו "אם אתה הזמר - אני מצטרף", התחלנו לנגן ולעשות תקליט, התקליט לקח במקום חודש - תשעה חודשים, חייתי אתם ב Oakland וחייתי מ 40 דולר לאוכל בשבוע, לא היה לי דולר על התחת לעשות עם עצמי משהו, בסוף הם החליטו להוציא את התקליט אבל לקרוא ללהקה Testament משיקולים מסחריים ברורים, אני זרמתי עם זה.
גם ה Chuck הזה חלה בסרטן, הייתי שותף בערב ההתרמה שעשינו למענו עם כל הלהקות, הוא קיבל ממני הרבה כבוד כשהחליט שחצי מהכסף שנאסף שם הוא ייתן במתנה ל "Chuck השני" על מנת שיהיה להם שווה בשווה להלחם בסרטן, לצערי רק אחד מהם שרד, ראיתי אתו שוב על הבמה לאחרונה, בנאדם ענק עם לב של זהב, אני תופס ממנו.

האם Demonic לא "בן חורג" בין אלבומי הלהקה?
הוא כן אבל אני אוהב אותו, יש שם ריפים כבדים ביותר ושירה אגרסיבית ומאד טובה, אני גאה באלבום.

מה צריך כדי שתופיע באלבום של הלהקה שלי למשל?
אם אתה חבר שלי: כלום, אם אני מכיר אתכם ואוהב אתכם כאנשים אני אעשה את זה בחינם בלי כסף, אם פונה אלי להקה זרה לחלוטין אז מעבר לזה שהם צריכים להיות טובים אני גובה שכר של עשרת אלפים דולר לאלבום או אלף לשיר.

ניגנת עם הרכב הבלאק מטאל Old Man's Child, האלבום יצא מאד פושר לטעמי, מה דעתך?
למדתי את החומר ביומיים, בחור מאד נחמד הסולן שם, הוא כיום ב Dimmu Borgir, אני דווקא אוהב את האלבום, מזכיר קצת את Symbolic.

השמועה שדווין טאונסנד אושפז בבית חולים פסיכיאטרי בזמן City נכונה?
לא בזמן City... אחרי City....

איך זה לעבוד אתו?
גם הוא טיפוס מאד דעתן וגאון מוסיקלי, כותב מהלב מוסיקה עדכנית ולא בוגד בשורשיו, הוא יוצר מדהים, מטורף אמיתי בכל מובן, כשהקלטנו את City הוא היה מטפס על קירות, נתקע בעמודים באולפן, מדבר לעצמו, תקשיב שוב לאלבום ותרגיש שזה אלבום של בנאדם שמאבד את עצמו לדעת, הרבה אומרים שזה האלבום הכי טוב שלנו, Strapping זה אחד הדברים שאני הכי גאה בהם בקריירה שלי.

מה אתה שומע להנאתך?
מסטיווי וונדר שהוא חצי אלוהים עבורי ואני מתרגש שבשבוע הבא אני הולך להופעה שלו, דרך מוסיקה כמו סיל, Fishbone ועד ל Slayer, Behemoth, Decapitated ומטאל קיצוני וברוטלי, כל מה שאני אוהב, אני אוהב מוסיקה.

אילו להקות ישראליות אם בכלל אתה מכיר?
לא שמעתי אף להקה ישראלית אבל אני אוהב את עופרה חזה, התקליט שלה באנגלית מדהים.

הולך לצאת לך DVD בקרוב, ספר לי עליו
זה יהיה DVD לא למתופפים בלבד אלא אני אדבר שם הרבה ואסביר על הקריירה שלי, אלמד לנגן, אספר דברים מעניינים ועוד הרבה הפתעות, לקראת סוף השנה זה ייצא, אני מעביר גם כתות לימוד ואני מקווה שה DVD הזה יתקבל באהבה אצל מי שמכיר את הנגינה שלי, כפי שציינתי קודם אני גם עובד על אלבום סולו.

מה דעתך על גל איחודי להקות הטראש מטאל?
לא מועיל לכלום, כבוד ללהקות כמו Overkill, Sodom ו Kreator שהמשיכו תמיד והתמידו גם בזמנים קשים, אבל להקות שנעלמו ל 15 שנה ועכשיו חוזרות עייפות ושבעות בשביל לעשות קופה? שיהיה להם בהצלחה ואני מקווה שייצא להם הרבה כסף אבל לי זה לא מתאים, הכסף לא חשוב לי, אני מלכתחילה לא בעסק הזה בשביל כסף, אני עדיין חי עם שותפה בדירה שכורה בגיל 40....

SOCIETY FAILED TO TOLERATE ME

U.F.O One place for everything

★ T-shirts

★ Lonsleeves

★ Merchandise

★ דגלים ★ Patches

★ תיקים ★ פוסטרים ★

כל הלהקות - כל המידות ניתן לבצע הזמנות מיוחדות.

מחלקות מטאל ופרוגרסיב מהחזקות בארץ,
אלפי דיסקים חדשים במחירים מיוחדים.

מבצע מיוחד: 3 אלבומים ב-120 ש"ח

מבחר ענק של מטאל:
Neurosis, Dillinger Escape Plan, Ulver
Agalloch, War From Harlot's Mouth
Liquid Tension Experiment, Opeth
Sleepytime Gorilla Museum
Antimatter, Epica, Arcturus
& Thousands of others

music UFO

רוק ואופנה
אלטרנטיבית

(972) 3-5257666

Dizingoff center, gate 6, Tel Aviv
דיזינגוף סנטר, שער 6 תל אביב

U.F.O, דיזינגוף סנטר
ת"א, 03-5257666

קופון זה שווה
10 ש"ח הנחה
בכל קניית דיסק!

An Underground's Journey

להקת הבלאק מטאל הירושלמית Arallu עומדת להופיע במרכזו של הסרט Global Metal המתאר את המטאל במדינות שונות בעולם, לרגל הסרט שאלנו את האיש המרכזי בלהקה Butchered 10 שאלות קצת יוצאות דופן.

לדעתך ה Underground מת?
אצל הלהקות הגדולות באקסטרים מטאל כן, הם פונות לכיוונים הרבה יותר נגישים לאוזן, אבל קח את כל מה שקורה במיספייס לדוגמא: להקות שוליים מכל העולם שמנגנות מטאל קיצוני ומחתרתי מפיצות זו את זו, מתכתבות זו עם זו, יוצרות קשרים ומקבלות במה מצויינת להפצת המוסיקה שלהם, אם תסתכל לפי אמות המידה האלו אז ה Underground בהחלט חי וקיים, הכל שאלה של מהיכן אתה בא ועל מה אתה מסתכל כשאתה בוחן את זה, באינטרנט התחום הזה חי באופן מאד אקטיבי כל הזמן.

מיספייס לדעתך משמש אכן במה חלופית? הוא אולי מחליף את האתרים הרשמיים?
בעיני כן, כשפנו אלי מצוות ההפקה של הסרט Global Metal וביקשו ממני להשתתף בסרט שאלתי את הבימאי Sam איפה הוא שמע עלינו, ברגע שהוא אמר לי שמצא אותנו במיספייס הבנתי שהעתיד טמון שם, לאתרים של להקות אף אחד כמעט לא נכנס, אתה יכול באמצעות מיספייס לגלוש מבנאדם לבנאדם ולטייל וכך לגלות עולמות חדשים, אני בהחלט חושב שזה אחלה ומחליף את המוצג הארכאי הזה שנקרא אתרי אינטרנט ללהקות.

ההשתתפות שלך בסרט כה פופולרי שהולך להגיע לבית של כל מטאליסט הרימה הרבה גבות וגררה גל קינאה, מה יש לך לומר על זה?
פנו אלי כי מצאו את החומר שלנו מעניין ואת האמירה שלנו רלוונטית וכי לדעתם יש לנו משהו ייחודי להגיד, נפגשנו עם צוות הסרט, אנשים מאד נחמדים, התראיינתי בירושלים העתיקה כי רק שם הם יכולים להבין בדיוק מה הקונספט של Arallu ולקבל את האווירה באופן הכי אותנטי, עוד אני מתראיין ומדבר עם הבימאי ומאחורי עוברים בזה אחר זה ערבים עם כפיות, חרדים בלבוש שחור וכמרים נוצרים, Sam הביט בי, הביט מסביב ואמר לי "עכשיו אני מבין הכי טוב את הרעיון של Arallu" , אני חושב שהרבה אנשים בארץ לא מבינים את הרעיון שלנו, הטקסטים שלנו הם לא לילדים ולא קל לרדת לעומקם ולהבין מה אנחנו מנסים לומר, אמנם קל להדבק לדימויים האופיניים למטאל שנמצאים לא מעט בטקסטים, אבל מתחת לפני השטח (כמו בכל דבר) יש רבדים הרבה יותר עמוקים שמהווים בעצם את לב ליבה של האמירה של Arallu.

יש לכם חומר חדש לאלבום רביעי?
כן, יש כבר שירים חדשים ואלבום רביעי יצא ב 2008, המוסיקה משודרגת אבל עדיין ברוח ה Old School שאנחנו אוהבים.

אילו 10 אלבומים היית לוקח לאי בודד? ולמה?
Slayer - Show No Mercy – כי זה אלבום שמעלה לי חיוך על הפנים
Danzig - How The Gods Kill – יש בו משהו שמרגיע אותי
Mercyful Fate - Time – בגלל The Mad Arab: שיר ענק !
Bathory - Twilight Of The Gods – בגלל האווירה המהפנטת
Deicide - Legion – אחד מאלבומי האקסטרים מטאל הטובים ביותר
אהוד בנאי - ענה לי – בגלל האוריינטליות הטעימה
Black Sabbath - Paranoid – יש בו שלמות בעיני
Mayhem - De Mysterius Dom Sathanas – המוסיקה שם נותנת לי עוצמה
Venom - Black Metal – אלבום שממנו התחלתי
Death - Symbolic – אלבום מושלם מבחינת הנגינה
כל אלבום של Led Zeppelin כי הם פשוט עושים לי את זה בגדול
ואת Satanic War In Jerusalem של Arallu שזה הבייבי שלי

הלהקה היא קריירה? תחביב? מפלט?
זו הפינה הקטנה שלי בה אני יכול להוציא הכל בלי לדפוק חשבון, מעולם לא בניתי על הלהקה כקריירה.

המוסיקה שלכם לא בדיוק אפלה מוסיקלית, לפעמים ההפך, איך זה מתבטא?
המוסיקה של ארללו לא אפלה ולא עצובה, היא אפילו שמחה , אנחנו לא מדינה קרה, האדרנלין שלי בשמיים וחם כאן והמוסיקה יוצאת עצבנית ואגרסיבית והמקצבים המזרחיים זה שמחה ואופטימיות.
זה הריקוד , המחול, שיא האקסטזה.

ולמה אתה מקשיב כיום? על מה את יכול להמליץ?
אני חושב שהקהל מחפש דברים מעניינים וחברות התקליטים מחפשות להחתים להקות לפי תבניות של מי נשמע כמו מי.
דברים שאני ממליץ עליהם מהאלבומים שיצאו השנה? Nile האחרון טוב מאד, גם Grave Digger החדש אחלה, יש את Mucous Scrotum הישראלים שהם מצויינים לדעתי, ב Mayhem החדש יש את הטירוף והם עדיין נותנים בראש.

אתה מסתכל כיום על טרור כבעיה יותר עולמית מאשר ישראלית?
כן, תראה את בניני התאומים, את מה שקורה בעולם, לא דוקא כאן, זו מגפה עולמית ואני חזיתי את זה שזה יתפרץ וייצא החוצה מחוץ לישראל בעוצמות כאלו, זו הבעיה המרכזית של העולם כיום.

והמקור שלה?
כמו שאמרתי תמיד: דתות = מלחמות.

מדרגות לגן עדן...
מסע בעקבות חלום...

רן ירקוני בעקבות Led Zeppelin

רן ירקוני, תושב ר"ג בן 43, אב לשתי בנות, שומע לד זפלין משנות השבעים, מספר כאן את סיפורו האישי לצד הלהקה, סיפור של הגשמת חלום.

"הכל התחיל בשנת 1978 בגימנסיה מודיעים בר"ג, הייתי בן 16, בהפסקות בין השיעורים הרדיו הכללי של בית הספר היה מנגן בעיקר את Deep Purple ולד זפלין, תוך ימים התאהבתי בלהקה ובעיקר במתופף ג'ון בונהם, התחלתי לתופף בעצמי.

באמצע אותה שנה פרצה שביתה גדולה בת 3 חודשים שהובילה אותנו בהעדר מועדונים להקרנות לילה בקולנוע "פריז" המיתולוגי בת"א, שם היו מקרינים הלוך ושוב את The Song Remains The Same של לד זפלין, זה חשף בפנינו את הלהקה האגדית מכולן, הקרנות הסרט שמשקף את כוחה האדיר של הלהקה בהופעה חיה משכו אותנו שבוע אחר שבוע למקום, מגלים עולם חדש".

"ג'ון בונהם, רוברט פלנט, ג'ימי פייג' וג'ון פול ג'ונס פתחו בפני שער, עולם חדש, בשעת הסולו תופים של בונהם היה משתרר שקט באולם, היינו חבורה של צעירים שמתמכרת לטעם המטורף של הרוק הכבד בצורתו הגולמית ביותר".

שנה לאחר מכן, ב 25 לספטמבר 1980 הלך לעולמו אחד מגדולי המתופפים: ג'ון בונהם.

והמנגינה לעולם נשארת....

"השנים חלפו הרבה יותר מהר ממה שיכלתי לדמיין, והמוסיקה של לד זפלין תמיד היתה הפסקול לחיי, בצבא, בחתונה, בגירושין, בכל צעד בחיי, כמו יין משובח, הרוק והסולן המדהים של לד זפלין רק העצימו את הגעגועים לדבר האמיתי, התחושה היתה כי הכל נגמר מוקדם מדי, נגדע בטרם עת, להקה ברמה כזו ראויה לקריירה ארוכה יותר".

"כשהחלטתי לחגוג יום הולדת 40 ידעתי כי לד זפלין יחגגו איתי, יצרתי אוירה מתאימה בביתי,הזמנתי את חברי להקרנה מיוחדת של אותו סרט מקולנוע פריס ול DVD החדש שיצא באותם ימים וכלל 5 שעות מהמיטב של הלהקה, באותו ערב חזרנו כולנו להיות בני 16, התקופה הכי יפה ותמימה בחיי חזרה אלי".

"לפתע הבזיק בי הרעיון ואמרתי: למי מתאים לעלות השנה לקברו של ג'ון בונהם ולחלוק לו כבוד? מי רוצה להצטרף?, תכננתי להגיע לשם ביום השנה למותו, 25 לספטמבר".

"הרעיון נשמע מטורף אבל אני כבר התחלתי לתכנן את המסע המרגש הזה, מסע שמקיף לי 40 שנות חיים, רגשות, זכרונות, הכל.

הבאתי מפות, קראתי המון מידע, ניסיתי לתקשר עם אנשים מקורבים באנגליה, להפעיל קשרים, ההתרגשות צפה בי כמו ילד בן 15, זכרונות מהולים בהתרגשות, בתקווה ותחושה שאני הולך להגשים כאן חלום ישן שלי, לגעת ביצירה של מי שעיצב אותי וליווה אותי כל חיי, אולי אפגוש שם ביום השנה למותו את חברו הקרוב והאיש שגר לא רחוק ממנו: רוברט פלנט? נשמע הזוי? מטורף? חכו ותראו...."

"לצאת למסע כזה בגיל 40 זו פרספקטיבה אחרת לחלוטין מלצאת אליו בגיל 17, מבחינתי יצאתי לטיול הסטורי, טיול שבו אהיה פיזית באותם המקומות בהן נוצרה המוסיקה שעיצבה את חיי, המוסיקה שהיא הפסקול של החיים שלי, הלב דפק ולא באמת ידעתי לקראת מה אני הולך ומה צפוי לי, בלב התנגנו כל הזמן השירים של לד זפלין ותמונות מתקופות שונות בחיי רצו לי בראש ללא הפסקה, עמדתי להיות חלק ממשהו גדול, גדול עבורי, וידעתי את זה".

..."רעש מטוס ממריא קטע את רצף החשיבה, אני בדרך, לאן? לטיול בזמן, לחוויות מטריפות שתמיד יישארו לי עמוק בלב, גלגלי המטוס התנתקו מהקטע והגיטרה של ג'ימי פייג' חזרה לקרוע אותי מבפנים מבעד לאוזניות, עכשיו הרגשתי קרוב אליהם יותר מתמיד...."

המשך בגליון הבא...

AGHORA - Formless

על שרידיה המפוארים של Cynic האגדית הוציאה Aghora לפני 5 שנים את אלבומה הראשון שהיה מעין פיוז`ן של רוק מתקדם, ג`אז ונגיעות מטאליות, נכון ש 3 מתוך ארבעת חברי ההרכב של Cynic מנגנים כאן ונכון גם שרמת הנגינה שלהם לא חלודה וכל אחד מהם בהחלט נגן בחסד.

רק מה? לפעמים צריך יותר מזה, האלבום הראשון שלהם הראה פוטנציאל מבולבל ולאחר 5 שנים ולא מעט תהפוכות שקרו בעולם המוסיקה הייתי מצפה מלהקה עם נגנים ברמה כזו להתקדם יותר.

נכון שהמתופף Sean Reinert (היה גם ב Death) מנגן מדהים, אז מה? אני הולך ומקבל הרגשה של האזנה לג`אם סשן ולא לאלבום, תענוג לשמוע את הבחור מנגן ושם בערך מגיע הסוף לתענוגות, יש כאן סלט שמורכב מריפים שמנסים להשמע Cynic, סולואים שמנסים להשמע ג`אזים וסולנית שאם לא הייתי יודע שהיא לא מכאן הייתי מהמר שהיא משלנו (וזה לא נאמר כמחמאה) - הבחורה מסלסלת בקולה כשבמיקס של האלבום בולט בערך פי 2 בווליום משאר הנגנים, יש כאן הרגשה של פספוס, הרגשה של נגנים מעולים שכותבים מוסיקה בינונית, כייף לשמוע את הסולואים, כייף לשמוע את התיפוף, אבל שירים אין כאן.

(5)

VIRGIN BLACK - Requiem Mezzo Forte

הסטיקר היוקרתי שעל העטיפה בישר "למעריצי My Dying Bride, Moonspell ויופי קלאסי": קניתי. Dead Can Dance, את ההשפעה הכי חשובה אולי שכחו או לא רצו לציין כאן: Elend האוסטרים.

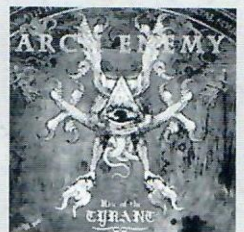
אני לא חושב ש Virgin Black צריכים את הסטיקר כדי למתג את עצמם, מוזר שהלהקה הזכירה באותה נשימה גם את Novembre: להקה אלמונית אם כי ותיקה בשוק.

כך או כך Virgin Black בהחלט לא איכזבו אותי, על השיר הראשון Requiem שומעים את הרמה הגבוהה של האלבום ואת האוירה הקפואה שנוצרת מהקשבה לו, דמיינו חדר בטמפרטורה קרה מאד, שכבו על המיטה עם אוזניות וכנסו לתוך העולם המופלא של Virgin Black, פסנתרים, קולות אופרה, כינורות, שאגות מטאל ממעמקי הייאוש, שירה גרגוריאנית עמוקה ובכלל מוגשת לנו כאן מנה מכל טוב.

מה שבולט כאן הן ההשפעות הקלאסיות הרבות, לא צריך לאהוב מטאל כדי להתחבר לאלבום הזה: ההפך: תשמיעו אותו לחברה שלכם, לאמא שלכם, למי שאוהב מוסיקה עמוקה ומלאת דרמטיות עם מוטיבים קלאסים מאד דומיננטים, Virgin Black באלבומם השלישי מייצבים את עצמם כאחת הלהקות היותר איכותיות בתחום המשלב בין מוסיקה קלאסית ומוסיקת בארוק למטאל.

(7)

ARCH ENEMY - Rise Of The Tyrant

Arch Enemy היא אחת מלהקות המטאל המלודי המצליחות ביותר בשנים האחרונות, מאלבום לאלבום הפופולריות שלהם גואה וכמות המעריצים שלהם מוכפלת, הם נחשבים ענקיים באירופה וביפן בעיקר בזכות הריפים של הגיטריסט מייק אמוט שהיה בעבר ב Carcass והסולנית אנג`לה שזועקת ומגרגרת כמו סולן מצוי ואף טוב יותר.

הבעיה שלי עם המוסיקה של Arch Enemy תמיד היתה זהה: טכניקאים מצויינים, מנגנים נכון ותמיד בהפקה טובה וסאונד מעולה אבל חסרי נשמה ובאיזשהוא מקום מפוספסים ומעט אטומים מבחינה רגשית, זו אגב היתה גם הבעיה שלי עם Carcass, הריפים של מיסטר אמוט ללא ספק מעניינים אם כי בנקודה מסויימת מתחילים למחזר את עצמם, כנ"ל לגבי האלבומים והדמיון של החדש לקודמיו, הבעיה היא חוסר הנשמה שמלווה את הלהקה כבר לא מעט שנים, אם זה לא מפריע לכם אז תקבלו אלבום מטאל מהוקצע ועשוי לפי הספר, אם זה מציק לכם תלכו לשמוע את At The Gates או את Dark Tranquillity במקום.

(7)

AT VANCE - VII

יש להקות שמצליחות להצליח בלי פרסום חזק ובלי מסעי הופעות גדולים ו Hype סביבם אלא עקב עניין של הקהל במוסיקה שלהן, הן מעטות אך יש כאלו.

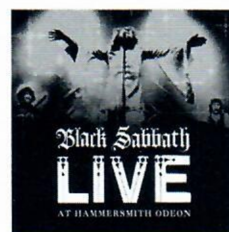
קחו את Summoning בתחום הבלאק, את Monstrosity בתחום הדת`, את Elend בתחום האוונגרדי, קחו גם את At Vance בתחום ה Heavy Metal כדוגמא טובה.

At Vance הוציאה כבר שבעה אלבומים, אלבום בשנה, הם לא מוכרים כמו Edguy או Rhapsody אבל הם מצליחים בהתמדה ומאלבום לאלבום כמות הקהל שלהם גדלה.

למה? כי יש להם שירים טובים שכייף לשמוע ויעשו טוב בלב לכל מי שהסטייל הזה מדבר ללבו, כי הם קיטש אבל לא הקיטש המוכר שיש ב Power Metal אלא הם משלבים בצורה מאד יפה הארד רוק מלודי עם Heavy Metal, תשמעו את Shiver מהאלבום הזה ותראו איך Whitesnake מתחברת לעולם המטאל העדכני יותר ואיך מתבטא השילוב הזה, השירה כאן חמה, מלאת רגש ואיכות, מאד דיוויד קוברדייל בכיוון, הסולואים מעולים אחד אחד, ונכון שהחומר כאן תבניתי, אז מה? יש כאן הארד רוק מטאלי טוב, כזה שעושה שמח בלב, עשוי בטוב טעם אמיתי, פשוט רוק משובח, אני מאמין שרוב מעריצי הלהקה נעים בסביבות גיל השלושים, יודעים מה? זה פשוט כייף של אלבום, יין טוב.

(7)

BLACK SABBATH - Live At Hammersmith Odeon

Black Sabbath יצאו לפני שנה לסיבוב הופעות עם סולנם לשעבר רוני ג'יימס דיו האגדי, הטור שבוסס על האלבום Heaven And Hell זכה להצלחת ענק בכל העולם ובעקבותיו הוציאה הלהקה אוסף שנקרא The Dio Years וכעת מגיע תור אלבום ההופעה החיה במהדורה של 5,000 עותקים בעולם המתעדת את סיבוב ההופעות של 1982 שעשו יחד.

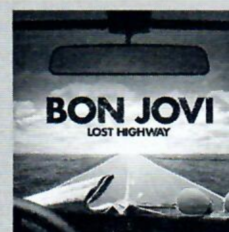
הדבר שהכי בולט כאן מאד פשוט: אמנם אוזי אוסבורון הוא יותר אישיות ויותר דמות, אבל דיו הוא זמר הרבה יותר טוב, כדי לקלוט את זה צריך להקשיב להופעה הזו, להפתעתי ההופעה הזו יצאה "מיטב הלהיטים" של Black Sabbath וזה אומר הרבה קלאסיקות שמזוהות כשירים של אוזי, Paranoid, Black Sabbath, Iron Man ועוד, ויש כמובן גם את השירים מהאלבומים עם דיו.

דיו לוקח את "השירים של אוזי" וקורע להם את הצורה וגורם להם להשמע הרבה יותר טוב, בגיל של סבא שלכם דיו נשמע צעיר ומשובח כמו יין טוב, רעב לשיר, רעב להופיע ונותן את הנשמה בכל הכוח.

צוות הנגנים סיבו ובעיקר טוני יומי נותנים כאן עבודת קודש, זה אלבום הופעה מעולה, אני בכייף מכניס אותו לליגה של Live After Death האגדי, קלאסיקה לכל מי שאוהב רוק כבד, זה הבסיס, זה האבא, הופעה חובה.

(9)

BON JOVI - Lost Highways

להשוות את תקליט החדש של בון ג'ובי לאלבומים הקלאסים שלהם משנות השמונים לא יהיה מהלך נכון, אחרי הכל הלהקה התבגרה, האנשים עברו אי אלו שנים, בערך 20 שנה, ואמן צריך להתפתח וכך ניצלה בון ג'ובי מהשוואה מביכה עם אלבומי המופת Slippery When Wet מ 1986 או New Jersey מ 1988 שהיו גורמים לאלבום החדש להראות רע מאד.

אבל מה? מן הפח אל הפחת אמרו חכמינו, נכון יהיה להשוות את Lost Highways לאלבום שקדם לו Have A Nice Day מ 2005 וגם מהשוואה זו יוצא האלבום החדש עם פנס בעין.

בעוד האלבום הקודם הציג להקה חיה, שמחה, כזו שמרגישים שהשנים עושים לה טוב והיא חזרה לעצמה בתקליט מצויין עם שירים טובים אחד אחד ואף הכי כבדים שיצאו להם בעשור האחרון מציג האלבום החדש להקה עייפה, שבעת הצלחה עם שירים בינוניים במקרה הטוב ומשעממים במקרה הרע.

לא מצאתי פה ולו שיר אחד שתפס לי את האוזן, ב Have A Nice Day היו לפחות תשעה כאלו וזו להקה שגדלתי עליה ויש להם תמיד מקום חם אצלי בלב רק מה? באלבום הזה הם באמת איבדו את הדרך, לא סתם הם בחרו את השם הזה....

(5)

BURNING SKIES - Desolation

קראתי עליהם שהם מזכירים את Slayer, האמת היא שהם הרבה יותר כבדים, יש משהו בשירה, בעיקר במקצבי השירה שאכן מזכיר את טום אראיה והחבורה אבל מלבד זה כאן יש הרכב שיותר נוטה לכיוון ה Death Metal המודרני אך עם זאת לא שוכח מהיכן בא ומפציץ בקטעי Blast Beats לכל אורך הדרך עם שירה אכזרית סטייל Behemoth וריפים מרושעים.

האלבום (שהוא השלישי שלהם) מופק מעולה, כבד, גיטרות נמוכות בסאונד עכשווי ומלא בשר, כך גם התיפוף והשירה, מקצבים מלאים כוח ועוצמה והרבה מאד עומק, מבחינת רמת הלהקה ניתן בקלות להשוות אותם ל Behemoth, Dying Fetus, Cannibal Corpse ושאר מפלצות התחום, הם לא נופלים מהם בשום דבר, מכאן והלאה זו רק שאלה של פרומושן וקידום, הנה הרמנו את הכפפה.

(8)

DESASTER - Satan's Soldiers Syndicate

אני חייב לומר כמה מילים על תקליטי רטרו טראש: רובם יותר פוזה ממוסיקה ובשם אלוהים: Kreator, Sodom, Exodus, Nuclear Assault וכל אלו לא שרו על הנושאים המפגרים שרוב להקות הרטרו טראש עוסקות בהן ואם כן אז זה היה בתקליט הראשון שיצא לפני 20 שנה ובטח לא בתקליט השביעי שיוצא ב 2007, אל תזלזלו באינטליגנציה של הקהל, זו אחת הסיבות העיקריות שלא Bewitched לא Swordmaster וגם לא Desaster לא מדגדגים אפילו את הברך של להקות כמו Darkness, Assassin, Exhorder ודומיהן (ואני לא מעז להעלות על דל שפתי להשוות אותם ל Kreator או Sodom..).

עם כל הכבוד על זה שלהקות כמו Desaster (שאני מכיר עוד מהאלבום הראשון) הם מטאליסטים אמיתיים, ויש להם את רוח המטאל, זה עדיין לא עושה אותם להקה טובה, והשם האינפנטילי של האלבום החדש בטח לא מוסיף, מאד רציתי לאהוב את זה כי אני אוהב טראש ואני אפילו אוהב להקות כמו נייפילים השבדים שאצלם באמת יש אטרף עד הסוף, כאן יש חצי עבודה, הרבה אהבה למוסיקה, הרבה רצון לתת בראש, בסוף היום המוסיקה לא משכנעת וזה לא דגדג לי את שרירי הצוואר.

(5)

ELEND - A World In Their Screams

ההרכב האוסטרי/צרפתי באלבומו השביעי, Elend הם לא מטאל, Elend הם לא מוסיקה קלאסית או מוסיקת באורק, Elend הם הדבר הכי מיוחד שיכל לצאת מחבורה של מוסיקאים ואמנים שגדלו על מוסיקה מימי הביניים, מלחינים קלאסים ובמקביל At The Gates ו Bathory.

המוסיקה שהם מקליטים כבר למעלה מעשור היא מוסיקה המשלבת בתוכה את התחושות הכי אמוציונליות של הלב והרגש, כעקרון אלו קטעים קלאסים באווירת גהינום קפוא עם שירה שמרעידה את הלב, שילוב של אופרה עתיקה, צרחות סטייל דיאמנדה גאלאס וזעקות בלאק מטאל המשתלבות לפעמים בפסקול האלמותי הזה.

צריך ראש מיוחד כדי להכיר בגאונות של הלהקה הזו, אני מאמין שמי שאוהב להקות איכותיות כגון Summoning האוסטרים, Bathory השבדים או Dead Can Dance ואפילו פסקולים של סרטים ישנים יתאהב בהם, זו מוסיקה מיוחדת ואוונגרדית, גותיקה אמיתית ולא פופוליסטית, מוסיקה שבאה ממנזרים עתיקים, מימים אפלים, ממקומות בהם לקירות היה צליל ולרוח היה שם, מי שמחפש לחפור בעצמו ובמוסיקה שהוא שומע עד שהאצבעות ידממו מחתכי הטירוף ובמקביל ינגנו על פסנתר עתיק בחדר מהמאה ה 16 – זו מוסיקה בישבילו, תכלס זו גאונות.

(8)

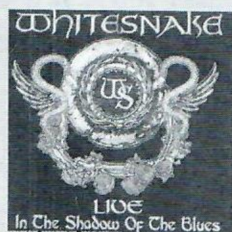
ENTHRONED - Tetra Karcist

סוף סוף יש ללהקה הזו תקליט בהפקה נורמלית ולא בסאונד מערות עמוס ולא מושך, ישר מהעטיפה רואים שהרכב הבלאק מטאל מבלגיה עלה כתה וכמה דברים השתנו בממלכה המיזנטרופית של האנשים מארץ השוקולד.
להגיד שזה מגיע לרמה של האייקונים בתחום Emperor ודומיהם יהיה שקר - זה לא.
מה כן? זה בלאק מטאל בהחלט טוב ומשכנע, ההרכב ותיק ויודע מה הוא עושה מבחינת כתיבת השירים וסוף סוף גם מבחינת הסאונד, זה מאד מנוכר, מאד קר וכעוס ואת זה שומעים מייד, מה חסר ל Enthroned כדי להיות להקה מובילה? מקוריות ואמירה אישית, נכון שהתקליט הזה הוא עליית מדרגה ויש בו יותר מקוריות מאשר בכל תקליט קודם של ההרכב אבל זה לא מספיק, הסטנדרטים של הסגנון עולים כל הזמן ומה שעבד ב 1995 לא בהכרח יעבוד ב 2008, יש כאן מסקנה ש Enthroned מימשו אבל לדעתי לא הלכו אתה מספיק רחוק, יהיה מעניין לשמוע את התקליט הבא שלהם אחרי שיבינו סופית את עומק המהלך שהם עצמם התחילו, בינתיים זה תקליט די טוב.

(7)

WHITESNAKE - Live In The Shadow Of The Blues

מדהים איך שכל מה שדיוויד קוברדייל נוגע בו הופך מיידית לזהב תוך שניות, הדיסק הזה היה מתקבל אצל כל להקה אחרת כמיחזור של מיחזור של חומר ממוחזר שלעוס עד דק, אלבום הופעה רביעי שהוא אוסף של שירים שלפני שנה יצאו 90 אחוז מהם ב DVD ובדיסק המצורף לו שהוציאה הלהקה.

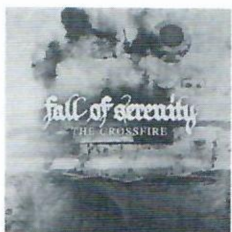
כל להקה אחרת היתה מקבלת כאן שחיטה חסרת רחמים על המהלך המריח מצלצלין הזה, כל להקה אבל אצל קוברדייל החוקים אחרים, לאיש יש חוקים משלו ולנו יש חוקים אחרים בשבילו ובשביל עוד כמה פרוטקציונרים שעושים לנו טוב על הלב ועל האוזניים כבר עשרות שנים.
אז מבחינתי נסלח לאיש על המיחזור של החומר ונגיע ישר לעניין:

הופעה פצצה !! חשבתם לרגע שלא?? אתם מכירים מוצר רע שהאיש הזה הוציא? אני לא ויש לי את כל הדיסקוגרפיה לאורך 30 שנות קריירה.
מה שעוד נאמר במסגרת ההטבות הוא שיש כאן ארבעה שירים חדשים של ההרכב !! סוף סוף חומר חדש של Whitesnake אחרי מי יודע כמה שנים.

השיר הראשון Ready To Rock עדכני ולמרות זאת מזהים את קוברדייל בשנייה, If You Want Me יותר עדין, מזכיר את הבלדות של ההרכב משנות השמונים, All I Want Is You חוזר לקצב המהיר וקוברדייל שר גבוה וסוחף, Dog שסוגר את הדיסק משאיר טעם של עוד לקראת האלבום החדש שכולו שירים חדשים שאמור לצאת בקרוב.

(8)

FALL OF SERENITY - The Crossfire

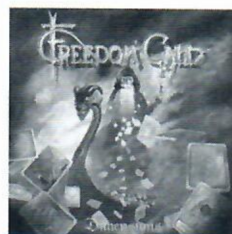

האלבום הרביעי של הלהקה, בקומוניקט מחברת התקליטים נכתב שזה מזכיר את Slayer האחרון עם נגיעה קלה של Death Metal, ובכן, Death Metal אכן יש כאן למכביר, גם ריפים קטלניים של טראש, אבל האלבום הזה לא רואה את Slayer האחרון ממטר, אולי אם Slayer היו מותחים את החבל שלב אחד קדימה הם היו מגיעים לתוצאה דינמית ואגרסיבית כמו ש Fall Of Serenity הגיעו כאן.

האלבום הופק ומוקסס על ידי דן סוואנו האגדי (Edge Of Sanity, Bloodbath) שעשה כאן עבודת סאונד מדהימה ויצר ללהקה סאונד שמתאים לחומר שלהם כמו כפפה ליד, התוצאה היא אלבום מגובש, עם נוכחות חזקה, כבד ומרשים מאד, אלבום של להקה שבהחלט יכולה להוביל ז`אנר עוד כמה שנים, זה הרבה יותר טוב מ The Haunted והרבה יותר כבד ועצבני מ Slayer וזה בהחלט ברמה זהה כיום.

(9)

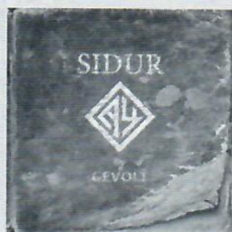
FREEDOM CALL - Dimensions

Freedom Call משחררים את האלבום השישי במספר, הלהקה הגרמנית ממשיכה את הקו של אלבומיה הקודמים שהיו Power Metal ממוחו של המתופף דניאל צימרמן שמנגן גם ב Gamma Ray.

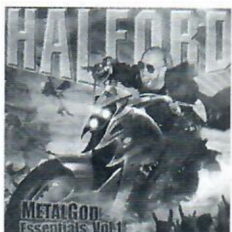
Freedom Call תמיד הפגיזו בהפקה נקייה, חומר מלודי מאד על סף הפופי, שירים מהירים וקצביים ובכל תקליט עד היום היו להם שניים שלושה שירים מעולים והשאר בינוניים ומטה, מה קרה באלבום החדש אתם שואלים? כל השירים בינוניים, אין שירים טובים ואין שירים גרועים, הכל "בסדר", הכל לא מתעלה על עצמו והכל מאד ממוצע, הכתיבה, הרעיונות, ובכלל אני מקבל את ההרגשה שהמעיין יבש לחבורה, נכון שהם מנגנים טוב וכל אחד מהם מקצועי בתחומו, אבל בסוף היום אלבום נשפט לפי רמת השירים שלו וכאן הבינוניות פשוט מטריפה אותי מתסכול.
(5)

GEVOLT - Sidur

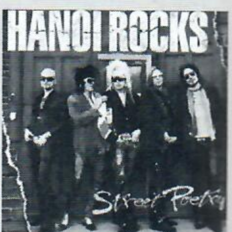
Gevolt הם להקה מקומית מאזור אשדוד, דיסק הבכורה שלהם Sidur הוא אחד הדברים המקוריים ביותר שיצאו מישראל בשנים האחרונות, הכרתי אותם אנונימיים לחלוטין וללא ספק גיליתי כאן משהו מיוחד מאד.
Gevolt מביאים סגנון ייחודי, זה שילוב שלא שמעתי בחיים שלי של פולק מטאל, מוסיקה אלקטרונית, קטעי אינדסטריאל, דום מטאל, קטעים קלאסים, רוק גותי, EBM, דארק אייטיז, והמון מקוריות עד כדי המצאת כיוון שזר לחלוטין לי וזו בהחלט מחמאה, אני מתלבט איך להגדיר את זה ולא מצליח, מתלבט למי זה פונה ומבין שזה הולך למי שמחפש מוסיקה סופר איכותית, מקורית מאד, כזו שלא מפחדת להעז ולהמציא את עצמה מחדש, כל השירים ב Sidur הם ברוסית, דבר שלטעמי מוסיף עוד עניין, אני מאמין שמהר מאד הלהקה הזו תוחתם בחברה אירופאית, מדובר בהרכב סופר מוכשר, מילה טובה מגיעה גם על הגימור ועטיפת האלבום המקסימה, פשוט כל הכבוד.
(8)

HALFORD - MetalGod Essentials Vol 1

רוב הלפורד הוא המלך, הוא ה Metal God של מיליוני אוהבי רוק כבד בעולם, יש לו קול אדיר והוא הסולן של Judas Priest האדירים, אה, רוב גם עבר את גיל החמישים וכנראה משהו זז שם במערכת אחרת קשה להבין את הרעיון התמוה להוציא אוסף של שירים שכבר הופיעו באלבומיו הקודמים בחברת התקליטים האיטלקית Frontiers שקטנה בהרבה מהסטנדרטים שהבחור מכיר, וכל זאת כמה שנים לאחר שהוא חזר ל Judas Priest והרכב הסולו שלו לא מעניין בדיוק אנשים בלשון המעטה..
3 שירים חדשים ו 21 שירים שכבר הופיעו, העיתוי של יציאת הדיסק הזה גורם לי להרים גבה בפליאה: או ש Frontiers צריכים את הלפורד כדי למתג את החברה שלהם כרצינית יותר, או שהלפורד עצמו קיבל תשלום נאה על המחזור הזה, אחרת קשה להבין את העיתוי, את הקונספט והרעיון, האלבום האחרון של Judas Priest עמו מלפני שנתיים Angel Of Retribution לא היה בדיוק להיט גדול, במקום לחלטר מהצד על פיצה ומקרוני הייתי מציע לאיש בעל הקול הכי טוב במטאל לעבוד עם Priest ולהביא תקליט חדש שיקמבק את הלהקה ויציב אותה שוב בצמרת, אוספים כאלו בעיתוי כזה לא בדיוק נשמעים כמו קאמבק.
(5)

HANOI ROCKS - Street Poetry

קראתם עליהם ראיון בגליון הזה, הנה האלבום החדש של ילדי הרחוב מפינלנד: Street Poetry שיוצא שנתיים אחרי קודמו, Hanoi Rocks של 2007 הם להקה פעילה, בועטת, נושכת ובעיקר (קבלו בפואטיקה) בת זונה של להקה. Street Poetry הוא הנשק החדש שלהם נגד העולם, אין שם מתאים מזה לאלבום של ה Rocks ואין עטיפה הולמת מזו להעביר את רוח הדברים.
הלהקה הזו היא האמא והאבא של הגלאם, הפאנק, ההארד רוק, הסליז, הפופ פאנק ומה שלא תרצו, ויש פער אדיר ביניהם לבין כל הלהקות שבאו אחר כך, זה בערך כמו לשמוע את Slayer ואחר כך את Bewitched, ואם לא הבנתם את ההשוואה כי אתם לא מכירים את Bewitched (אני לא רוצה לחשוב שיש מישהו שלא מכיר את Slayer...) אז במילים פשוטות יותר: Hanoi Rocks הם אלופי עולם במה שהם עושים, מייקל מונרו נשמע רענן וכריזמטי כמו לפני 20 שנה, אנדי מקוי מביא ריפים ולחנים שעושים חשק לא להפסיק לעולם, ההפקה פצצה, וממש כמו בכל האלבומים האחרונים שלהם: אין כאן אף שיר גרוע, כל שיר נע בין טוב למצויין.
הסינגל Fashion הוא דווקא מהרכים ביותר באלבום, תקשיבו ל Hypermobile הבועט ול Highwired ולשיר הנושא של האלבום, ככה עושים רוק אנד רול, חשבתם שהרוח במפרשי הרוק הבועט מתה? חשבתם שאין כמעט להקות רוק סליז טובות והכל פלסטי והורדות וטריגרים ומיספייס ודיגיטלי עד כדי בחילה? בואו תשמעו את Street Poetry, המסיבת רוק הכי טובה בעיר, ססגוני, כריזמטי, בועט באשכים, מלא התלהבות וכייף, והרבה כייף, אחד מאלבומי הרוק של השנה אין צל של ספק, Other Bands play - Hanoi ROCKS
(9)

HELL WITHIN - Shadows Of Vanity

זה לא קורה כל יום שמגזין המטאל המיתולוגי "מטאל האמר" בלונדון כותב על להקה חדשה שהיא הדבר הבא באקסטרים מטאל, זה קרה ל Hell Within עם האלבום הזה שזכה שם לציון 9 ולמבול מחמאות שלא היה מבייש את הגדולים ביותר.
אז ממה התלהבו מומחי המטאל? מאלבום שמשלב בצורה מאד זורמת עבר הווה ועתיד, טראש קלאסי ונגיעות של Testament עם לא מעט נגיעות של At The Gates ו The Haunted באלבומים המאוחרים יותר, כל זה עם נגיעה מאד עדכנית והפקה מרשימה מאד, כבדה ומלאת בשר, סאונד עוצמתי, ברור וחד.
השירה משלבת גראולינג, שירה צורמנית ושירה מלודית, יש כאן משהו שידבר גם למעריצי Soilwork וגם למעריצי Pantera למשל, זה בעצם היתרון של הלהקה הזו, יכולות הנגינה כאן גבוהות מאד - יש מצב שהם אחת התגליות של השנים האחרונות והעתיד עוד יאיר להם פנים.
(8)

HIGH ON FIRE - Death Is This Communion

זו להקה שתולים בה את התקוות להיות הפריצה הבאה של Relapse Records, הם לא נשמעים כמו אף להקה שבאה מהחברה הזו קודם, יש כאן שילוב מיוחד של Slayer, Down, Motorhead, Clutch, Isis, Mastodon ו Black Sabbath, מעין בלנד ביזארי של סגנונות, יש בזה משהו אין ספק: יש כאן מקוריות, יש כאן נסיון לעשות משהו חדש, יש כאן סאונד גיטרה שחברת התקליטים מגדירה כמודרני ועילאי ואני מגדיר כצורמני ומונוטוני א-ב-ל זה בהחלט תקליט בראש טוב, תקליט שיילך טוב עם כמה בירות, יש לו קטע ייחודי ויש מצב שהוא יתפוס טוב, לא יודע אם זו התקווה הגדולה של Relapse אבל זו יכולה להיות אחת מתקוות העתיד שלהם רק שיוציאו לטכנאי הגיטרות מכתב פיטורין,יביאו את ריק רובין לעשות מהם מפלצת כי זה אפשרי ואז באמת יש מצב לתקוה, בינתיים זה פוטנציאל שיהיה נכון לעקוב אחריו ולראות לאן הוא יתפתח.
(7)

ICED EARTH - Framing Armageddon Something Wicked Part 1

ממש כמו ש Helloween גרמו לי לאנטגוניזם כשקראו לאלבום האחרון Keeper Of The Seven Keys Part 3 או Queensryche שקראו לאלבום Operation Mindcrime Part 2 והוציאו פשוט חילול קודש, כך הרמתי גבה כשראיתי את השם הפופוליסטי של האלבום החדש של ג'ון שפר ולהקתו, למה למחזר? זה נדון מראש לכשלון, מישהו מדמיין עכשיו Hell Awaits 2?? ושלא נזכיר בכלל את Abigail 2 המביש עד מבוכה של קינג דאיימונד.
אז מעבר לבחירת השם הלא מוצלחת יש כאן דוקא אלבום טוב, ג'ון שפר וטים ריפר אוואנס (שהועף מהלהקה לאחרונה לטובת מאתיו בארלו) בהחלט יודעים את העבודה, שילוב של Heavy עם Thrash מטאל, ריפים כמיטב המסורת של הלהקה, שירה פצצה, קטעים מרגשים ומלודרמטים כמו שתמיד היו בכל אלבומי הלהקה, האלבום שומר על רמה אחידה לכל אורכו ו Iced Earth לא מתקלקלים ונשארים נאמנים לעצמם מוסיקלית, מי שאוהב אותם יקבל בדיוק את אותו סטייק אנטריקוט שעוד לפני שנכנסת למסעדה אתה יודע בדיוק מה יהיה הטעם שלו, אין ספק שהוא טעים ואין ספק שלפעמים בא משהו חדש ומרענן, Iced Earth לא המציאו כאן כלום אבל שחררו אלבום טוב מלא שירים טובים וזו משימה לא קלה בימינו אנו.
(8)

KING DIAMOND - Give Me Your Soul Please

האיש בעל האיפור על הפנים והקול הייחודי ביותר במטאל חוזר, תקראו לו מלך יהלום, מלך השוואה, מלך הקסטות, עובדה אחת ללא הסתייגות: קינג דאימונד הוא אכן מלך, האיש נחשב לאבא של המטאל האפל, הן בקריירת הסולו שלו והן ב Mercyful Fate האגדית, בזכות אלבומי מופת כמו The Eye, Abigail, Conspiracy בקריירת הסולו שלו או Don't Break The Oath האגדי ו In The Shadows ב Mercyful Fate, קינג דאיימונד ניגן תמיד סוג של Dark Heavy Metal מאד איכותי ומתקדם עם מוטיבים מלאים באופל שאומצו בחום על ידי להקות בלאק מטאל כגון Emperor או Dimmu Borgir, כמעט כל להקות המטאל חייבות לו תודה כזו או אחרת על השפעה הן בטקסט והן במוסיקה.
אז נכון, גם המלך מפשל ולקינג דאיימונד היו גם אלבומים לא טובים כמו הנסיון המזעזע לעשות Abigail 2 ובכלל כמעט כל מה שהאיש עשה בעשור האחרון היה בינוני עד אימה (הנושא האהוב על קינג ד"א).
כבר חשבתי שהקול שלו גמור וכמו כן הקריירה, כשרונות חדשים עלו בעשור האחרון, האלבום האחרון הטוב של Mercyful Fate יצא ב 1995 ומאז גם מלך היהלום וגם הגורל חסר הרחמים צריכים באמת איזה נס כדי לחזור לתודעה.
אז הנה הגיע הנס והמלך חזר, Give Me Your Soul Please הוא האלבום הכי טוב של הקינג מאז Spider's Lullaby שיצא לפני 13 שנה, יש לו סאונד שגורם לחומר להשמע מעולה, סאונד שמאד הולם את הקלאסיקות של קינג, הקול שלו חזר לעצמו, מלא תאטרליות ואופל וכשהוא עולה גבוה זה אותו המלך שאהבנו כל כך, כל שיר כאן טוב מאד או מצויין, אין כאן שירים שסתם מצאו את מקומם באלבום, כל שיר כאן יהלום, המלך חזר, תקנו את זה !!
(9)

JOB FOR A COWBOY - Genesis

מטאלקור? Death Metal מודרני? מה זה ה Hype המטורף הזה שהתחיל לעלות לממדי ענק על ההרכב הזה? האם יש הגיון בשיגעון או שההר הוליד עכבר ומדובר בסערה בכוס תה? המון המלצות שמעתי עליהם, המון מילים נכתבו עליהם לאחרונה, רצתי לבדוק את הפציינט מקרוב.

אז קודם כל: לא מטאלקור ולא נעליים, מדובר בהרכב Death Metal בעליל, ולא מהסוג הכי עדכני בעולם, מאד מזכיר להקות מאמצע שנות התשעים בכתיבה, מה שהופך אותם לעדכניים זה הסאונד המודרני. על הסאונד בהחלט מגיעה כאן מילה טובה, ההפקה נקייה אבל כבדה כמו טנק, ועם טנק כזה יצאתי אל חזית שדה הקרב כדי לראות אם הם יעמדו מול מפלצות הז`אנר.

תשובה: כן, בהחלט, ללא ספק, הם טובים, אפילו טובים מאד ובטוח יותר טובים בהרבה מרוב הלהקות Death שמדברים עליהם יומם ולילה, הכתיבה כאן מעניינת, זורמת נכון, הזרימה בשירים מאד אמיתית ואמינה, הסולן ללא ספק יודע את המלאכה ובכלל מדובר באחלה של אלבום, איך אמר פיליפ אנסלמו? הוא קרא לזה Cowboys From Hell...

(8)

LAST WINTER - Under The Silver Of Machines

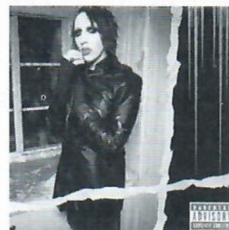

הלהקה מאורלנדו ארה"ב, זה האלבום השני שלהם שיוצא כעת בחברת התקליטים הגרמנית Lifeforce, קראתי שהם צברו המון מעריצים בהופעות במועדונים ברחבי ארה"ב לצד להקות גדולות והשם שלהם עולה בהדרגה בזמן האחרון.

יש כאן שירה מלודית חצי מרגשת חצי דכאונית, משהו בין אימו להארד רוק אמריקאי, קשה להצביע במדוייק לאיזה כיוון הם חותרים מפני שמצד אחד יש פה השפעה ברורה של גלאם משנות השמונים שקרוב לודאי שהם גדלו עליו ומצד שני השפעה של מוסיקה אלטרנטיבית מהניינטיז, סה"כ אלבום טוב, לא מפיל מהכסא אבל בלי ספק להקה עם הרבה רלוונטיות ואני בטוח שלא מעט אנשים ימצאו בה הרבה יותר עניין מהרבה הרכבים אחרים שמסתובבים כיום בשוק.

(7)

MARYLIN MANSON - Eat Me Drink Me

ארבע שנים מאלבום הסטודיו האחרון שלו חוזר האיש שמסעיר את אמריקה באלבום חדש, להפתעתי זה טוב, זה אפילו יותר מטוב, השיר הראשון שתפס אותי כאן הוא They Sid Hell's Not Hot שבהחלט מראה התבגרות וכתיבה כבדה ומלאת כוח בשירים של הברנש, מהשיר המעולה הזה הדרך לשאר האלבום ב Vibe חיובי היתה קלה וזורמת.

אומרים שזה האלבום הכי אישי של האיש, הכי מיוחד, מרלין עצמו (על שם מרלין מונרו וצ`ארלס מנסון למי שלא יודע) מביא פרובוקציה כמו תמיד אבל הפעם במעטפת מטאלית גותית יותר מהרגיל, If I Was Your Vampire היה יכול בקלות להיות שיר של Tiamat, רק שהרבדים שמרלין עובד עליהם מבחינת הסאונד יותר מעזים לקחת את החומר למקומות חדשים.

אני לא אגזים אם אומר שיש בו משהו שמשלב גותיות מבחינת האופל וגלאם מבחינת התפיסה, כך או כך מרלין מנסון של 2007 הוא אמן מאד רלוונטי ומוסיקאי שיודע בדיוק על איזו כפתורים ללחוץ על מנת לשגר אלבום טוב והאלבום הזה בהחלט טוב.

(8)

MEHIDA - Blood & Water

יום אחד נחת על שולחני עותק הפרומו של האלבום הזה, להקה שמעולם לא שמעתי עליה קודם, חדשה לחלוטין מבית Napalm Records ולא: לא הרכב גותיק מטאל אלא דוקא פרוג מטאל.

סוג הפרוג מטאל ש Mehida מנגנים כמעט לא קיים בשוק, הם לא נשמעים נסיוניים כמו Pain Of Salvation או ניאו קלאסים כמו Symphony X אלא מנגנים פרוג מטאל מהסוג שמאד אהבתי וכמעט לא עושים היום, קחו את Watchtower או את Psychotic Waltz ומעט את Queensryche של תקופת Rage For Order ותבינו שכאן מדובר במטאל טכני, מלא רגש ושירים מתקדמים מסוג אחר.

על השיר הראשון Unchanging התאהבתי בלהקה הזו, על הריף הפותח, יופי של כתיבה בוגרת כשכל ריף כאן משלים את השני, השיר הבא Wings Of Dove לא השאיר מקום לספק: Mehida צצו משום מקום עם אלבום Progressive Metal מאד מרשים.

הלכתי לאתר שלהם וקראתי שהם מפינלנד, שחלק מחברי הלהקה ניגנו בעבר בלהקות מוכרות כגון Candlemass אבל ממש לא חיפשתי כאן קישוריות ללהקות אחרות, מדובר בלהקה כל כך טובה שהמוסיקה שלה מדברת בעד עצמה.

Burning Earth הוא לטעמי השיר הכי טוב כאן, כל מי שחושב שפרוג מטאל הוא סגנון מתנשא של נגנים רכרוכיים מוזמן להקדיש 5 דקות מחייו ולקבל בראש מנה של פרוג מטאל אפל, כואב, מרגש מיוחד ונסיוני ולא מתנשא.

Blood & Water הוא אלבום שמכיל מוסיקה מצויינת, Mehida להקה סופר כשרונית, ללא ספק ההפתעה של הגליון הזה

(9)

MEGADETH - United Abominations

דייב מסטיין, נביא הזעם הכי כועס והכי שונא של המטאל האמריקאי, עשה זאת שוב. אחרי תקופה הפכפכה, חילופי הרכב בלתי פוסקים, התפרקות ואיחוד - חשבנו שסוסו החיוור נגמר וכל מה נשאר זה לבעוט בגופתו, אך כמה כיף לטעות. אלבומה החדש של מגה-דת', אשר חזרה להכות לנו בראש גם בהופעה חיה ביולי, דרוך וטעון כמו ריבולבר של ארס - מכוון היטב לחלונות הגבוהים של העולם המערבי. באצבע מאשימה וריפים קודחים מכה בנו דייב מסטיין מכות נמרצות של מוזיקת מטאל איכותית, הקורצת הרבה יותר מתמיד אל תקופת הזהב של מגה-דת'. זה אמנם לא Take no prisoners, אבל מגה-דת' של 2007 לא לוקחת שבויים בכלל. שירים כמו Sleepwalker ו-Burnt ice הם מרכבות של ספיד-מטאל כמו פעם, ושירי המנון כמו Never walk alone ו-United Abominations מצרפות בחכמה פזמונות קליטים עם שירים כבדים ואיכותיים. השיר היחיד שצורם פה באוזן זה הביצוע הפלסטי לקלאסיקה של שנות ה-90 - A tout la mound - שביחד עם ביצוע אנמי של סקביה, סולנית Lacuna coil שבעיקר משמשת כטפט, אין פה שום דבר מעניין. אין חדש תחת השמש, אין תרופה למחלה ואי אפשר להזיז את הרכבת של דייב מסטיין מהפסים. אבל הוא בא לתת לנו בראש, וגם אם הוא לא עושה זאת בדיוק כמו פעם, מעטים הם אלה שעושים זאת טוב כמוהו, ונשארים בחיים כדי לספר על זה.

(8)

נכתב על ידי: **יותם אבני**

NAHEMAH - The Second Philosophy

בואו ניקח אותם כתור Progressive Death Metal שמזכיר את Opeth בימי Morningrise, מלודי וכבד, מתקדם ומלא אוירה, עם גיטרות אקוסטיות וסולן בעל קול מהשאול, עמוק ומאלף שיודע גם לשיר מלודי וללטף את הלב. זה האלבום השלישי שלהם, ההרכב מביא יחד עם כל הנגיעות המטאליות גם כלי מיתר וכלים עתיקים, יש כאן הרבה עומק, הרבה פוטנציאל ועניין, זה בהחלט מטאל לא שגרתי, יוצא דופן ומיוחד, קחו ערבוב של Opeth, Katatonia, Edge Of Sanity, Moonspell, My Dying Bride, Dark Tranquillity ותבינו איך זה נשמע, מאד מבטיח ואיכותי, יש כאן הרבה חומר טוב להאזנה.

(7)

NIKKI SIXX - Sixx A.M, The Heroin Diaries

ניקי סיקס הוא אחד האנשים המוכשרים יותר שאני מכיר, באמצע גיל הארבעים חתום הבחור על אינספור שירים ששינו את פני הרוק אנד רול במסגרת להקתו Motley Crue בה משמש ניקי ככותב השירים העיקרי וכותב הטקסטים הכמעט יחיד, הכתיבה המיוחדת שלו יצרה שירים שכל מי שמכבד את עצמו ומתעסק במטאל מכיר, Shout At The Devil, Kickstart My Heart, Home Sweet Home, Live Wire ועוד רבים וטובים.

האיש התחיל את דרכו כילד מוכה, המשיך כהומלס בן 14 שגדל אצל זונות, המשיך כמסומם בכיר לאורך קריירה של יותר מ 25 שנה עם Motley Crue עמה כבש את העולם מאפס, הפך את הלהקה ללהקת ההופעות הטובה בעולם, כמעט מת ממנת יתר ב 1987, הביא לעולם 5 ילדים ל 3 נשים, היה במסע הרס עצמי בעקבות הרואין, עבר גמילה קשה, והחזיר את Motley Crue לפסגת העולם לפני 3 שנים ועד היום חורש עם הלהקה את העולם.

נסיון חיים על הצד הפרוע לא חסר לבחור הזה, עם כל זה ניקי תמיד היה אייקון תרבות, מוביל דרך, Song writer מדהים ו Entertainer ממדרגה ראשונה, "יומני ההרואין" האלבום החדש שבעקבותיו יבוא גם ספר שכתב ניקי מביא את סיפור חייו של האיש כמו שהוא רואה אותו באמצע שנות הארבעים.

למוסיקה עצמה:

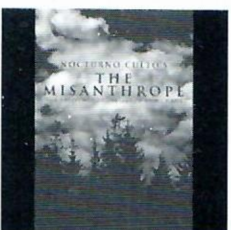
לניקי מסתבר יש קול מצויין, הוא מותח את שרירי הגרון ומגיע הן לקול מלודי מצויין, הן לקול עצבני מלא כוח והן לקול גותי עמוק שיגרום לניק הולמס להזיל ריר ולפיטר סטיל להתחבא בארון.

האלבום מאד מגוון מוסיקלית, יש בו מטאל עכשווי, גותיק רוק, אינדסטריאל, פאנק, הארד רוק, רוק אנד רול, אי אפשר להגדיר את זה וזה כל היופי כאן, ניקי סיקס יצר כאן תבשיל מדהים של סגנונות שנשמע עדכני לחלוטין ונותן בראש, מרגש, ומיוחד.

מתחת מעטפות המוסיקליות הססגוניות מסתתרת הנפש הרגישה והכואבת של יוצר ענק, נפש שידעה המון כאב, המון הצלחה והמון מדרונות, נגעה במוות וחזרה, המילים כאן מהבטן, השירים אישיים, מאד אישיים, מי שמכיר את ניקי ואת סיפור חייו ימות על האלבום הזה, מי שלא מכיר את ניקי ואת סיפור חייו יכיר באמצעות הדיסק הזה את סיפורו ואז ימות על הדיסק הזה, בשנת 1985 כתב ניקי ב Home Sweet Home את המשפט My Heart's like an open book, for the whole world to read ואכן, הוא עומד מאחורי כל אות, הספר הזה פתוח לפניכם, תקשיבו ל The Girl With Golden Eyes ובמטאפורה של אשה שר ניקי על ההרואין שמשך אותו למטה, מדהים, ניקי סיקס הוא אגדת רוק וככה עושים אלבום שעומד במדף של אלבומי הקונספט הכי טובים ששמעתי בחיים.

(10)

NOCTURNO CULTO - The Misanthrope DVD

לסרט הזה היה פוטנציאל לרתק את אוהבי הבלאק כמו גמר המונדיאל את אוהדי הכדורגל, סולנה המתבודד של להקת הבלאק מטאל הנורווגית Darkthrone הידוע בשם הבמה "נוקטורנו קולטו" מוציא סרט אישי על חיי הבלאק מטאל בארץ הקור והכנסיות השרופות, בפועל הסרט של הבחור מעניין את אוהדי הכדורגל (סליחה - בלאק) כמו משחק של מכבי שפיים נגד הפועל רמת אפעל בשכונה, זה מה שהסרט הזה מקרין: שכונה.

אם מעניין אתכם לראות את סולן Darkthrone רוכן בשלג עם חכה ודג דגים, או מגניב לכם לראות אותו הולך בשלג הלוך וחזור עם מגלשי סקי ומחפש אוצרות בין העצים, גורר ארון קבורה ריק עם חבל או יושב בפאב ומקשקש עם חברי Aura Noir - זה סרט בשבילכם, באשר אלי: התאכזבתי, זה סרט למכורי הלהקה בלבד ולמי שמוכן לקנות כל דבר שיוצא מנורווגיה, יש כאן נופים יפים, הרבה נופים, צילומי מרחב ושלגים אבל עם כל הכבוד לאיש וללהקתו לא חיפשתי סרט תיירותי על אוסלו וגם לא מעניין אותי לראות אותו מחליק במגלשיים הלוך וחזור ורק עוצר לעשן, אני אשאר עם המוסיקה של Darkthrone - היא הרבה יותר משכנעת מהסרט הזה.

(5)

OBLITERATION - Perpetual Decay

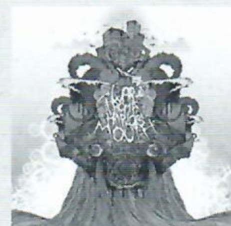

למי שגדל על Death Metal קלאסי האלבום הזה יהיה חגיגה לאוזניים, Obliteration הנורבגים באלבומם הראשון התגלו על ידי מתופף Darkthrone שהחתים אותם מייד בחברת התקליטים שלו, משם הדרך להכרה היתה קצרה ובצדק רב:

Obliteration עושים ב 2007 מוסיקה של 1991 עם הסאונד האותנטי של אז, Death Metal בועט וכייפי שלא שמעתי כמוהו הרבה שנים, קחו בליל השפעות של Pungent Stench, Dismember, Malevolent Creation, Autopsy, ועוד להקות מהתקופה ההיא ותקבלו מושג איך בערך נשמע האלבום, יש בו Spirit בכמויות, המון אינטנסיביות וכוחניות ובמקביל את הכייף שתמיד אהבנו ב Death Metal הישן והטוב, הרבה זכרונות מעלה לי התקליט הזה, תקופה נפלאה בחיים של כל מטאליסט ותיק, מישהו בא להופעה של Benediction ברוקסן?

(7)

War From A Harlots Mouth -Transmetropolitan

אוקיי גבירותי ורבותי: זה כבר ממש מקורי ויוצא דופן, זה כבר ייחודי ברמת הסטייה הקשה, זה כבר בולט כמו האלבומים האלו שאי אפשר להתעלם מהם.

זה האלבום הראשון של הלהקה הגרמנית הזו שיש עליה Hype חזק מאד כבר כמה חודשים וההתלהבות תרשו לי לומר בכנות - מוצדקת פאקינג מוצדקת.

"אז מה יש כאן"? אתם שואלים בסקפטיות מהולה בציניות של כאלו ששמעו הכל...קבלו בראש ידידים וידידות: יש כאן את הלהקה הבאה שתדברו עליה.

הם לקחו את Dilliger Escape Plan, ערבבו אותם עם Cephalic Carnage, Machine Head, Carcass, Prong, Strapping Young Lad, Voivod, Cannibal Corpse ולתוך זה שפכו כמויות של Jazz ו Fusion להגברת העניין והטירוף.

בשכל עשתה חברת Lifeforce שהחתימה אותם מייד, אחרת Relapse היו חוטפים אותם כמו טיל.

זה מקורי, ביזארי, אווירתי, ברוטלי, עדכני, עתידני אבל Old School ברעיון, זה אלבום שפשוט אי אפשר להתעלם ממנו, על השמיעה הראשונה הוא תופס אותך וממגנט את האוזן.

אם Mr Bungle היו ניטרפים טוטאלית, אם מייק פאטון היה פותח להקת גריינד ככה היא היתה נשמעת, Faith No More אמרתם? וואלה עם אלבומים כאלו תהיה לכם הרבה אמונה, איכות לשמה.

(9)

OZZY OSBOURNE - Black Rain

בעוד חבריו ל Black Sabbath מוציאים עם דיו אלבום הופעה חיה מצויין מגיח אוזי אוסבורן מתוך ביתו שכולנו מכירים ויוצא באלבום חדש.

באותה מידה היה אפשר לקרוא לאלבום הזה זאק ויילד - בלק ריין, הדבר שהופך את השירים כאן למזוהים עם אוזי אוסבורן זו השירה שלו שלא ניתן לטעות בה, קולו של אוזי נשאר כשהיה, פרנואיד או לא, הבחור הקשיש עוד לא מגרד את הכביש ושר בצורה שכל אחד ירגיש..

הדבר שקצת הפתיע אותי הוא שהאלבום טוב, לא ציפיתי מאוזי להביא תקליט שישאיר היום רושם של מסתבר שהוא זקוק כנראה באנשים שיודעים מה טוב ומה נכון ובזאק בגיטריסט ושות, לדרך שנותן הרבה מאד בשלו כדי שהעסק יתגלגל גם ב 2007 כמו ב 1984, עם כל זה אני עדיין לא יכול להשוות את זה לקלאסיקות כמו Bark At The Moon או Ultimate Sin ובטח שלא ל Blizzard Of Ozz המעולה אבל אני בטוח שזה האלבום הכי טוב והכי עדכני שאוזי הוציא בעשור האחרון, זה ללא ספק.

(7)

POISON - Poisoned

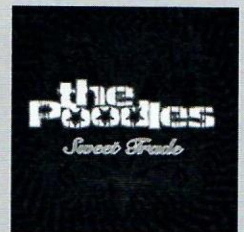

להקת ההארד רוק/גלאם מלוס אנג'לס חוזרת בהרכבה המקורי לאחר שנים של חילופי הרכב, אלבומי אוסף, מריבות בין חברי ההרכב ומעצרים של הגיטריסט עקב נהיגה בגילופין. מעריצי הלהקה הרבים בעולם חיכו לאיחוד הזה שמחזיר ללהקה את הגיטריסט הכריזמטי וה"שרוט" C.C Deville, נכון שהבחור הוא קצת דביל (וגם קצת סי סי..) ונכון שהוא עשה מעצמו צחוק בסיפורי השכרות והמעצרים שלו בשנים האחרונות, אבל הוא עדיין ה-גיטריסט של הלהקה הזו והנגינה שלו שהיא חצי פאנק חצי גלאם וכל הזהות שלו והכתיבה מתאימה ללהקה כמו כפפה ליד.

Poisoned הוא אלבום קאברים, חברי Poison מבצעים כאן שירים שברור שהשפיעו עליהם לאורך הקריירה, שירים של להקות כמו Kiss, Sweet, Rolling Stones, The Who, Alice Cooper ועוד הרכבים שכשומעים את הבחירה של השירים כאן מבינים את השורשים של הלהקה הזו שידעה לחבר גלאם רוק צבעוני וססגוני ביותר עם אווירת פאנק וסליז מלוכלכת. ניכר שהשירים כאן נבחרו בקפידה וכייף לשמוע את הלהקה שוב בהרכב המקורי, כאן הם זורחים ונשמעים הכי טוב, האלבום הזה הוא כמו מנה ראשונה במסעדה טובה: זה טעים פצצות אבל אתה יודע שהמנה העיקרית תגיע בקרוב, והמנה העיקרית תהיה אלבום מקורי של הלהקה בהרכב הזה, בינתיים תתפנקו עם הדיסק הזה ותזריקו קצת רעל לאוזניים, כייף של דיסק, רוק אנד רול !

(7)

The Poodles - Sweet Trade

בליל אפוף חום מתסכל החזקתי את הדיסק החדש של אחת הלהקות האהובות עליי ביותר. מאז שקיבלתי את הדיסק הראשון שלהם בתחילת השנה לא יצא לי לשמוע דיסק כל כך קליל ומדהים. להקה שנראית כמו כל הגותים הפינים היפיופים, לא ראיתי שוני ביניהם ללהקות כמו Him במראה, בלבוש הטיפה נשי, אבל לא שמעתי אף להקה כל כך טובה במוזיקה בשנים האחרונות.

הפעלתי את המזגן, והתחלתי לחשוב, עדיין לא לחצתי על ה PLAY וכבר החלו הפחדים לעלות: "זה הדיסק השני שלהם, אין סיכוי שיש להם את העוצמה של "Metal Will Stand Tall" "העטיפה לא מלוקקת ולבנה כמו הקודמת, זה כבר לא עטיפה של ABBA אלא של להקת מטאל" כך ועוד המון מחשבות שעלו בראש לפני שהדיסק התנגן. ואז בלחיצת כפתור עלה צליליו של השיר הראשון "Flesh and Bones"..... וואו, איזה פתיחה לשיר קיטש איכותי ואהוב, הסאונד לא השתנה וזה טוב, ג'ייקוב הסולן עדיין שר בקול מרגש, מזכיר את להקות הגלאם הישנות ואהובות. אבל זה רק השיר הראשון, אולי הם מנסים לקנות את הקהל הקודם... אבל לא, השוודים זוכרים את שירי הארוויזיון, Streets of fire, השיר השני, נותן בראש בפזמון מעולה.

וזה לא נפסק, Seven Seas (שזה גם הסינגל והקליפ הראשון של האלבום) לא יורד מאיכות של להקה ששואפת להגיע לשמיים, שלא מסיימת את העבודה ובשבילה הדרך רק מתחילה כשבפזמון הם שרים Bring me the new horizon, אני מרגיש שהם פשוט מצהירים "אנחנו האופק החדש של המטאל" , אז הם מאוד מלוקקים ולסולן רוואים את הפופיק מהחולצה, אבל הם מוזיקאים אדירים, פיזמונאים מעולים, עם שואו טיפה שונה לסצינת הפאוור מטאל של היום.

Walk The Line זה בהחלט השיר של האלבום, השילוב של הגלאם הישן והמטאל הקדחתני של היום משולב פה בגאוניות. בין הבית הכבד לפזמון שגורם אפילו לפלאפון שלי לרקוד (כן זה הרינגטון החדש שלי).

Reach the skies, הוא שיר מאוד מיוחד, מתחיל מאוד בון ג'ובי וממשיך לפזמון ABBA אופייני ללהקה. זה השיר שייחבר את הגלאמיסטים למטאל של היום, אני מאוד אוהב את כל הטקסטים באלבומים שלהם, פעם חשבתי שרק להקות כמו Manowar וחבריהם יושבים על טקסטים חלומיים, על מטאל שיחייה לעולם, על לשאוף לשמיים, אבל הנה באה להקה חדשה, לבושה בלבן וורוד שנותנים לנו בראש בשירים כבדים וכל כך קליטים ומחברים כל סוג של Heavy בתוך אלבום אחד מרגש ויפה. לאחר השמיעה הראשונה (והשנייה והשלישית) אני יכול לסכם את האלבום הזה כאלבום שישים את הלהקה בזרקור יותר גבוה. שוודיה כבר התחילה המון טרנדים בעולם, אם זה את הדת' המלודי ואם זה את הפאוור מטאל החדיש, Poodles יתחילו את הדבר הבא, אם להקות פיניות קוראות לעצמם Love Metal אז פודלס הם בהחלט Love Power Metal. ואנחנו נמשיך ונאהב.

(8)

נכתב על ידי: **עידן אוסרוביץ**

RAINTIME - Flies & Lies

אוקיי..., הנה אלבום, סליחה, הנה כאפה לפנים, אופסס, הנה קלאסיקה, יודעים מה? הנה משהו ששבר אותי והעיף אותי 7 מטר אחורה....

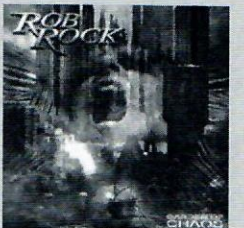
Raintime לא לוקחים שבויים, הם כל כך טובים שעל השיר הראשון Flies & Lies טסתי לאתר שלהם לראות מה הקטע? מה הקטע באמת: הקטע הוא אם להיות ישירים: Images & Words של Dream Theater עם Soilwork, Carcass ו Dark Tranquillity, שירה שלפעמים נשמעת עמו סולן שוודי זועק ועצבני ולפעמים כמו James Labrie ב Images או Awake, לסולן קלאודיו קואסין יש יכולות קוליות של תותח, האיש מחליף פנים, מסכות וקולות בטבעיות השמורה לגדולים באמת.

הקלידן אנדראה קורונה משתולל על הקלידים, מעיף הרמוניות מצד לצד כשהתופים של אנריקו פאבריס יושבים על הגיטרות והבס כמו שהאלבום הזה יישב במערכת שלכם - והוא מגיע כדי להתנחל רבותי.

האגרסיות של הדת` המלודי, המלודיות של Dream Theater, המיוחדות משחקת כאן תפקיד ראשי, זה Progressive Technical Death Metal מהסוג האיכותי ביותר שתוכלו למצוא, אם היו מחברים את Symbolic עם Dream Theater זה היה נשמע ככה, להקה גדולה, פשוט כך, כבוד לאיטליה !!!.

(9)

ROB ROCK - Garden Of Chaos

רוב רוק הוא אחד הסולנים עם המגוון הקולי הרחב ביותר, הוא הופיע במהלך 20 שנות הקריירה שלו בלא מעט הרכבים כגון Avantasia, Warrior ועוד כהנה וכהנה, קולו המיוחד נתן לו מקום של כבוד בשורה הראשונה של סולני המטאל האיכותיים בעולם.

זה אלבום הסולו הרביעי שלו, הוא מופק ע"י Roey Z, האיש שהפיק את אלבומי הסולו של רוב הלפורד וברוס דיקינסון, מגע הזה של Roey מורגש כאן בכל פינה והופך, יחד עם השירה של רוק, את האלבום למשובח.

מדובר כאן ב Heavy Metal מסורתי עם מגע קצת אפל יותר מהרגיל, לא קיטשי אבל בהחלט נעים לשמיעה ומכיל שירים טובים שמעמידים במרכז את קולו הענק של רוק.

האלבום יהיה חגיגה לאוזניים למי שמחפש מטאל לא פורץ דרך אלא כזה שנשמע כמו יין טוב, זה Heavy איכותי, מנוגן נפלא ומאד כייפי לשמיעה, אני ממליץ עליו מאד דוקא בגלל היותו כזה, רוב רוק לא צריך להמציא את הגלגל" הוא צריך להביא אלבום עם 50 דקות של אחלה מוסיקה, ואת זה הוא בהחלט עושה.

(8)

SHAKRA - Infected

האלבום החדש של להקת ההארד רוק הותיקה משוויץ, Shakra קיימים לא מעט שנים ולאחרונה עשו מעין קאמבק מחודש כשעברו לחברת התקליטים AFM Records שהוציאה מחדש את כל אלבומי הלהקה.

Infected למרות העטיפה שנראית כמו דיסק של Biohazard משנת 1994 הוא אלבום הארד רוק לחלוטין, ועוד מהצד המלודי והנעים שלו, לא שזה לא כבד, יש כאן כבדות אבל זה לא החלק העיקרי.

מה יש כאן בעצם? סולן מצויין שנשמע כמו מייק טראמפ (White Lion) ומלודיות בוגרות וטובות שמזכירות להקות כגון Bonfire, Europe, Def Leppard ו White Lion, הכל בשיא המקצועיות ובשיא הדיוק ההפקתי. מה שאני חייב לציין זה שהאלבום לא נשמע דביק וקיטשי אלא מעניין ואיכותי ושהלהקה לקחה את הכיוון שלה בעדכניות והיא נראית ויזואלית כמו להקה מ 2008 שזה אומר שאם תראו תמונה שלהם אתם יכולים לטעות ולחשוב שהם מנגנים Gothic Metal או דת` מלודי וכך גם הסטיילינג של עטיפת האלבום אך המוסיקה היא במאה אחוז הארד רוק משובח.

(8)

SIGH - Hangman's Hymn

Sigh היפנים התחילו את הקריירה בלייבל של Euronymous ב 1992 בתור כשרון עצום, הלהקה מיפן שחררה את אלבום הבכורה Scorn Defeat שנחשב לאחד מאלבומי הבלאק מטאל המעניינים ביותר מאז ומעולם ומאז צללה בעולם שכולו פסיכדליה, סמים, הזיות מטורפות, והמוסיקה שהם הוציאו היתה בהתאם: שילוב של בלאק מטאל עם סיטארים, אקורדיאון, נגיעות ג`אז, כלי נשיפה, סקסופונים ומה שרק ניתן למצוא בשטח או במחסנים של היאקוזה.

ובכן חבורת לוחמי החראקירי מטוקיו חוזרת אלינו השנה עם תקליט חדש בשם Hangman's Hymn שמסמל שדרוג בסאונד של ההרכב שתמיד סבל מבעיית הפקה ובחומר עצמו שהולך יותר אל המקורות ולוקח השפעות מלהקות כגון Bathory ו Slayer הישנים אל תוך הרוק הפסיכדלי המתקדם שטבוע כבר בחבורה המוטרפת הזו.

כשזה עובד זה די נחמד, הבעיה שלי היא שהמוסיקה של ההרכב שהיתה בעבר מאד אפלה ומיסטית הפכה כאן ליותר דינמית ואף שמחה מעט, זה לא אומר שהאלבום לא מעניין או לא מקורי - הוא מאד מקורי ובהחלט מעניין אבל משהו מהמסתורין של העבר הלך כאן לאיבוד.

(7)

SODOM - The Final Sign Of Evil

לא יאמן... אבל Tom Angelripper האגדי מחליט להקליט מחדש לאחר 23 שנה את האלבום הראשון של Sodom, מחליט - ועושה, מצרף ללהקה את הגיטריסט הותיק שניגן באותו אלבום ונעלם (מכנה עצמו Grave Violator) ומצרף לצוות את המתופף האגדי Chris Witchunter שהועף מהלהקה ב 1993 והספיק להקליט עמם את כל אלבומיהם הקלאסים בשנות השמונים.

יחד עם כריס צייד המכשפות חוזרים להרכב גם הרבה מעריצים ותיקים, המתופף הזה, שיכור ולא מדוייק ככל שיהיה - הוא מסמל את Sodom כמעט כמו Angelripper, במיוחד עבור הקהל הותיק של הלהקה, השניים הגיעו לכיסוח מר שתועד ב DVD שהוציאה הלהקה בשנה שעברה אבל כנראה שגם טום הבין שאם חידוש אז לתת בראש עם הנגנים המקוריים יהיה דבר חכם.

איך זה נשמע? מלוכלך פצצות, מטונף, לא יושב בגרוש, כייפי, בועט, בלאקי, מלא גריז, מלא אטרף, ברוטליות פרימיטיביות, אחחח ללקק את השפתיים, זה Old School Metal כמו שצריך

(9)

SVARTSOT - Ravnens Saga

להקת הפולק מטאל מדנמרק באלבומה הראשון המגיע אחרי 2 דמואים שהוציאה בהפקה עצמית, האלבום יוצא בחברת Napalm Records האוסטרית וחושף בפנינו פולק מטאל פגאני נוסח דנמרק.

הלהקה שקמה ב 2005 הולכת לשורשי המסורת הדנית ולפולקלור העממי הסקנדינבי ומאחדת אותם עם המטאל המלודי שהיא מייצרת, יש כאן סאונד וגישה שמאד מזכירים את הלהקות הנורבגיות שנוגעות בפולק, חלילים, כלי מיתר עתיקים ותזמור מלא לאורך כל השירים שנותן עומק וחוויה.

לעיתים זה יכול להזכיר גם להקות כמו Finntroll אבל הסגנון כאן ייחודי, האלבום הוקלט על ידי מפיק המטאל הדני Jacob Hansen שהקליט גם את Prey For Nothing שלנו עושה עבודה מקצועית ומאד יסודית בכל להקה שהוא מקליט וגם כאן התוצאה מרשימה.

אם אתם מאוהבי הפולק ולהקות כמו Korpiklaani, Turisas, Finntroll ודומיהם עושות לכם את זה - זה אלבום שיצטרף בשמחה וישנון לספרייה על אותו מדף.

(7)

SYMPHONY X - Paradise Lost

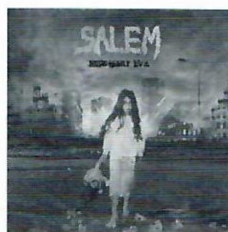
למרות שהם איכותיים הם הצליחו לשעמם אותי בשני האלבומים האחרונים שלהם, ובכלל הרגשתי ש Twilight In Olympus ו Divine Wings Of Destiny היו פסגת היצירה שלהם ומה שנוצר בשנים האחרונות סביבם זה בעיקר תוצאה של Hype ויחסי ציבור מלווים בגישה מעט פלצנית של הלהקה בכל הנוגע להופעות וראיונות.

בא Paradise Lost (טוב שלא קראו לו My Dying Bride...) והראה שמאחורי התפיסה העצמית של ההרכב יש הפעם גם קבלות, על השיר הראשון אחרי קטע הפתיחה מפגיזים ראסל אלן ומייקל רומיאו את Set The World On Fire שנפתח בתיפוף מהיר ומעברי מקצבים ששייכים בדרך כלל ללהקות כבדות יותר.

בכלל האלבום הפעם הרבה יותר מהיר וכבד מאלבומי הלהקה בעבר, אני בטוח שלהקות כמו Nevermore התגלגלו הרבה באוזניות של חברי הסימפוניה האיקסית, הגוון של החומר חורפי ואפור יותר, השירה מלאת כעס ושולחת צעקות של זעם על רקע ריפים חצי מלודים וחצי עוצמתיים מהסוג שעושים בשנים האחרונות, אין ספק שמדובר כאן באלבום שהוא יותר Dark Power/Progressive מאשר הפרוג מטאל הרגיל שמזוהה עם הלהקה, זה האלבום הכי נכון שהלהקה היתה יכולה להוציא, הוא מחזיר אותה לתודעה כהרכב טוב מאד וכלהקה שבהחלט יש לה מה להציג גם היום, יש כאן שמירה מסויימת על הקו המנחה אבל בהחלט זרימה לכיוון אפל וכבד יותר, אהבתי.

(8)

SALEM - Necessary Evil

...הישיבה במשרדי ה FBI התארכה אל תוך השעות הקטנות של הלילה וניכר כי פניהם של הנוכחים הקרינו תשישות רבה מהמקרה המסועף בו נתקלו הפעם

"אני מניח שמי שכתב את האותות והמילים האלו הוא אדם אינטליגנט, בין הגילאים 30-40, מלא כעס ותובנות נון קונפורמיות על העולם" אמר הפרופיילר Steven Hakansson שהובא במיוחד משבדיה לחקור את המקרה, "אני מאמין שהאדם מגיע מאזור אלים, אזור בו המוות אינו רחוק מהמציאות, אזור בו השלטון מוליך מהלכים שמעוררים אנטגוניזם ברמה גבוהה, אני נוטה לחשוב שהאדם אב לילדים המוצא פורקן למחשבותיו ומעביר לנו מסר שהוא בעצם אמונתו, לא הייתי פוסל שהחשוד שלנו מגיע ממקום כמו ישראל...."

רמת גן, גבעתיים, 2007, Salem כותבים את Necessary Evil.

Necessary Evil משלים מתוך כאב עם מציאות עגומה בה במקרים רבים הבחירה היא בין הרע לרע מאד, בין הקשה לבלתי אפשרי, הוא נכתב על ידי אנשים בני 40-30 שהתנסו בדבר או שניים בעולם וניתן לראות את הקו המוליך את הכתיבה שלהם להתבגרות הבאה כאן לידי ביטוי.

אם Creating Our Sins אלבומה הראשון של Salem היה גילוי הבלתי נכון שבחברה ומחאה נאיבית כנגד הדורש תיקון, Kaddish אלבומם השני היה קינת מוות קודרת לזכר אלו שאינם עוד, A Moment Of Silence היה תמצות מחודד שמנצח את מבחן הזמן של רגשות מרים, Collective Demise היה רצוף שנאה וכעס ו Strings Attached שקרץ ל Kaddish היה גדול בכמה מידות על הקהל אליו ייועד מלכתחילה.

Necessary Evil לוקח אותנו למציאות של מבוגרים, מציאות בה כבר ברור שלא נוכל להגשים את מה שחלמנו עליו בצורה ובאופן שרצינו, יתרה מכך: בהרבה פעמים נאלץ לבחור בין לקבל אגרוף בבטן למכה בראש, בין לבכות ללהשתגע, בין להקרע במאבק עד התמוטטות לבין לוותר ולאבד את הכל, Necessary Evil משלים עם מציאות קשה כמו שרק ניתן לעשות אחרי שעוברים תהליך פנימי, ו Salem בהחלט עברו תהליך.

פחדתי שהאלבום יישמע כמו חיבור של סגנונות, כמו להקה שמחפשת כיוון ולא מוצאת, אבל הפחדים נשארו על ספת הפסיכולוג ובחלומות הרעים והמציאות במקרה הזה לא היתה Necessary Evil כלל וכלל: Salem המציאו את עצמם מחדש ובו בזמן לקחו אתם למסע את מיטב האלמנטים שבנו אותם מזה 22 שנה (!!!).

נכון שהמנוע העיקרי כאן הוא היכולת של זאב טננבוים וניר נקב לנווט את הספינה בהפרייה הדדית בין שורשי הלהקה והכיוון המוסיקלי הבא והנכון אך אעשה עוול גדול אם לא אציין את התרומה של ניר גוטריימן גיטריסט הלהקה והחבר הצעיר ביותר בה (בהרכב מ 2004), ההשפעה והתרומה שהבחור בעל השיער הכי ארוך בסצינה מביא אתו היא עצומה, הן בגיטרות הקצב והן בניואנסים המוסיקלים הזורמים באלבום לכל אורכו ולקוחים מעולמות שהיו זרים ללהקה בעבר.

ובכלל, הדבר המיוחד הוא שבניגוד לעבר בו ההרכב נשמע מקורי אך היה קשה להצביע על ההשפעות שלו, כאן הרפרנסים יצאו החוצה וניתן לשמוע לא מעט השפעות של הרכבים כגון Morbid Angel, Behemoth, Sepultura, Meshugga וזאת בלי לזנוח את "הריפים של ליאור" (גיטריסט הלהקה הותיק מ 1990) שמאד מזוהים עם ההרכב והפכו למאפיין בולט שלו.

Blood מותיר אותנו כמהים למנת דם כמו פצוע בשדה הקרב, פתיח חזק לאלבום אה לה Sepultura שמאד משקף את העתיד להגיע.

Amona הברוטלי לוקח אותנו לאלימות המשטר והמדינה השסועה מפנים, לפצע המדמם של אנשים שגורשו באלות ואלימות מביתם ולא משנה מה הסיבה, Idol Worship הוא בית ספר ל Death Metal מודרני, מתחברים בו כל האלמנטים שהופכים את הז`אנר למעניין ורלוונטי גם היום.

אחרי שלישיה פותחת כזו האוזן מדממת ומתחננת לעוד, המסר החד שולח חתכים במוח, Life - Is a Strife שר זאב טננבוים ב Strife וחוזר למציאות הכואבת של חיים נטולי הגשמה במינון שרצינו במקרה הטוב או חיים מלאי בחירות ברע במיעוטו במקרה הפחות טוב.

אין ספק ש Necessary Evil מאתגר הן את שרירי השכל והן את שירי הצוואר, זה אלבום עדכני, עכשווי אבל נוטף ומלא ברוח המטאל, הוא נשמע רענן ומלא צמא ליצור ולנגן וזה בהחלט משהו שלא ניתן להגיד על הרבה להקות שקיימות מעל 22 שנה.

ואז זה בא...

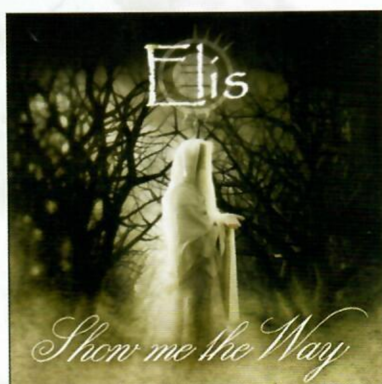
אולי הקטע הכי נסיוני שההרכב כתב מעולם: Once Upon A Lifetime מונולוג של אב לבן שכתב ניר נקב לבנו חיים, סיפור/שיר מחולק לחמישה חלקים שנע בין המתמתיקה של הכאב, והמחשבות של ההתפכחות, טקסט מיוחד ומאד לא שגרתי.

שאלות נוקבות שכל אחד צריך לשאול את עצמו עולות מהטקסט ומתנגנות במוח וכל מי שיש לו ילדים יצטמרר מהכנות והרגש שיוצא בשיר הזה, Salem הביאו כאן משהו חדש, רובד חדש לחלוטין שלא היה קיים אף פעם והופך את האמירה הן המוסיקלית והן הטקסטואלית של Necessary Evil לחדה ואותנטית מתמיד.

"תעלו לי במחשב את כל תיקי המידע על להקות מהמזרח התיכון שגיל חבריהם בין 30 ל 40" הורה Steven לעוזריו: "בדקו כל להקה ולהקה ותראו למי יש ילדים, מי חווה טרור, ומי מהלהקות מכילה כותב שהוא איש אינטיליגנטי בעל יכולת וורבלית גבוהה"

יום שני, 25 ליוני השעה 23:00 , דפיקה נשמעת בדלת דירה בפאתי רמת גן.. "אתה טננבוים? אתה נקב?" FBI - בואו אתנו.....

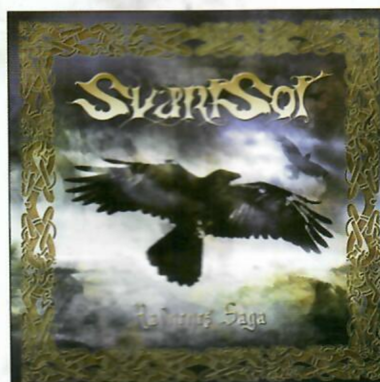
(9)

ELIS - Show Me the Way

Latest MCD by one of the leading Gothic Metal Acts. Includes unreleased songs by Sabine Dünser and re-recorded vocal tracks by new frontlady Sandra Schleret.

OUT NOW!

SVARTSOT - Ravnenes Saga

Nordic Folk meets melodic Death Metal to deliver new hymns for Folk Metal's next generation. The Danes provide the perfect mix between Finntroll, Amon Amarth, and Korpiklaani.

Also Available as a Limited Edition Digipack incl. 2 Bonus Tracks!

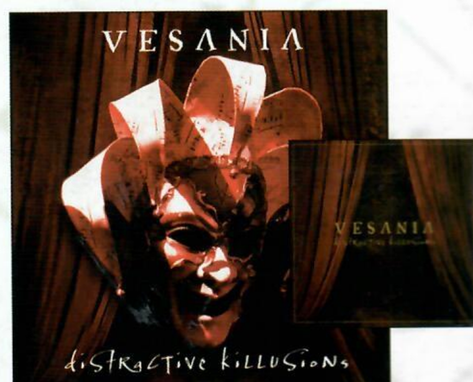
OUT NOW

SYRACH - Days of Wrath

The Norwegian Doom machine offers heavy and viscid symphonies, which are not only massive and brutal, but also raw and coarse.

OUT NOW!

VESANIA - Distractive Killusions

Frontman Orion's (Behemoth) second Symphonic Black Metal masterpiece. A must-have for fans of Dimmu Borgir, the album is brutal, destructive, and dominant to the extreme.

Also Available as a Limited Edition Digipack incl. 2 Bonus Tracks!

Release Date: 03.12.2007

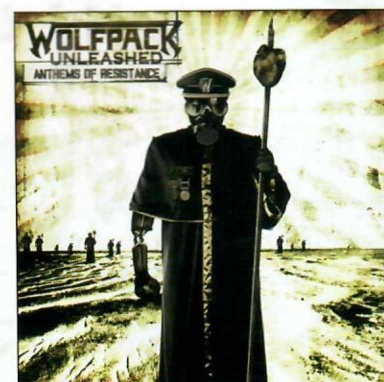

ENTHRONED - Tetra Karcist

Raw, aggressive and destructive Black Metal. The legendary cult band is back!

Also Available as a Limited Edition Digipack including 2 Bonus Tracks!

OUT NOW

WOLFPACK UNLEASHED
Anthems of Resistance

First-class precision Thrash Metal in the vein of Testament and early Metallica coupled with heroic Gothenburg melodies.

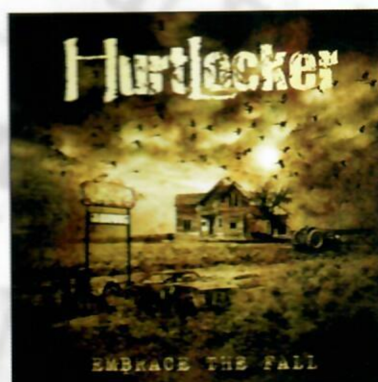
OUT NOW

SINAMORE - Seven Sins a Second

Finnish Gothic rock combining pleasing melancholy and soft sounds with solid drumming, great hooklines, catchy choruses, and heavy guitars. For fans of H.I.M. and The 69 Eyes.

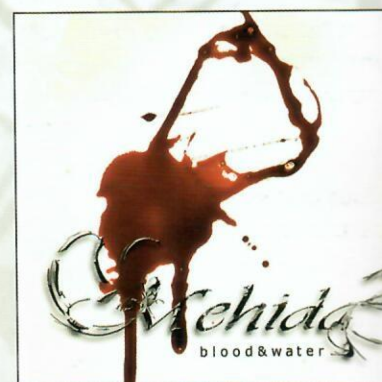
OUT NOW!

HURTLOCKER - Embrace the Fall

Extreme Thrash Metal garnished with blast beats, brutal death blows, and a large helping of aggression.

OUT NOW!

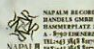

MEHIDA - Blood & Water

Finnish Progressive Melodic Metal feat. Therion, ex-Sonata Arctica, and ex-Candlemass members.

OUT NOW!

COMING 03 MARCH 2008: DRACONIAN "TURNING SEASON WITHIN"

Top prices, an excellent customer service, & the fastest delivery make us the European Metal mailorder! Order online today & receive a free 16-track compilation CD feat. a preview of the latest from Napalm Records: www.napalmrecords.com

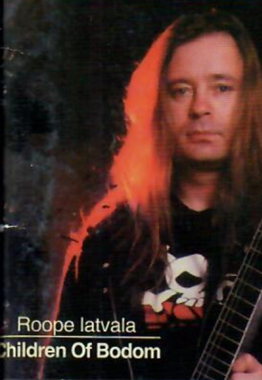

ESP

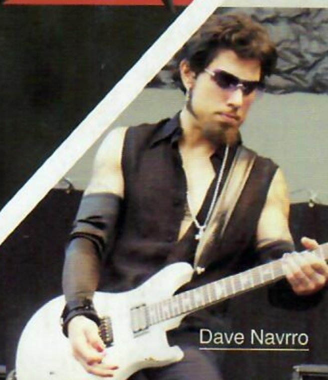

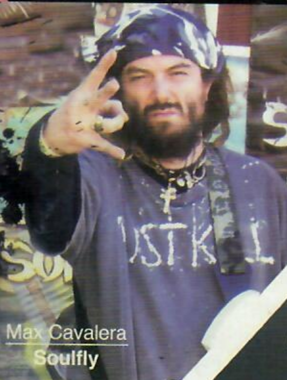

Roope latvala
Children Of Bodom

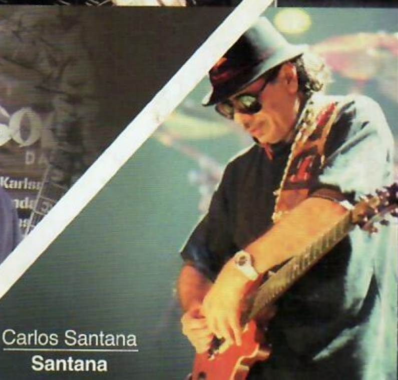

Jesper Stromblad
In Flames

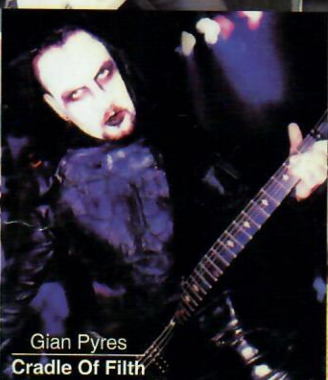

Dave Navrro

Mikael Kerfeldt
Opeth

Richard Z.
Rammstein

Max Cavalera
Soulfly

Carlos Santana
Santana

Gian Pyres
Cradle Of Filth

Emil Werstler
Daath

Will Adler
Lamb Of God

MUSIC MAN
ERNIE BALL

GK

VOX

Laney